

ДЖЕНИФЪР ДОНЪЛИ В МОРСКИТЕ ДЪЛБИНИ

Част 1 от „Сага за вода и огън“

Превод от английски: Ирина Денева, 2015

chitanka.info

На Дейзи, с цялата ми обич.

*... защото неведнъж, невидим, край брега
се плъзвах,
смълчан, от лунните лъчи побягвах, със
сенките
се сливах;
и още помня отзвуци и звуци, очертания
неясни,
гледки — такива, каквито вечно са били:
и белите ръце — към бесните вълни
протегнали
се неуморно, —
и себе си — момчето босоного, — с
разветия
от вятъра перчем —
тогава дълго, дълго слушах.*

*Уолт Уитман, „От
люлката, люляла се
неспирно“^[1]*

ПРОЛОГ

Дълбоко в черните планини, в потайните доби на румънската нощ, дълбоко под студените, мрачни води на древната Олта, речните вещици пееха:

*Дъще на Мероу, спри да сънуваш.
В детски игри не ще веч да палуваш.
Сънят ти умря, кошмарът дойде,
очи отвори, за да видиш добре.*

От мястото си в сенките най-старата вещица, Баба Вража, наблюдаваше синия подводен огън с неспокоен, напрегнат поглед в блестящите си очи.

— *Vino, găule. Arată-te* — мълвеше на древния си език. Ела, зло. Покажи се.

Около подводния огън осемте речни вещици продължаваха да напяват. Здраво хванати за ръце, те плуваха в кръг обратно на часовниковата стрелка, мощните им опашки пореха водите.

*Дъще на Мероу, ти си избрана.
Краят е близо, в света ще зейне рана.
Сине се пясъкът, магията се разпростира,
стъпка по стъпка песента ни сила придобива.*

— *Vin, diavolul, vin* — изръмжа Вража и се приближи до кръга.
— *Tu esti aproare... te simt...* Ела, дяволе, ела... Наблизо си... усещам те...

Внезапно пламъците на подводния огън лумнаха нависоко, протегнаха се като змийски езици. Вещиците наведоха глави и

стиснаха ръце още по-силно. Изведнъж една от тях, най-младата, извика. Приведе се напред, сякаш я разкъсваше силна болка.

Вража познаваше тази болка. Късаше вътрешностите като заострена сребърна кука. Тя доплува до младата вещица.

— Бори се с нея, dragă^[2] — рече ѝ. — Бъди твърда!

— Не... не мога. Много е силна! Богове, помогнете ми! — викаше вещицата. Кожата ѝ, с преливащите сиви нюанси на речното дъно, пребледня. Опашката ѝ се мятеше бясно.

— Бори се! Кръгът не бива да се разкъсва! Йелите не бива да губят кураж! — извика Вража.

Младата вещица нададе сърцераздирателен вик, надигна глава и вплете гласа си в песента. Когато запя, наред пламъците на подводния огън започнаха да се появяват форми. Завихриха се и се превърнаха в образ — бронзова порта дълбоко под водата, обвита в лед. Чу се звук, звукът от хиляди шепнещи гласове.

Шокорет... Амъжитор... Апатеон...

Зад портата нещо се раздвижи, сякаш се будеше от дълбок сън. Обърна безокото си лице на север и се разсмя.

Шокорет... Амъжитор... Апатеон...

Вража доплува още по-близо до огъня. Изправи се пред образа и затвори очи. Затвори очи пред злото и пред страха. Пред прииждащия кървавочервен прилив. Зарови се дълбоко в собствената си същност и отдаде всичко, което имаше, всичко, което представляваше, на магията. Гласът ѝ укрепна и се извиси над останалите, удави шепота, пропукването на леда и ниския, бълбукащ смях.

*Дъще на Метроу, намери петте.
Смели са те, надеждата за нашето море.
Една със сърце, което носи светлината.
Една, която вижда бъдещето на нещата.*

*Една, която още няма вяра
затуй не може инак, освен да заблуждава.
Една с дух силен, непреклонен,
една, що пее песните на света подводен.*

*Заедно намерете талисманите
на шестимата царували,
скрити под водите на океаните,
щом мракът и светлината се налудували.*

*Шестте не бива да се съберат
заради ярост, жажда или гняв.
Мероу ги разпръсна по света,
за да остане звярът във зандан корав.*

*Елате при нас от реки и морета,
станете едно и в сърце, и в душа,
преди водите и всички във тях
Абадон да превърне във прах.*

Нещото зад решетките изкреця от ярост. Хвърли се към портата. Сблъсъкът изпрати вълни през подводния огън към вещиците. Силата ги блъсна жестоко, почти успя да разкъса кръга, но те устояха. Нещото провря ръка през решетките, сякаш искаше да бръкне в гърдите на Вража и да ѝ извади сърцето. Подводният огън лумна още по-високо, стана още по-горещ и после изведнъж угасна. Нещото беше изчезнало, реката беше безмълвна.

Една по една вещиците се отпуснаха на дъното. Легнаха в меката кал с пресеклив дъх, затворени очи и плавници, смачкани под телата им.

Само Вража остана изправена на мястото, където допреди малко се въртеше кръгът. Сбръчканото ѝ лице беше изтощено, старото ѝ тяло — превито. От дългата ѝ плитка се бяха измъкнали няколко сиви кичура, които се виеха като змиорки около главата ѝ. Тя продължи да напява сама, гласът ѝ се носеше през тъмните води, дрезгав, но непоколебим.

*Дъще на Мероу, спри да сънуваш.
В детски игри не ще веч палуваш.
Сънят ти умря, кошмарът дойде,
очи отвори, за да видиш добре.*

*Събуди се, дете, намери ги петте!
Време има още, има и надежда.
Събуди се, дете...*

[1] Из „Стръкчета трева“ в превод на Георги Славов и Цветан Стоянов. — Б.пр. ↑

[2] Скъпа (рум.). — Б.пр. ↑

ЕДНО

— Събуди се, дете! Пресвета Цирцейо, пет пъти те повиках! Да не би ушите ти да са се напълнили с пясък тази сутрин?

Серафина се събуди стресната. Дългата ѝ медночервена коса се вееше като жива около лицето ѝ. Очите ѝ, тъмнозелени, гледаха уплашено. Още чуваше бълбукация смях на нещото в клетката, ужасяващите му писъци. Чувстваше, че е лукаво и разгневено. Огледа се, сърцето ѝ думкаше силно в гърдите. За момент беше сигурна, че е тук, вътре, с нея, но след малко осъзна, че в стаята ѝ няма чудовище.

Само майка ѝ. Която беше също толкова страховита.

— Да се излежаваш точно днес. Довечера е твоето докими и имаш купища неща за вършене.

Светлейшата кралица Изабела, владетелка на Миромара, плуваше от прозорец на прозорец и дърпаше завесите.

През стъклата нахлу носена по вълните слънчева светлина и събуди актиниите, с които бе пълна стаята. Те разтвориха пипалца като цветя и обогриха стените в жълто, кобалтовосиньо и виолетово. Златистите лъчи затоплиха и клонките на водораслите, които растяха по пода. Заблещукаха по повърхността на голямото огледало в богата позлатена рамка и се плъзнаха по гладките стени от полиран корал. Един малък зелен октопод — домашният любимец на Серафина, Силвестър, който досега бе лежал свит в долния край на леглото, се стрелна през водата по-надалеч от светлината.

— Не можеш ли да направиш песен-заклинание за тази цел, мамо? — попита Серафина с глас, все още дрезгав от съня. — Или да помолиш Тавия да го направи?

— Изпратих Тавия да ти донесе закуска — отвърна Изабела. — И не, не мога да направя песен-заклинание за дърпане на завеси. Милион пъти съм ти казвала...

— Магията не трябва да се ползва за ежедневни неща — довърши Серафина.

— Точно така. Ставай вече, Серафина. Императорът и императрицата пристигнаха. Придворните ти дами те очакват в приемната ти, а канта мага плува насам, за да ти помогне да се упражняваш за песен-заклинанието си. А ти си лежиш тук като сюнгер — завърши Изабела. Тя отпъди ято лилави зеленушки от един прозорец и погледна през него.

— Толкова е спокойно морето днес, чак небето се вижда. Да се надяваме, че няма да излезе буря, която да размъти водата.

— Мамо, какво правиш тук? Нямах ли кралство за управляване? — запита Серафина, която бе сигурна, че майка ѝ не е дошла да коментира времето.

— Да, имам, благодаря, че ми напомни — отговори Изабела остро. — Но оставих Миромара в способните ръце на чичо ти Валерио за един час.

Тя заплува към леглото на Серафина. Сивата ѝ рокля от морска коприна се виеше зад нея, а сребристите ѝ люспи блестяха. Гъстата ѝ черна коса бе събрана на върха на главата ѝ.

— Погледни само тези раковини! — възкликна тя и се намръщи срещу купчината бели раковини до леглото на Серафина. — Стояла си до късно снощи да слушаш, нали?

— Трябваше, мамо! За другата седмица имам да правя раковина на тема Пътят на Мероу.

— Нищо чудно тогава, че не мога да те измъкна от леглото — отбеляза Изабела. После вдигна една от раковините и я поднесе до ухото си.

— Завладяването на Пустошта от Меровингите^[1] на професор Джовани Бола — каза тя и захвърли раковината. — Дано не си загубила много време точно с тази. Бола е глупак. Доморасъл генерал. Твърди, че опафагите са спрени със заплахата за налагане на санкции. Пълни глупости. Опафагите са канибали, а канибалите не се впечатляват от санкции. Когато Мероу изпратила човек да им каже, че им се налагат санкции, те го изяли.

Серафина изстена.

— Затова ли си дошла? Не е ли малко рано за политическа лекция?

— Никога не е рано за политическа лекция — заяви Изабела. — Опафагите били победени, когато миромарската войска, aqua

guerrieri^[2], ги обсадила. Силата победила, не дипломатията. Запомни това, Сера. Никога не сядай на масата за преговори с канибали, за да не се озoves в менюто.

— Ще го имам предвид, мамо — каза Серафина и подбели очи.

Тя седна в леглото, направено от огромна полукръгла мидена черупка с цвят на слонова кост, и се протегна. Едната половина на черупката бе плътно покрита с дебели розови анемони. Там спеше Серафина. Другата половина представляваше балдахин и стоеше върху върховете на четири дълги конусовидни охлювни черупки. Ръбовете на балдахина бяха богато резбовани и инкрустирани с морско стъкло и кехлибар. От него висяха дебели завеси от клонести жълти водорасли. Между тях се стрелкаха миниатюрни оранжеви гупи и риби мандарини на сини ивици.

Дебелите пипалца на анемоните запосягаха към Серафина, когато тя стана. Облече бял халат от морска коприна, извезан със златен конец и обшит с черупки от седефени миди и миниатюрни перли. Люспите ѝ бяха с яркия, блестящ цвят на излъскана мед и грееха на подводната светлина. Покриваха опашката и торса ѝ и подчертаваха по-тъмния червеникав цвят на косата ѝ. Цветовете си бе наследила от баща си, принцът консорт Бастиаан, от благородната династия Каден от Мраморно море. Плавникът и перките ѝ, нежнорозови със зелени отблясъци, бяха гладки и силни. Имаше гъвкаво тяло и грациозни движения, присъщи на най-бързите дълбоководни плувци. Кожата ѝ беше с маслинен оттенък и по правило безупречна, но днес лицето ѝ изглеждаше изпито и под очите ѝ имаше тъмни кръгове.

— Какво има? — попита Изабела, забелязала, че дъщеря ѝ е бледа. — Бяла си като корема на акула. Да не си болна?

— Не спях добре. Сънувах кошмар — отвърна Серафина, докато завързваше колана на халата си. — Имаше нещо ужасно, затворено в клетка. Чудовище. Искаше да излезе, а аз трябваше да го спра, но не знаех как.

Докато разказваше, образите нахлуха отново в главата ѝ, ярки и плашещи.

— Било е просто лош сън, нищо повече. Лошите сънища идват от нерви — рече Изабела категорично.

— Йелите също бяха в съня. Речните вещици. Искаха да отида при тях — додаде Серафина. — Някога ми разказваше истории за йелите. Казваше ми, че са най-силните русалки на света и ако някога ни призоват, трябва да отидем. Помниш ли?

Изабела се усмихна — нещо, което се случваше рядко.

— Помня, но не мога да повярвам, че ти помниш тези истории. Беше съвсем мъничка, когато ти ги разказвах. За да те накарам да слушаш. Казвах ти, че йелите ще те повикат и ще ти издърпат ушите, ако не седиш мирно, както подобава на добре възпитана принцеса от династията на Мероу. Морска пяна и мъгла са тези приказки, нищо повече.

Серафина знаеше, че Вража и останалите вещици са измислени, но в съня й изглеждаха съвсем истински.

— Наистина бяха там. Точно пред мен. Толкова близо, че ако бях протегнала ръка, щях да ги докосна — каза тя. После поклати глава заради собственото си лековерие.

— Разбира се, че не са били там. А днес имам да мисля за по-важни неща.

— Съвсем вярно. Готово ли е песен-заклинанието ти? — попита Изабела.

— А, ето защо си тук — отбеляза Серафина. — Не за да ми пожелаеш успех, да обсъждаме прически или престолонаследника, или каквото и да е друго, за което нормалните майки говорят с дъщерите си. Дошла си да се увериш, че няма да объркам песен-заклинанието си.

Изабела прикова Серафина с острите си сини очи.

— Пожеланията са безсмислени. Същото важи и за прическите. Това, което има смисъл, е песен-заклинанието ти. То трябва да е идеално, Сера.

То трябва да е идеално. Сера се стараше страшно много във всичко, с което се занимаваше. И в училище, и в правенето на песен-заклинания, и в състезанията по езда. Но независимо колко високо се целеше, очакванията на майка й винаги бяха още по-високи.

— Едва ли е нужно да ти казвам, че и двата двора — на Миромара и на Матали — ще те наблюдават — каза Изабела. — Нямах право и на най-малката грешка. И няма да допуснеш грешка, ако успееш да овладееш нервите си. Нервите са врагът. Победи ги или

те ще победят теб. Запомни: това не е битка или неразрешим спор в парламента. Това е просто докими.

— Ясно, мамо. Просто докими — повтори Серафина, а перките ѝ пламнаха. — Просто церемонията, в която Алития ще обяви, че принадлежа на нашия род или ще ме убие. Просто церемонията, в която трябва да изпея песен-заклинание толкова добро, колкото тези на канта мага. Просто церемонията, в която ще дам годежната си клетва и ще се закълна някой ден да дам на кралството дъщеря. Нищо особено. Голяма работа.

В стаята настъпи неловко мълчание. Изабела първа го наруши.

— Веднъж — започна тя — и аз имах силен нервен пристъп. Случи се, когато министрите се опълчиха на решението ми по повод една важна търговска инициатива и...

Серафина я прекъсна ядно:

— Мамо, не може ли веднъж поне да се държиш като майка? Да забравиш, че си кралица?

Изабела се усмихна тъжно.

— Не, Сера — каза тя. — Не мога.

Гласът ѝ, обичайно рязък, сега бе придобил печална нотка.

— Мамо, да не би нещо да не е наред? — попита Серафина, внезапно притеснена. — Какво се е случило? Матали пристигнаха ли? В безопасност ли са?

Тя знаеше, че в някои пусти области на моретата върлуват престъпни банди, които нападат пътниците. Най-лошите сред тях бяха Хищниците — за тях се знаеше, че крадат абсолютно всичко с някаква стойност. Това включваше морските пари — мокрети, бижута, оръжия и дори морските коне на пътниците.

— С Матали всичко е наред — отвърна Изабела. — Пристигнаха снощи. Тавия ги е видяла. Каза, че са добре, но са изморени. Кой не би се изморил? Дълъг е пътят от Индийския океан до Адриатическо море.

Серафина се успокои. Делегацията на Матали включваше не само престолонаследника и родителите му — императора и императрицата, но и Нийла, братовчедката на принца. Нийла беше най-добрата приятелка на Серафина и тя нямаше търпение да я види.

— Дезидерио излезе ли да ги посрещне? — попита тя.

Изабела се поколеба.

— Всъщност баща ти ги посрещна — каза тя накрая.

— Защо? Мислех, че е работа на Дез — каза Серафина объркано. Знаеше, че брат ѝ очаква с нетърпение посрещането на Матали. Той и Махди, принцът, бяха стари приятели.

— Изпратих Дезидерио на западната граница. С четири полка гериери — каза тя без заобикалки.

Серафина се изуми.

— Какво? — попита тя. — Кога?

— Късно снощи. По заповед на чичо ти.

Валерио, братът на Изабела, беше главнокомандващ на Миромара. Той бе вторият по власт човек в държавата след нея.

— Защо? — запита Серафина, разтревожена. В един полк имаше три хиляди гериери. Опасността край западната граница трябва да е била голяма, щом чичо ѝ бе изпратил толкова много войници.

— Получихме информация за ново нападение. В Акуа Бела, едно село, близо до бреговете на Сардиния — обясни Изабела.

— Колко са били отвлечени? — попита Серафина, вече уплашена от отговора.

— Повече от две хиляди.

Изабела се извърна, но не и преди Серафина да види сълзите, блеснали в очите ѝ.

Нападенията бяха започнали преди година. Досега бяха пострадали шест миромарски села. Никой не знаеше защо нападателите отвлечат селяните и къде ги отвеждат. Не се знаеше и кой стои зад тези нападения. Хората сякаш просто изчезваха.

— Имало ли е очевидци? — зададе поредния въпрос Серафина. — Знае ли се кой го е направил?

Изабела, възвърнала самообладанието си, се обърна към нея.

— Не знаем. Боговете са ми свидетели, иска ми се да знаехме. Брат ти мисли, че са терагогите.

— Човеците? Невъзможно. Нали имаме защитни песен-заклинания срещу тях. Имам ги, откакто е създаден морският народ, вече четири хиляди години. Не могат да ни пипнат. Никога не са могли — каза Серафина.

Настръхваше само при мисълта какво би станало, ако човеците някога откриеха как да развалят песен-заклинания. Щяха да извлечат морските хора от дълбините с хиляди в грубите си мрежи. Щяха да ги продават и купуват. Щяха да ги затварят в тесни аквариуми за

забавление на гогите. Числеността им щеше да се стопи като тази на тона и на треската. Нямаше създание на земята и в морето по-алчно от коварните терагоги. Дори диваците опафаги вземаха само това, което можеха да изядат. Гогите вземаха всичко.

— Мисля, че не са човеците — каза Изабела. — Казах го и на брат ти. Само че са видели голям траулер във водите близо до Акуа Бела, затова той е уверен, че човеците са замесени. Според чичо ти зад нападенията стоят Ондалина и възнамеряват да нападнат и Серулия. Затова изпрати полковете, за да демонстрира силата ни на западната граница.

Новините бяха сериозни. Ондалина, царството на арктическите русалки, беше стар враг. Преди един век Ондалина беше обявила война на Миромара и я беше загубила. Оттогава бе затаила гняв срещу условията на мирния договор.

— Както знаеш, ондалианците нарушиха пермутавия^[3] преди три месеца — започна Изабела. — Чичо ти смята, че адмирал Колфин го е направил, за да попречи на годежа ти с маталийския престолонаследник и да им предложи дъщеря си Астрид вместо теб. Един съюз с Матали е точно толкова ценен за тях, колкото и за нас.

Серафина се притесни от непочтената природа на ондалианците, но беше и учудена и поласкана от факта, че майка ѝ обсъжда въпроса с нея.

— Може би ще е добре да отложим докими — предложи тя. — Вместо това можеш да свикаш Съвета на шестте води и да предупредите Ондалина. Император Билаал е вече тук. Остава само да призовеш президента на Атлантика, старейшината на Кин и кралицата на Пресноводието.

Тревогата, изписана по лицето на Изабела, се смени с нетърпение. Серафина усети, че е сбъркала.

— Докими не може да се отлага. Стабилността на кралството ни зависи от него. Луната е пълна, приливът е висок. Направени са всички приготовления. Едно отлагане може да се превърне в коз в ръцете на Колфин — обясни Изабела.

Серафина, с отчаяна надежда някога да види одобрение в очите на майка си, опита пак:

— А ако изпратим още един полк на западната граница? — попита тя. — Снощи слушах една раковина...

Наведе се и се разтършува из купчината до леглото си.

— Ето я, Размисли за отбраната. Казва, че демонстрацията на сила понякога е достатъчна да откаже врага и че...

Изабела я прекъсна:

— Няма да се научиш как се управлява кралство със слушане на раковини!

— Но, мамо, демонстрацията на сила е подействала при опафите в Пустошта. Самата ти го каза преди пет минути!

— Да, така е, но там ситуацията е била напълно различна. Серулия не е била заплашена от нападение, така че Мероу е могла да си позволи да изпрати гериерите си в Пустошта. Надявам се, знаеш, Серафина, че столицата разполага с шест полка. От тях четири вече бяха изпратени на западната граница с Дезидерио. Ако изпратим още един, ще останем само с един тук.

— Да, но...

— Ами ако тези, които нападат селата ни, решат този път да нападнат Серулия и ние имаме само един полк гериери на разположение, за да защитим себе си и Матали?

— Но нали разполагаме и с твоята лична гвардия, еничарите? — запита Серафина с неуверен глас, който заглъхна заедно с надеждите ѝ да впечатли майка си с идея.

Изабела размаха ръка пренебрежително.

— И те са най-много хиляда. Не стигат за организирането на добра защита. Мисли, Серафина, мисли. Държавното управление е като игра на шах. Опасността идва от много посоки — от пешката, но и от царицата. Трябва да играеш с мисъл за цялата дъска, не само за една фигура — тя тъжно поклати глава. — Само след няколко часа ще бъдеш обявена за наследница на миромарския престол. Налага се да се научиш да мислиш!

— Аз мога да мисля! В името на боговете, мамо! Защо винаги ме притискаш така? — извика Серафина.

— Защото враговете ти ще те притискат хиляди пъти по-силно! — извика Изабела в отговор.

Между майка и дъщеря отново се възцари болезнено мълчание. Наруши го бясно тропане по вратата.

— Влез! — излая Изабела.

Вратите към стаята на Серафина се отвориха. Един от пажовете на Валерио се плъзна вътре. Поклони се на двете русалки, после се обърна към Изабела.

— Господарят Валерио ме изпрати да ви заведа в заседателната зала, Ваша Светлост.

— Защо?

— Пристигнаха известия за ново нападение.

Изабела сви длани в юмруци.

— Кажете на господаря си, че веднага идвам.

Пажът се поклони и отплува.

Серафина тръгна към майка си.

— Ще дойда с теб — каза тя.

Изабела поклати глава.

— Пригответе се за довечера — каза тя рязко. — Всичко трябва да мине добре. Съюзът с Матали ни е жизнено необходим. Повече от всякога.

— Мамо, моля те...

Но беше закъсняла. Изабела беше отплавала от спалнята на Серафина.

Нямаше я.

[1] Меровингите са династия франкски крале, управлявали територии, обхващащи днешна Франция, Нидерландия и Германия, между V и VIII век. — Б.пр. ↑

[2] Водни воители (ит.). — Б.пр. ↑

[3] Променям, в случая размяна (ит.). — Б.пр. ↑

ДВЕ

Очите на Серафина се напълниха със сълзи, когато вратите се затвориха зад Изабела, но тя ги преглътна.

Почти всеки разговор между нея и майка ѝ завършваше с неловко мълчание или разгорещена словесна престрелка. Беше свикнала. И все пак болеше.

Едно тънко пипало се плъзна по рамото ѝ. Друго я прегърна през шията. Трето се уви около ръката ѝ. Силвестър, който безпогрешно разпознаваше настроенятия на Серафина, беше посинял от тревога. Тя допря глава до неговата.

— Много съм притеснена за докими, Силвестър — каза му. — Майка ми не ще и да чуе, но може би Нийла ще ме изслуша. Трябва да поговоря с някого. Ами ако Алития ми откъсне главата? Ами ако объркам песен-заклинанието си? Ами ако Махди не...

Серафина не можа да се накара да довърши последното изречение. Мисълта я плашеше повече от изпитанието, което я очакваше.

— Серафина! Къде си, дете мое? Фризьорката ти е тук!

Това беше Тавия, бавачката на Серафина, която я викаше от приемната. Силвестър изчезна веднага щом чу гласа ѝ. Нямаше повече време за притеснения. Сера трябваше да тръгва. Очакваха я — Тавия, канта мага и целият двор.

— Идвам! — викна тя.

Заплува към вратите, после спря. В момента, в който ги отвореше, вече нямаше да е Серафина. Щеше да е Ваша Светлост или Ваше Височество, или Светлейша принцеса. Щеше да е тяхна.

Тя мразеше напрегнатата атмосфера в двора. Мразеше шепота, бързите погледи, ласкателните усмивки. Сред придворните тя винаги трябваше да е облечена безукорно. Да плува винаги грациозно. Никога да не повишава тон. Да се усмихва, да кима и да говори за приливите, макар че повече ѝ се искаше да язди Клио или да изследва развалините на древния палат на Мероу. Мразеше задушавачката тежест на

очакванията, постоянния натиск да постига съвършенство във всичко. И острите погледи, и язвителните коментари, когато не успяваше.

— Две минути — прошепна тя.

Врътна опашка и се понесе към другия край на стаята си. Отвори двете стъклени врати и излезе на балкона, при което стресна две морски червеношийки, които бяха кацнали на парапета. Отвъд него се простираше столицата на кралството.

Серулия, голяма и разпръсната, през вековете се бе превърнала от първото поселище на морския народ в център на културата му. Беше древна и красива, със сгради, построени от син кварц, който се добиваше дълбоко под морското дъно. По това време на деня слънчевите лъчи пронизваха Опашката на дявола — предпазен гъсталак от бодли, който се носеше над града — и обливаха със светлина покривите на къщите, от което те заблестяваха.

Първият дворец, реджията, бе построен на един висок хълм в центъра на Серулия. Покривът му се бе срутил преди няколко века и след това бяха построили нов дворец за кралското семейство и двора. Представляваше барокова сграда от корал, кварц и седеф. Останките на двореца обаче все още стояха наред с града, сякаш за да напомнят за миналото.

Серафина вдигна поглед от виещите се улици на Серулия към заострените кули на Коледжио, пълен с преподаватели черноризци, после — към огромния Острокон и накрая — към Златния клафтер^[1], кварталът на високите къщи, модерните ресторанти и луксозните магазини. След това погледна отвъд тях, отвъд градските стени, към Колизея, където се вееха кралските флагове на Миромара и Матали. На миромарския флаг бе изобразена червена коралова клонка на бял фон, а маталийският флаг представляваше изправен на задните си крака дракон със сребристоросиньо яйце в ръце. Колизеят бе мястото, където след няколко часа Сера щеше да се подложи на докими пред целия двор, кралското семейство на Матали и народа на Миромара...

... и пред Махди.

Бяха минали две години, откакто го бе видяла за последен път. Сега затвори очи и си представи лицето му: тъмните му очи, свенливата му усмивка, сериозното му изражение. Когато пораснеха още малко, щяха да се оженят. Обичаят беше абсурден, но Серафина се радваше, че именно той е нейният избраник. Все още чуваше

последните думи, които ѝ бе казал тогава — точно преди да потегли към дома си в Матали.

— Ти си моят избор — бе прошепнал той и бе взел ръката ѝ в своята. — Моят. Не техният.

Серафина отвори очи. Зелените им дълбини бяха замъглени от тревога. Преди две години, след като се беше прибрал у дома, той редовно ѝ бе пращал лични раковини по доверен пратеник. Всеки път, когато пристигнеше раковина, тя веднага хукваше към стаята си и вдигаше раковината до ухото си, нетърпелива да чуе гласа на Махди. След една година обаче личните раковини вече не пристигаха. Вместо тях той започна да ѝ праща официални, в които гласът му звучеше сковано и студено.

Горе-долу по същото време Серафина започна да дочува разни неща за Махди. Бил станал купонджия, казваха някои. Прекарвал цели нощи навън, плувал с рибните пасажи. Плувал с безразсъдна компания. Харчел купища мокрети за седла за кабалабонг, игра подобна на гогското поло^[2]. Тя не беше сигурна дали да вярва на тези разкази, но какво щеше да стане, ако бяха истина? Какво щеше да прави, ако той се бе променил?

— Серафина, излизай веднага! Таласа ще бъде тук всеки момент, а знаеш, че не обича да чака — извика Тавия.

— Идвам, Тавия! — извика в отговор Серафина и заплува към стаята си.

Серафина...

— Велика богиньо Нерия, казах, че идвам!

Дъще на Мероу, ти си избрана...

Серафина спря внезапно. Това не беше Тавия. Гласът не идваше от другата страна на вратите.

Идваше иззад нея.

— Кой е там? — извика тя и се завъртя бързо.

Краят е близо, часът ти настъпи...

— Джована, ти ли си? Донатела?

Никой не ѝ отговори.

Изведнъж рязко движение някъде отляво привлече погледа ѝ. Тя си пое дъх стреснато, но в следващия момент се успокои и се засмя. Беше огледалото ѝ. Вътре се разхождаше витрина.

Огледалото ѝ бе високо и много старо. Червеи бяха изгризали дупки в позлатената му рамка, а повърхността му бе изпъстрена с черни точки. Беше взето от потънал терагогски кораб. В него живееха призраци, витрини — душите на красивите, суетни човеци, които бяха прекарвали твърде дълго време, любувайки се на отражението си в огледалото. То ги беше хванало в капан. Телата им бяха повехнали и мъртви, но душите им продължаваха да живеят, затворени от другата страна на стъклото завинаги.

В огледалото на Серафина живееха една графиня, прислужницата ѝ, един красив млад херцог, три куртизанки, един актьор и един архиепископ. Често ѝ говореха. Тъкмо сега беше мернала движението на графинята.

Серафина почука по рамката. Графинята повдигна пищните поли на роклята си и затича към нея. Спря на сантиметри от огледалната повърхност. Носеше висока бяла перука със сложна прическа. Лицето ѝ бе напудрено, а устните — начервени. Изглеждаше уплашена.

— При нас има някого, принцесо — прошепна тя и хвърли поглед през рамо. — Някой, чието място не е тук.

Видяха го едновременно — смътна фигура в далечината, тъмна и неподвижна. Серафина беше чувала, че огледалата са проходи във водата и че могат да се отворят, ако знаеш как. Само най-силните магьосници обаче можеха да плуват из сребристия им свят. Серафина не познаваше никого, който го бе правил. Дори Таласа. Докато с графинята гледаха фигурата, тя започна да се приближава към тях.

— Това не е витрина — изсъска графинята. — Щом е влязла тук, значи може и да излезе. Махай се от огледалото. Бързо!

Когато фигурата се приближи, Серафина видя, че това е речна русалка, с кафяво-сива опашка. Носеше наметало от пера на орел рибар. Яката от преплетени еленови рога се извисяваше зад главата ѝ. Косата ѝ бе сива, очите — пронизващи. Пееше заклинание.

*Силе се пясъкът, магията се разпростира,
стъпка по стъпка песента ни сила придобива...*

Серафина познаваше този глас. Беше го чула в кошмара си. Това беше гласът на речната вещица Баба Вража.

Графинята беше казала на Серафина да се отдалечи, но тя не можеше да помръдне. Сякаш без замръзнала на място, с лице на няколко сантиметра от повърхността на огледалото, а сърцето ѝ биеше в гърлото.

Вража я повика с жест.

— Ела, дете мое — каза тя.

Серафина бавно вдигна ръка, като в транс. Тъкмо щеше да докосне огледалото, когато Вража внезапно спря да пее. Обърна се да погледне нещо. Нещо, което Серафина не можеше да види. Страх изпълни очите ѝ.

— Не! — извика тя. Тялото ѝ се изкриви, после се пръсна като стъкло. Стотина змиорки се загърчиха на мястото, където бе стояла вещицата, после се гмурнаха в течното сребро на огледалото.

След няколко секунди в огледалото се появи терагог и развълнува сребристите повърхности. Беше облечен с черен костюм. Косата му, толкова руса, че изглеждаше почти бяла, беше подстригана съвсем късо. Стоеше с рамо към Серафина, вперил поглед в последната от змиорките, докато останалите изчезваха в далечината. Тази бе по-бавна от останалите. Мъжът я сграбчи и я захапа. Създанието се загърчи в агония. Кръвта му се стичаше по брадичката на мъжа. Той погълна змиорката, после се обърна с лице към огледалото.

Ръцете на Серафина литнаха към устата ѝ. Очите на мъжа бяха напълно черни. Нямахте ириса, нямахте бяло, само плътен мрак.

Той се приближи към повърхността на огледалото и провери ръка през нея. Сера изпищя. Заплува назад, блъсна се в един стол и падна на пода. Ръката на мъжа се показва цялата, а после и рамото му. Започна да се показва и главата му, когато гласът на Тавия се извиси в стаята.

— Серафина! Какво има? — извика тя от другата страна на вратите. — Влизам!

Мъжът отправи пълен с омраза поглед към вратите. След секунда изчезна.

— Какво стана, дете мое? Добре ли си? — заразително Тавия.

Сера стана от пода трепереща.

— Аз... видях нещо в огледалото. Изплаших се... паднах — каза тя.

Тавия, която имаше краката и тялото на син омар, заприпка към огледалото. Серафина виждаше, че вече е празно. Вътре нямаше речна вещица. Нямаше терагог в черно. Видя единствено отражението на бавачката си.

— Досадни витрини. Сигурно не си им обръщала необходимото внимание. Стават докачливи, ако не им се подмазваш достатъчно — изкоментира Тавия.

— Тези бяха различни. Бяха...

Тавия се обърна към нея.

— Да, дете мое?

Страшната вещица от един кошмар и терагог със зловещи черни очи, щеше да каже. В следващия момент си даде сметка, че ще прозвучи като бълнуване на луд.

— Ами... бяха различни. Никога не съм ги виждала.

— Случва се понякога. Повечето витрини все ти стоят пред лицето, но има и стеснителни — обясни Тавия. Почука силно по огледалото. — Ей, вие там. Успокойте се, чувате ли? Иначе ще прибера огледалото в килера!

Вдигна една кувертюра от морска коприна от близкия стол и я метна върху огледалото.

— Това ще им даде да разберат. Витрините мразят килерите. Там няма кой да им казва колко са красиви.

Тавия изправи стола, който Серафина бе съборила, и започна да ѝ се кара, че толкова се бави.

— Закуската ти е поднесена. Фризьорката ти е тук. Крайно време е да излезеш! — каза.

Серафина хвърли един последен поглед към огледалото и се запита дали наистина бе видяла всичко това. Вража не беше истинска. Тя беше една от йелите, а йелите живееха само в приказките. А ръката, която се бе подала от огледалото? Това е било просто светлинен ефект или пък халюцинация в резултат на недоспиване и притеснения за докими. Нали майка ѝ беше казала, че нервите са врагът?

— Серафина, няма да те викам отново! — смъмри я Тавия.

Принцесата вдигна глава, преплува през вратите към приемната и се присъедини към придворните си.

[1] Мярка за дълбочина, около 2 метра. — Б.пр. ↑

[2] Конен спорт с топка, подобен на футбол. — Б.пр. ↑

ТРИ

— Не, не, не! Не рубинените гребени, ти, плосък червей такъв! Трябват ми изумрудените гребени! Отивай да ги донесеш! — сопна се фризьорката.

— Ще ми простите, но сте в дълбока заблуда. Етикетът изисква дукеса Ди Царно да влезе преди контеса Ди Серулия в Колизея.

Това беше лейди Джована, управителка на покоите, която разговаряше с лейди Отавия, началник на гардероба.

— Тези морски рози пристигнаха току-що за принцесата. Праща ги принц Бастиаан. Къде да ги сложа? — попита някаква прислужница.

Чуваха се десетина гласа, всички говореха едновременно. Говореха на русалски, общият език на морския народ.

Серафина се опита да се изолира от тези гласове и да се концентрира върху песен-заклинанието си. „Всички тези прескачания от октава в октава — прошепна на себе си. — Пет високи си-та, трели и арпеджии^[1]... Защо е било нужно Мероу да прави нещата толкова сложни?“

Песен-заклинанието за докими беше композирано така, че да постави на изпитание магическото майсторство на бъдещия владетел. Правеше се с канта мирус или специална песен. Мирусът беше сложна магия, която изискваше силен глас и изкусни умения. Изискваха се дълги часове подготовка, за да бъде овладяна, и Серафина се бе трудила неуморно, за да постигне съвършенство. Заклинателите, които можеха да изпеят мирус, командваха светлината, вятъра, водата и звука. Най-добрите сред тях можеха да разкрасят вече съществуващо заклинание и да създават нови.

Повечето русалки на възрастта на Серафина можеха да правят само канта пракс заклинания или прости песни. Праксът беше практическа магия, която помагаше на морския народ да оцелее. Имаше заклинания за маскировка, които помагаша да се заблудят хищниците. Имаше заклинания за ехолокация, които помагаша при плуване в опасни води. Други заклинания помагаша да плуваш по-

бързо или да направиш по-тъмен облак октоподно мастило. Заклинанията пракс бяха първите, на които се учеха децата, и дори онези с оскъдни магически способности можеха да ги пеят.

Серафина си пое дълбоко дъх и запя. Пееше тихо, така че никой да не може да я чуе, и се гледаше в една декоративна слюдена плоча. Не можеше да изпее цялото заклинание, защото щеше да разруши стаята, но можеше да упражнява части от него.

— Алития? Никога ли не си я виждала? Аз съм я виждала вече два пъти, мила моя, и смело мога да заявя, че е ужасяваща!

Това беше възрастната баронеса Агнета, която разговаряше с лейди Козима. Седяха в един ъгъл. Сивокосата баронеса носеше стряскащо ярка виолетова рокля. Козима бе облечена със синя туника, а по гърба ѝ се спускаше дебела руса плитка. Гласът на Серафина потрепери, разговорът им я беше разсеял.

„Нямаш причини да се страхуваш от нея, имай го предвид“, все повтаряше Изабела, но от всичко, което Серафина бе чувала за Алития, беше по-лесно да се даде такъв съвет, отколкото да се последва.

— Самите богове я направили. Белогрим, ковачът, я изковал, а Нерия ѝ вдъхнала живот — продължаваше Агнета, при това доста високо, защото беше почти глуха.

— Има ли целувки по време на докими? Чух, че имало — попита Козима, като сбръчка нос.

— Има малко накрая. Затвори очи, поне аз така правя — посъветва я баронесата и отпи глътка саргасов чай. Горещата течност, гъста и сладка като повечето русалски напитки, стоеше тежко във фината порцеланова чашка. Чашката, като всички останали порцеланови съдове в двореца, беше извадена от потънал терагогски кораб.

— Докими се състои от три части, дете мое, две изпитания и клетва.

— Защо?

— Защо ли? *Quia Merrow decrevit!* Това е на латински. Означава...

— Защото Мероу е повелила — довърши Козима.

— Много добре. Докими на гръцки означава „съд“ и церемонията наистина е съд. Алития се появява при първото

изпитание, кръвопускането, за да се увери, че принцесата наистина носи семейната кръв във вените си.

— Защо?

— *Quia Merrow decrevit* — отвърна баронесата. Замълча, за да остави чашката си с чай на масичката. — Второто изпитание е заклинането. Прави се дяволски сложно песен-заклинание. Силният владетел трябва да има силен глас, тъй като, както знаеш, магията на една русалка е именно в нейния глас.

— И защо? — запита Козима. — Често съм се чудила. Защо не може просто да размахваме вълшебна пръчица? Би било мноооого по-лесно.

— Защото богинята Нерия, която ни е дала магията, знаела, че песен-заклинанията се носят по-добре във водата от заклинанията, направени с вълшебна пръчка. Морето е пълно с опасности, дете мое. Смъртта има бързи перки.

— Но защо пеем заклинанията си, баронесо? Защо не може просто да ги изговаряме?

Баронесата въздъхна.

— Учат ли ви изобщо на нещо в училище днес? — попита тя. — Пеем, защото пеенето засилва магията. Всъщност, песента е магия. *Santare*. Пак на латински. Означава...

— Пея.

— Да. А от *santare* идват думите за „заклинам“ и „заклинание“. *Santo* и *incantation*, музика и магия. Помисли за звуците на морето, дете, за песента на китовете, за крясъка на чайките, за шепота на вълните. Толкова са красиви и толкова мощни, че всички създания по света усещат магията в тях, дори напълно немузикалните терагоги.

Баронесата взе един морски таралеж от подноса пред себе си, счупи черупката му със зъби и го изсмука.

— Ако — само ако — принцесата премине и двете изпитания — каза тя, — ще може да стигне до третата част, вричането. В тази част тя дава годещата си клетва и обещава на народа си, че ще се омъжи за мъжа, избран за нея, и ще даде на царството дъщеря от семейната кръв, както е направила майка ѝ преди нея. И баба ѝ, и всички останали чак до Мероу.

— Но защо, баронесо? — попита Козима.

— Мили богове! Още едно защо? Quia Merrow decrevit! Ето защо! — отвърна баронесата нетърпеливо.

— Ами ако Серафина не иска да се омъжва и да управлява Миромара, и да дава на царството дъщеря? Ами ако иска, де да знам, да отвори заведение и да продава чай с мехурчета?

— Не ставай смешна. Разбира се, че иска да управлява Миромара. Какви ги измисляш само!

Агнета посегна към втория морски таралеж. Козима се намръщи. А Серафина се усмихна с тъжен копнеж. Откакто се помнеше, задаваше същите въпроси и получаваше същия отговор: Quia Merrow decrevit. Като много други правила за света на възрастните, някои от повелите на Мероу й изглеждаха безсмислени. Въпреки това трябваше да ги следва, независимо дали това й харесваше, или не.

Разбира се, че иска да управлява Миромара! Така беше казала баронесата. Но истината беше, че понякога не искаше. От време на време, за няколко бунтовни секунди, се замисляше какво ли би станало, ако откаже да направи песен-заклинанието тази вечер и отплува да продава чай с мехурчета?

После се появи Тавия със закуската й, разбъбри се и всички глупави мисли изчезнаха.

— Ето те и теб, миличка — отбеляза тя, докато слагаше сребърния поднос на една маса. — Водни ябълки, змиорки боровинки, Маринован сьонгер — всичките ти любими неща. — Тя плесна едно зелено пипало. — Силвестър, стой далеч от закуската й!

— Благодаря ти, Тавия — каза Серафина. Не беше гладна. Пое си дълбоко дъх и се приготви да започне песен-заклинанието отново, но Тавия не беше свършила.

— Досега не успях да ти разкажа — започна тя, притиснала синя щипка към гърдите си, — но срещнах личната прислужница на императрица Ахади тази сутрин в кухнята. Беше дошла да вземе чая за господарката си. По случайност знам, че много обича корсикански четинести червеи, така че се погрижих да има достатъчно. След втората купа червеи, тя ми каза, че императорът е в добро здраве, а императрицата си е все същата командаджийка.

— Така ли? — любезно попита Серафина. Знаеше, че не бива да изглежда прекалено нетърпелива да научи новините за семейство Матали, особено за престолонаследника. Дори най-пестеливата й

реакция на каквато и да е информация за него щеше да бъде забелязана и коментирана.

— А принцеса Нийла как е? Кога ще дойде в покоите ми? Нямам търпение да я видя.

— Не знам, детето ми, но прислужницата, онази в кухните, ми разказа разни неща... неща за престолонаследника — рече Тавия със заговорнически тон.

— Не е ли чудесно? — каза Серафина. Тя знаеше, че Тавия, която беше безнадеждна клюкарка, отчаяно иска принцесата да я попита какви са били тези неща за престолонаследника, но тя не го направи. Вместо това започна да упражнява няколко трели.

Тавия издържа колкото може и после думите се изсипаха от устата ѝ като водопад.

— Ох, Серафина! Не искаш ли да знаеш какво друго ми каза прислужницата? Разказа ми, че люспите му били в най-наситено синьо, че имал обица и че си носел косата дълга и заресана на морскоконска опашка!

— Махди има обица? — възкликна Серафина, забравила за момент, че не трябва да проявява интерес към казаното. — Това е безумно. Сега остава да ми кажеш, че си е боядисал косата розова и си е направил пиърсинг на плавника. Последния път, когато го видях, беше кльошав и глуповат. Абсолютна гупа, точно като брат ми. Единственото, което ги интересуваше и двамата, беше да играят на галеони и горгони.

— Принцесо! — укорно рече Тавия. — Принц Махди е престолонаследник на кралство Матали, а принц Дезидерио е командващ в нашето кралство и съм сигурна, че никой от тях не би се зарадвал да чуе как го наричате гупа! Надявах се, че ще почувствате поне облекчение от факта, че бъдещият ви съпруг се е превърнал в красив мъж!

Серафина сви рамене.

— Ами сигурно, да — каза тя.

— Сигурно?

— Няма значение дали е красив, или не — обясни Серафина. — Принцът ще стане мой съпруг дори ако изглежда като гол морски охлюв.

— Да, но е по-лесно да се влюбиш в хубав мъж, отколкото в гол охлюв!

— Любовта няма нищо общо с тази работа, Тавия, и ти го знаеш. Женитбата ми е държавен въпрос, а не сърдечен. Съюзите между кралствата се правят с цел да се засилят връзките между тях и заради грижата за интересите на двете страни.

— Колко добре казано от някого, който никога не се е влюбвал — изсумтя Тавия. — Е, със сигурност си дъщеря на майка си. Дългът над всичко.

Бавачката се въртна и хукна да се кара на една от прислужниците.

Серафина се усмихна, доволна, че е успяла да отклони Тавия от дирята. Само ако знаеше...

Но не знаеше. И нямаше да научи. Серафина беше успяла да запази тайната си досега и нямаше намерение тепърва да я разкрива на когото и да е.

Сега си пое дъх отново и направи пореден опит да упражнява песен-заклинанието си.

— Коко, спри да досаждаш на баронеса Агнета и ела да си пробваш роклята! — сопна се един глас. Този път беше лейди Елетра, по-голямата сестра на Козима.

— Роклите са пълна скука — измрънка Козима и отплува.

После Серафина дочу друг глас, потаен и нисък:

— С това ли ще си облечена за церемонията? Не е хубаво чак толкова да се опитваш да засенчиш принцесата.

Последва смях, гърлен и дълбок, а след него заговори красив, мамещ глас:

— Изобщо не ми се налага да опитвам. Не се състезавам. Така или иначе той ще участва в този годеж само защото трябва. Всички го знаят. Изобщо не му пука за цялата работа. Нито пък за нея.

Серафина пропусна една нота и обърка ритъма на заклинанието. Впери поглед право напред, към слюдената плоча. В нея видя Лучия Волнеро и Бианка ди Ремора, две от придворните си дами. Стояха в отсрещния ъгъл на приемната, държаха великолепна рокля и си говореха шепнешком. Не знаеха, че сводестият таван на стаята провежда звука, така че разговор в единия ѝ край се чуваше в другия, а в слюдените плочи се виждаха участниците в него.

Бианка продължи:

— Това, което всички знаят, *mia amica*^[2], е, че ти го искаш за себе си. По-добре се откажи от тази идея!

— И защо да го правя? — запита Лучия. — Дъщерята на една дукеса е също привлекателна награда, не мислиш ли? Особено тази дъщеря на дукеса. Поне той със сигурност мисли така.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами неколцина от нас се измъкнахме снощи от двореца. Отидохме в Лагуната.

Серафина не вярваше на ушите си. Лагуната — водите край човешкия град Венеция, не бяха далеч от Миромара, но бяха забранени за морските хора. Мястото беше много опасно, объркано като лабиринт, мрачно и пълно с опасни създания. Беше пълно и с човеци, най-опасните от всички.

— Не мога да повярвам! — възкликна Бианка.

— О, да. Беше абсолютно приливо. Плувахме с пасажите цяла нощ. Момчетата Матали, аз и още няколко русалки. Беше диво! — каза Лучия.

— Стана ли нещо? Между вас с принца?

Лучия се усмихна палаво.

— Ами определено знае как се плува с пасаж. Има гъвкава опашка и освен това...

Бианка се изкикоти.

— Да? И освен това какво?

Отговорът на Лучия потъна в бърбенето на няколко прислужници, които нахлуха в стаята, понесли рокли.

Бузите на Серафина горяха. Тя сведе поглед към пода. Беше бясна. Искаше да каже на Лучия, че е чула всяка гадна дума, която тя бе произнесла, но не го направи. Тя беше кралска особа, а кралските особи не крещяха. Кралските особи не пляскаха ядно с опашка. Кралските особи не губеха контрол. Никога. Тези, които управляват другите, трябва първо да се научат да управляват себе си, често казваше майка ѝ. Най-често, когато тя се оплакваше, че трябвало да седи до някакъв скучен посланик на официална вечеря. Или когато я хванеха да се фехтува с Дезидерио в тронната зала.

Отново хвърли поглед към Лучия. „Винаги създава проблеми. Защо изобщо е тук?“, питаше се Серафина, но знаеше отговора. Лучия

бе от семейство Волнеро — семейство аристократично и почти толкова древно и могъщо, колкото нейното собствено. Дукесите Волнеро имаха правото да са част от двора, а дъщерите им се радваха на наследствената привилегия да са придворни дами на принцесата на кралството.

Лучия, със сапфиреносините си очи, сребристите люспи и косата с цвят на нощ, сресана назад... „Ако изглеждаш така, можеш да объркаш колкото си искаш трели и никой няма да обърне внимание“, помисли си Серафина. Не че Лучия би объркала каквото и да е. Гласът ѝ беше великолепен. Говореше се, че Волнеро произхождат от сирените.

Серафина не знаеше дали това е вярно, но знаеше, че майката на Лучия, Порция, някога бе омагьосала собствения ѝ чичо, Валерио. Порция и Валерио поискали да се оженят, но Артемезия, тогавашната кралица и майка на Валерио и Изабела, забранила сватбата. В родословния корал на Волнеро имало предатели и тя не искала синът ѝ да се задоми с девойка от опетнено семейство.

Разгневен, Валерио напуснал Серулия и прекарал следващите няколко години в Царно — град крепост в западната част на Средиземно море. Порция се омъжила за друг, Сеян Адаро, бащата на Лучия. Говореше се, че се омъжила за него само защото приличал на Валерио по красивото лице, сребристите люспи и черната коса. Сеян умрял година след като се родила Лучия. Валерио така и не се оженил, предпочел да се отдаде на грижа за добруването на кралството.

„Порция сигурно е споделила тайните си с Лучия“, помисли си Серафина завистливо. Въздъхна и се замисли как нейната майка я учеше кое е правилното обръщение към външния министър на Атлантика или че парламентът трябва да се свиква само когато приливът е в най-високата си точка и в никакъв случай когато е в най-ниската. Прииска ѝ се веднъж, поне веднъж, майка ѝ да я научи на нещо женско, русалско, като например кои анемони да целунеш, за да се сдобиеш с пухкави устни, сякаш току-що опарени от медуза, или пък как да накараш плавника си да заблести.

„Стига, Серафина — каза си тя. — Не се оставяй Лучия да те потиска. Нийла ще знае дали Махди е ходил в Лагуната, или не. Ти просто си упражнявай песен-заклинанието.“ Успокои се като си каза,

че най-добрата ѝ приятелка скоро ще дойде. Самото присъствие на Нийла щеше да ѝ помогне да премине през това изпитание.

Серафина изправи гръб, изпъна рамене и отново подхвана песен-заклинанието.

— Ваша Светлост, ще ми позволите ли да ви поздравя за роклята? — проточи един глас зад нея. — Надявам се, че ще бъдете с нея довечера.

Серафина хвърли поглед в слюдената плоча. Лучия. Усмиваше се. Като баракуда.

— Не, няма да съм с нея, но благодаря — каза тя предпазливо. На Лучия не ѝ бе присъщо да прави искрени комплименти.

— Колко жалко. А би трябвало. Толкова е семпла и свежа. Направо гениална. Контрастът е единственият правилен избор в такава ситуация — продължи Лучия.

— Контраст? — попита Серафина объркана. Обърна се с лице към Лучия.

— Целият ви вид. Разкошен контраст.

Серафина сведе поглед към дрехата си. Най-обикновена, светлосиня рокля от морска коприна. Нищо особено. Беше я облякла набързо, веднага щом бе влязла в приемната си.

— Целият ми вид е в един цвят, син. А ние се намираме в морето, Лучия. Така че, реално погледнато, не контрастирам с нищо.

— Ха! Колко сте забавна, Ваша Светлост! Радвам се, че се шегувате с това. Радвам се, че ситуацията не ви притеснява. Така и трябва. Момчетата са си момчета, пък и съм сигурна, че вече я е оставил.

В стаята се спусна тишина. Всички бяха спрели да правят, каквото правеха, и слушаха. Словесните битки бяха любимата игра в двора.

— Лучия, кой е той? Коя е тя? За какво говориш? — попита Серафина, все така объркана.

Лучия се ококори. Тя притисна ръка към гърдите си.

— Искате да кажете, че не знаете? Такава съм идиотка. Мислех, че знаете. Така, де, всички знаят. Аз... аз моля за извинение. Не е нищо. Допуснах грешка — тя се обърна и понечи да се отдалечи.

Лучия никога не признаваше, че е допуснала грешка. Сега Серафина видя възможност да я надвие, да ѝ плати за всички злобни

неща, които беше наговорила. Макар че един вътрешен глас ѝ казваше да не го прави, тя реши да оползотвори възможността.

— Каква грешка, Лучия? — попита.

Лучия спря. Поклати глава.

— Моля, Ваша Светлост — каза тя засрамена. — Предпочитам да не казвам.

— Не, кажи ми.

— Щом настоявате — отвърна Лучия.

— Настоявам.

Щом го каза, Серафина си даде сметка, че тя е тази, която е допуснала грешка. Лучия се обърна към нея. Баракудената усмивка се бе върнала на устните ѝ. Беше се преструвала на засрамена.

— Говорех за престолонаследника и неговата приятелка — каза тя. — Тоест, последната му приятелка.

— Неговата... приятелка? — повтори Серафина. Едва дишаше.

— Достатъчно, Лучия! Отиваш твърде далеч! — изсъска Бианка.

— Но Бианка, нима искаш да не се подчиня на своята принцеса? Тя желае да говоря — отвърна Лучия и взря блестящите си очи в Серафина.

— Съжалявам, че аз трябва да ви го кажа. Особено в деня на вашето докими. Сигурна бях, че знаете, иначе в никакъв случай не бих го споменала. Искях само да ви направя комплимент за това, че видът ви контрастира с нейния. Единственото, което има тя, са русите коси, тюркоазените люспи и извивките, които са повече, отколкото във въртоп.

Триумфираща, Лучия наведе глава. Серафина се почувства унижена, но беше решена да не го показва. Сама си беше виновна. Съвсем глупаво бе паднала в капана на Лучия и сега трябваше да изплува от него.

— Лучия, хиляди благодарности за това, че ми каза — рече тя с усмивка. — Такова облекчение е да го разбера. Надявам се, че го е понаучила на някои неща.

— Аз... не ви разбирам, Ваша Светлост.

— Виж, всички знаем — не е тайна, че последния път, когато престолонаследникът ни гостуваше, беше малко гупест и доста неуверен с момичетата — заяви Серафина.

— Вие не сте разстроена?

— Разбира се, че не! Защо да се разстройвам? Само се надявам да е свършила добра работа с него. Да го е научила на някои танцови движения или как да изпрати святна любовна раковина. Все някой трябва да го направи. Момчетата доста приличат на морските коне, не намираш ли? Никак не са забавни, докато някой не ги обяди. А сега, ако ме извиниш, трябва да се върна към упражнението си.

Лучия, с осуетени планове, се въртна на опашка и отплува, а Серафина поднови пеенето си, без фалшивата усмивка, която си бе залепила, да напусне лицето ѝ. Това представление ѝ бе струвало скъпо, но никой нямаше да разбере. Беше свикнала с поведението в двора, беше свикнала с острите им зъби и нокти и се бе усъвършенствала в прикриването на чувствата си.

Силвестър обаче не беше свикнал.

Почервенял от гняв, той заплува след Лучия. Когато я наближи, всмукна колкото вода можа и изстреля дебела струя по нея. Удари я по врата. Прическата ѝ се развали.

Лучия спря на място. Ръцете ѝ литнаха към главата.

— Косата ми! — изпищя тя и се завъртя.

— Силвестър! — възкликна Серафина, ужасена. — Извини се!

Силвестър сякаш се разкая, след което отново пръсна вода по Лучия, този път в лицето.

— Ти, малък смукач! Ще те изкормя! — разпени се тя. — Аварус! Дръж!

Домашната риба скорпион на Лучия се стрелна след октопода. Силвестър се скри под масата, на която стоеше подносът със закуската на Серафина. Аварус го последва. Масата се преобърна, а подносът хвъркна във водата. Силвестър грабна една водна ябълка и я изстреля по Аварус. Аварус избегна удара и нападна. Доплува до Силвестър и го ужили. Силвестър нададе вой и след секунди приемната на Серафина се изпълни с облаци кълбящо се черно мастило.

Серафина не виждаше нищо, но чуваше как кашлят и пицят дамите ѝ. Блъскаха се в маси, столове и една в друга. Когато облакът най-сетне изчезна, тя видя Лучия и Бианка да бършат мастило от лицата си. Джована го изтръскваше от косата си. Тавия заплашваше Силвестър да го обеси с пипалата нагоре.

Тогава се чу нов глас, величествен и страховит, който се извиси над останалите:

— Някога аристокрацията обезглавявала непокорните си членове. Колко жалко, че този обичай вече не се спазва.

[1] Арпеджио — музикална техника, при която отделните ноти в един акорд се свирят или пеят в последователност, а не заедно. — Б.пр.

↑

[2] Приятелко моя (ит.). — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИ

На Таласа, канта мага, не ѝ беше забавно.

Доплува в приемната с ръце, скръстени на щедрата ѝ гръд, а пипалата ѝ се виеха под нея. Косите ѝ, със сивия цвят на небето преди ураган, бяха сплетени в елегантна прическа. Отзад на врата ѝ бе цъфнал като роза кичур червени анемони. Роклята ѝ беше пурпурна, а над нея носеше пелерина от черни миди. След едно щракване с пръсти, две малки сепии се спуснаха да я свалят от раменете ѝ.

Цялата стая беше замлъкнала. Таласа беше най-могъщият песенен заклинател в кралството. Никой не се държеше неприлично в нейно присъствие. Никога. Дори Изабела изправяше гръб, когато Таласа влезеше в стаята.

— Пак ли създаваш проблеми, Лучия? — каза тя след известно време. — Нищо чудно за една Волнеро. Спомняш ли си до какво е довело лошото поведение на един от прадедите ти — Калумний? Не? Нека ти припомня. Довело е до отсечената му глава. По същия начин са свършили нещата и за пралеля ти Ливила. На твое място бих внимавала как се държа.

Очите на Лучия блеснаха заплашително при това нежелано напомняне за мрачните дела на предците ѝ. Калумний се опитал да убие Мероу и да завземе трона ѝ. Бил заловен и обезглавен, а семейството му — изпратено в изгнание. Две хиляди години по-късно Ливила Волнеро се опитала да събере армия и да я поведе срещу Меровингите. Нарекли случката Граничното въстание, което било потушено, а водачката му — екзекутирана. Семейството получило правото да се завърне в двора едва след като Отавио Волнеро, праядото на Лучия, помогнал на Миромара да спечели войната срещу Ондалина при Рейкянес Ридж. И все пак подозренията продължили да обгръщат семейството като гъста морска мъгла.

— Ами ти, Бианка? — продължи Таласа. — Истинска Ди Ремора. Все плуваш след големите риби. Няма да е зле да премислиш на кого дължиш вярност. Меровингите са Миромара и това никога няма да се

промени. Алития се грижи за това — тя размаха ръка, обсипана с бижута. — Вън. Веднага — нареди. — Всички, освен принцесата.

Серафина знаеше, че Таласа е дошла да я изпита по песен-заклинанието. Тя беше учителката ѝ.

— Докими е само след няколко часа. Вчера имаше проблем с изпяването на едни трели в петата част. Имаме работа за вършене — заяви Таласа.

— Да, учителко — рече Серафина.

— Започни отначало, моля — каза Таласа.

Серафина запя и почти веднага обърка песента.

— Отново — нареди канта мага. — И без грешки този път. Песен-заклинанието би трябвало да разкрива съвършенството на уменията ти, а ти не ми показваш даже елементарни познания!

Серафина започна отначало. Този път навлезе по-дълбоко в песента и преодоля трудните трели без грешка. После очите ѝ се стрелнаха от стената пред нея, където бе съсредоточила погледа си, към лицето на Таласа.

— Добре, добре, но спри да насичаш думите си — посъветва я Таласа. — Легато, легато, легато!

Серафина кимна, за да покаже на учителката си, че е разбрала, и се опита да смекчи думите, които произнасяше, да се плъзга гладко от фраза на фраза. Вече не просто пееше, а правеше песен-заклинание.

Песен-заклинанието на Мероу, ако се изпееше правилно, разказваше на слушателите за произхода на морския народ. Като всички принцеси преди нея, Серафина трябваше да изпее оригиналното песен-заклинание, а после да съчини няколко собствени движения, които да разкажат историята на русалките след края на царуването на Мероу. Трябваше да пее за своето собствено място в тази история, за това на годеника си и да използва цветовете, светлината и движенията, за да направи това. Колкото по-майсторски владееше магията, толкова по-завладяващо щеше да е песен-заклинанието.

Тъкмо бе започнала да призовава образа на Мероу, когато Таласа размаха ръце.

— Не, не, не! Спри! — извика тя.

— Какво има? Какво не е наред? — попита Серафина.

— Образите. Прекалено са бледи. Безжизнени са!

— Аз... аз не разбирам, учителко. Изпях всички ноти вярно. Държах фразата под пълен контрол.

— Там е работата, Серафина — контролът ти е прекален! Това ти е вечният проблем. Искам емоция и страст. Искам буря, не затишие. Отново!

Серафина си пое дълбоко дъх и започна да пее оттам, където я беше спряла Таласа. Докато пееше, канта мага се въртеше около нея, подтикваше я да пее по-добре, предизвикваше я, изобщо не я оставяше на мира. Когато Серафина стигна до една особено сложна част от песен-заклинанието, частта възхваляваща бъдещия ѝ съпруг, Таласа доплува по-близо до нея, носена от мощните си пипала.

— По-изразително, Серафина, по-изразително! — заповяда тя.

Серафина тъкмо бе създала един водовъртеж като част от сложен ефект. Сега добави още два.

— Браво, добре! А сега използвай магията, за да ме накараш да почувствам нещо! Изуми ме!

Серафина удължи водовъртежите с глас, направи ги по-високи, накара ги да се въртят по-бързо. Забрави, че се намира в двореца и забрави да държи магията под контрол. Гласът ѝ се засили, укрепна. Направи грациозно движение с ръка пред лицето си и накъдри водовъртежите. Огъна ги веднъж, два пъти, три пъти, усукваше водата и я караше да се свива навътре в себе си, да отразява светлината по нови начини.

— Отлично! — извика Таласа.

Гласът на Серафина сега летеше. Летеше по арпеджиите, скачаше от октава на октава без усилие. Огъваше водата отново и отново, и пак, и пак, докато тя се напука и се пръсна на парчета. От тях светлината разпръсна в толкова много посоки, сякаш в стаята се бе спуснала планина от искрящи диаманти. Серафина стигна до момента, в който трябваше да призове образа на принца.

Тя се опита да създаде най-красивия образ, който можеше да си представи, но в момента, в който видя лицето на Махди да блещука пред нея, гласът ѝ се пречупи. Единствената мисъл в главата ѝ беше как Лучия ѝ казва, че той си има приятелка. Ами ако не лъжеше?

Внезапно цялата ѝ емоция изкипя. Тя изгуби контрол над песен-заклинанието. Водовъртежите се завихриха бясно и се плиснаха по

пода, където преобърнаха една маса, строшиха един стол и напукаха два прозореца.

— Не мога да го направя! — извика тя гневно, а опашката ѝ биеше по водата. — Това песен-заклинание е невъзможно!

Серафина се обърна към Таласа, цялото ѝ самообладание я бе напуснало.

— Кажи на майка ми, че докими се отлага. Кажи ѝ, че не съм достатъчно добра! Не съм достатъчно добра за нея! Не съм достатъчно добра, за да изпея това проклето песен-заклинание! Не съм достатъчно добра за престолонаследника!

ПЕТ

Таласа притисна ръка към гърдите си.

— Що за изблик? — попита тя. — Това не ти прилича, детето ми. Знаеш песен-заклинанието наизуст. От теб се иска само да го изпееш!

— Да. Ясно. Само това — каза Серафина разгорещено. — Само да го изпея. Пред целия двор. И пред семейство Матали. И, знам ли, пред десет хиляди миромарци! Прекалено е трудно. Няма да успея. Ще объркам онези трели. Гласът ми не е достатъчно силен. Не е толкова красив, колкото други гласове. Не е толкова красив, колкото...

Таласа повдигна вежда.

— Колкото този на Лучия?

Серафина кимна нещастно. За нейно учудване Таласа не започна да я поучава или да ѝ се кара. Вместо това тя се засмя.

— Кажи ми, откъде идва гласът? — запитва я тя.

Серафина подбели очи.

— От гърлото, естествено — отвърна.

— Това е вярно в много случаи — рече Таласа. — Със сигурност е вярно в случая на Лучия. Но не е вярно в твоя случай. Твоят глас идва от тук — тя докосна гърдите на Серафина точно над сърцето. — Имаш красив глас. Знаем това. Чувала съм го. Единственото, което трябва да направиш, е да го освободиш. Покажи ми сърцето си, Серафина. Оттам идва най-истинската магия.

Серафина се засмя с горчивина.

— Да покажа сърцето си? На целия двор? Защо? За да може Лучия Волнеро да забие нож в него ли?

— Чух какво каза Лучия. Не ѝ обръщай внимание. Искане ѝ се да е принцеса. Искане властта, двореца и красивия принц — каза Таласа.

При думите „красивия принц“ очите на Серафина потъмняха от тревога. Тя примигна, за да я отпъди, толкова бързо, че всеки друг би пропуснал движението. Таласа обаче не беше всеки друг.

— Аха — промълви тя сериозно. — Ето какво било, значи.

Тя седна на едно канапе и потупа мястото до себе си.

— Кажи ми, той обича ли те?

— Да. Не. О, учителко, не знам! — отвърна Серафина през сълзи. — Така мисля. Тоест, така мислех. Но сега не съм сигурна. Не и след това, което каза Лучия.

Тя седна до учителката си.

— Ех, Серафина — започна Таласа и я прегърна. — Казвала ли си на някого как се чувстваш? На майка си? На Тавия? Те какво казаха? Серафина поклати глава.

— Не съм им казвала. На никого не съм казвала. И няма да кажа.

— Защо?

— Защото все някак ще се разчуе. Придворните ще разберат. И тайната вече няма да е само моя. Ще бъде тяхна. Не би ме разбрала, учителко. Целият ми живот минава пред публика. Никъде не мога да отида сама. Нищо не мога да направя сама. Всяко движение, всяка дума, всеки поглед се обсъждат и разнищват. Затова исках това, тази единствена тайна, да бъде само моя.

Таласа взе ръката на Серафина в своята.

— Грешещ, да ти кажа. Разбирам те. Поназнайвам нещичко за публичния живот. Все пак съм канта мага.

Серафина ѝ отправи питащ поглед.

— Откриха таланта ми, когато бях съвсем малко дете — започна да разказва Таласа. — Глас като моя, казваше учителката ми, се срещал веднъж на хилядолетие. Можех да усуквам водата, да хвърлям светлина и да въртя вятъра, преди да навърша четири години. На шест ме взеха от родителите ми и ме предадоха в Коледжио. Преди да навърша осем, правех песен-заклинания за баба ти, Артемезия, и нейния двор.

— Как успя да се справиш с това, учителко? — запита Серафина.

Таласа се засмя.

— Не успях. Докато бях малка, изпитвах удоволствие от музиката си. Правех песен-заклинанията, чисто и просто защото обичах да ги правя. Но когато започнах да пораствам и започнах да правя песен-заклинания за двора, започнах и да слушам това, което говореха за мен. Чувах забележките им, някои от тях зловни и жестоки, и им вярвах. Оставих гласовете им да проникнат в мен, в сърцето ми.

Таласа пусна ръката на Серафина. Допря пръсти до гърдите си, над сърцето, после рязко ги дръпна и присви очи, когато във водата се

проточиха тънки нишки кръв. Нишките се завихриха като дим в небето, после от тях се оформиха образи. Тогава Серафина видя кървавата песен — спомените, които живееха в сърцето на учителката ѝ. Видя благородници от двора на баба си как си шушукат зад украсените ветрила.

Никога няма да стане мага... Не ѝ е достатъчно силен гласът... Твърде е нисък... Твърде е висок... Трелите ѝ не са достатъчно звънливи... Прекалено е дебела... Прекалено е слаба... Не е красива...

Таласа отпъди спомените.

— Опитах се да угодя на гласовете. Започнах да създавам музика за тях, не за себе си, и от това пострадаха песен-заклинанията ми — разказа тя. — За щастие, успях да осъзная какво ми причиняват гласовете и се заклев никога да не го допусна отново. Реших да защитя сърцето си. Затворих го. Не допусках никого и нищо в него, освен музиката.

— И аз ще направя така — каза Серафина решително.

— Не, дете мое. Разказвам ти всичко това, за да те убедя, че не бива да затваряш сърцето си.

— Но нали каза...

— А това, което все още не съм казала, е следното: Ако не допускаш никого в сърцето си, ще държиш мъката надалеч, но и любовта. Когато бях на шестнадесет, исках да бъда канта мага. Музиката и магията бяха единствените неща, които имаха значение за мен. Ти, от друга страна, ще бъдеш владетел на цяла държава, а най-голямата сила на владетеля идва от сърцето — от любовта, която дава на народа си, и от тази, която му дава народът.

Серафина обмисли думите на Таласа. Беше копняла да сподели чувствата си към Махди с някого. Беше копняла да открие сърцето си, но твърде много се страхуваше. Сега импулсивно допря пръсти до гърдите си и извади кървава песен. Дъхът ѝ секна от болката, защото тя бе много по-млада от Таласа и спомените ѝ бяха по-изострени. От изваждането им болеше.

— Трогната съм от доверието ти, дете мое — каза Таласа. — Сигурна ли си, че искаш да ми покажеш това?

Серафина кимна и Таласа загледа как се вихри кръвта във водата, как придобива форма и цветове, как превръща спомена в картина. Серафина гледаше заедно с нея. Това се бе случило преди две години,

но за нея беше сякаш вчера. Беше станало, преди да започнат нападенията и изчезванията на хора. Преди да охладнеят отношенията между Миромара и Ондалина. Преди водите да станат толкова опасни.

Беше се случило в развалините на древния палат на Мероу.

ШЕСТ

Серафина се криеше.

От майка си, от министрите, от прислугата и от Махди.

Беше избягала. Това докарваше всички до лудост от тревога, но тя имаше нужда от няколко минути на ден, всеки ден, да се отдалечи от очите и ушите на двора. Днес това ѝ беше особено нужно. Женихът ѝ беше избран. Бе направено официално съобщение. Серафина се бе запознала с бъдещия си съпруг и бе решила, че изобщо не го иска.

Махди бе пристигнал в Миромара една седмица по-рано с родителите си — императора и императрицата, братовчедите си Нийла и Язид и кралската свита, за да се запознае с бъдещата си съпруга, както повеляваше обичаят. Беше на шестнадесет, сериозен, интелигентен и стеснителен. Не яздеше. Не се фехтуваше. Предпочиташе компанията на Дезидерио, братът на Серафина, с когото бяха на една възраст, и на Язид. Почти не проговори на Серафина, която бе две години по-малка от него. Държеше се учтиво с нея, както и с всички други, но нищо повече.

— Пълна гупа е. Предпочитам да се омъжа за Паломон — каза тя на Тавия. Паломон беше злонравният морски жребец на майка ѝ.

Първия път, когато се заговориха, стана случайно. Серафина беше седнала в градините в южния парк на двореца и слушаше една раковина, когато покрай нея се плъзнаха Махди и придружителят му, посланик Акмал. Не я видяха. Беше се скрила сред горичка от корали — нависоко, зад един огромен ветрилообразен корал.

— Как намирате принцесата, Ваша Светлост? — чу да пита посланикът. — Прекрасна е, нали?

Серафина знаеше, че не бива да подслушва, но не можеше да се въздържа. Изпълнена с любопитство, тя се долепи до корала.

— Има ли значение как я намирам? — бе отвърнал Махди. — Тя е техният избор, на родителите ми и на техните съветници. Не е моят избор. Аз нямам право на избор.

Точно в този момент коралът ветрило — стар и крехък, се пропука под тежестта на Серафина. Откърти се от мястото си и тежко падна на морското дъно, като вдигна облак пясък във водата. Махди вдигна поглед и я видя.

— Опа. Доста неловко — каза тя.

— Чула си ни — отбеляза той.

— Не беше нарочно — рече Серафина. — Седях си горе и слушах една раковина, когато се появихте и... ами... не можах да не ви чуя. Виж, извинявай. Ще си тръгвам.

— Не, не си отивай. Моля те — каза Махди. Обърна се към посланика.

— Остави ни сами — заповяда му.

— Ваша Светлост, разумно ли е? Ще тръгнат приказки.

— Остави ни сами — повтори Махди, стиснал зъби.

Посланикът се поклони и отплува. Веднага щом изчезна, Махди се приближи до Серафина и ѝ помогна да пристъпи през острите ръбове на отчупеното ветрило. Седнаха на една скала.

— Аз съм този, който трябва да се извини — призна той. — Не трябваше да казвам това.

— Не е нужно да се извиняваш. Знам как се чувстваш.

Той се обърна към нея и я погледна.

— Но аз си мислех, че...

Серафина го прекъсна със смях.

— Какво си помисли? Че само защото съм момиче, нямам нищо против всичко това? Да се сгодя на шестнадесет и да се омъжа на двадесет? И то за някого, когото са избрали други, а не аз? Колко просветено, Ваша Светлост. Сега сме четиридесет и първи век, не десети, нали знаеш. Честно казано, предпочитам да направя докторат по древна атлантиска история пред това да се омъжа за теб.

След това започна често да усеща погледа на Махди върху себе си. Имаше красиви очи — тъмни и изразителни, оградени с дълги черни мигли. Понякога, по време на вечеря или на тържествена процесия, вдигаше очи и срещаше неговите. Той винаги извърщаше поглед.

Втория път, когато се случи двамата да останат сами, Серафина намери Махди, който се криеше. Имаше нова историческа раковина за слушане и бе успяла да се измъкне от придворните си. Единственият

проблем бе, че някой се беше настанил в новото ѝ скривалище пръв. Махди беше седнал наред горичката от кафяви водорасли с нож в едната ръка и малък предмет с цвят на слонова кост в другата. Когато я чу да се приближава, се опита да ги скрие.

— Не може ли поне за момент да ме оставиш на мира? — уморено попита той.

Серафина се отдръпна.

— Извинявай. Нямах намерение да те притеснявам.

Махди рязко вдигна глава, когато чу гласа ѝ.

— О, не — бързо каза той. — Ти извинявай, Серафина. Мислех, че е Акмал. Непрекъснато ми ходи по петите.

— Няма нищо, Махди. Ще си намеря друго място за...

— Не, чакай, Серафина. Моля те.

Той разтвори ръка и ѝ показа предмета, който се бе опитал да скрие. Беше малък октопод, дълъг около осем сантиметра, изцяло издялан от парче кост.

— Изглежда точно като Силвестър! — възкликна тя радостно.

— Това ми беше и намерението — каза той.

— Прекрасен е, Махди!

— Благодаря — отвърна той със свенлива усмивка. — Никой не знае, че се занимавам с резба. Успях да го запазя в тайна. Даже не знам защо се занимавам с това — отвърна поглед. — Просто... понякога на човек му се иска да си има нещо... едно-единствено нещо...

— Което да си е само за него — довърши Серафина.

Сякаш се виждаха за пръв път.

— Аз съм така с Клио — каза тя.

— Клио?

— Морската ми кобила. Не ми е позволено да излизам на езда сама, нали съм принцеса и така нататък. Ако искам да изляза, трябва да ме придружават стражи. Но винаги успявам да им се изплъзна и за няколко секунди с Клио сме сами. Чувам само звука от перките ѝ, докато бият по водата. Ако покрай нас мине ято делфини, ги виждам сама. Ако мине кит, само аз чувам песента му — тя се усмихна тъжно. — Разбира се, ако падна от Клио и си счупя врата, пак ще съм сама.

Когато тя замлъкна, Махди взе ръката ѝ и сложи малкия октопод в нея.

— За теб — каза той.

Няколко вечери по-късно тя отново усети как той взема ръката ѝ в своята, този път в мрака, докато гледаха подводна заря в негова чест. Беше я погледнал, питайки я с тъмните си очи дали има нещо против. Тя също с очи му бе отговорила, че няма. И после, една вечер, докато играеха на криеница с Дезидерио, Нийла, Язид и младите придворни, той изведнъж я дръпна във вътрешността на развалините на палата.

— Открих те — каза той, докато се носеха във водата.

— Не, Махди, не се прави така. Не играете ли на криеница в Матали? Не е твой ред, Дезидерио брой — заобяснява тя и се озърна за брат си.

— Не говоря за играта — отвърна той. — Аз те открих, Серафина. Ти си единственото нещо. Единственото нещо, което е само мое.

После я беше притеглил към себе си и я бе целунал.

Колко прекрасна бе тази целувка. Бавна и сладка. Серафина въздъхна, докато я изживяваше отново. После силно се изчерви, когато се сети, че и Таласа гледа кървавата песен.

В дните след тази първа целувка последваха още. Откраднати целувки зад някоя колона в двореца или в конюшните. Водеха дълги разговори, когато успееш да се измъкнат от придворните, и си разменяха усмивки и погледи, когато бяха сред други хора. И после, когато дойде моментът Махди да отпътува от Миромара за дома си, той беше подарил на Серафина пръстен. Не беше златен, не беше скъпоценност от съкровищницата на Матали. Беше просто пръстен със сърце в средата, целият издялан от бяла мидена черупка. Беше го направил сам за нея, в стаята си, през нощта. Докато официално си вземаха сбогом пред целия двор, той се бе навел да целуне ръката ѝ. Докато я държеше, беше успял да сложи пръстена на пръста ѝ.

— Моят избор — бе прошепнал. — Моят. Не техният. Мога само да се надявам, че и аз съм твоят избор.

В този момент кървавата песен се завихри в спирала и избледня.

Таласа погледна Серафина.

— И ти се чудиш дали те обича, така ли, глупава русалке? — запита тя.

— Преди не се чудех, учителко — отвърна Серафина. Разказа на Таласа за личните раковини, които ѝ беше пращал Махди, и за това как изведнъж бяха спрели да пристигат.

— От миналата година досега са дошли само няколко официални послания. Нищо друго. А сега... — гласът ѝ изтъня.

Таласа наклони глава.

— А сега? — повтори тя.

— А сега, изглежда, се е превърнал в съвсем различен мъж от този, в когото се влюбих. Много приливен, с дълга коса и обича, според Тавия. И с приятелка, според Лучия — каза Серафина тъжно.

— Лучия би казала всичко, за да те разстрои. Знаеш го. Нищо не би ѝ доставило по-голямо удоволствие от това да те види как се проваляш днес. Точно затова трябва да триумфираш. Ела, да пороботим над онези трели и над...

Прекъсна ги звукът от рязкото отваряне на врата.

— Серафiiiiiiiiиина! — пропя един глас.

Серафина се извърна, стресната. През вратата изплува русалка, облечена в жълто сари. Лъскавата ѝ черна коса стигаше чак до плавника ѝ. Кожата ѝ грееше в бледосиньо. От двете ѝ страни плуваха прислужници, които се олюляваха под тежестта на позлатени кутии, огромни мидени черупки, вързани с панделка, и кесии от прозрачен воал.

— Велика Нерия, какво... — започна да казва Таласа.

Но Серафина веднага бе познала русалката.

— Нийлааааа! — извика тя, за миг забравила всичките си грижи от радост, че вижда най-добрата си приятелка.

— Захаросано сюнгерче! Не мога да повярвам!!! — възкликна Нийла. — Ако знаеш само колко подаръци съм ти донесла!

Двете русалки заплуваха една към друга и се прегърнаха. Завъртяха се във водата и избухнаха в смях. Сега Нийла беше яркосиня. Тя беше биолуминесцентна, като рибата фенер или фосфоресцентната сепия. От кожата ѝ се излъчваше тайнствена светлина, когато беше развълнувана или когато наблизко имаше друга биолуминесцентна русалка или животно.

— Принцесо Нийла, нямате работа тук — скара ѝ се Таласа. — Насред упражнение сме за песен-заклинанието ѝ! Как успяхте да влезете?

— Тавия! — каза Нийла и се ухили.

Таласа се намръщи.

— И колко кесии бингбанги бяха нужни, за да я подкупите този път?

— Две — веднага отговори Нийла. — Плюс кутия зизита.

Тя пусна Серафина, взе красива розова кутия от една нестабилна купчина в ръцете на прислужниците и заплува към Таласа.

— Искрено съжалявам, че ви прекъснах, учителко. Ще позволите ли да ви предложи едно зизи? — попита тя и отвори кутията.

— Не, няма — строго рече Таласа. — Знам какво си намислила. Мен не можеш да подкупиш с бонбони.

— А една чилаунда, тогава? Или пък кандживуху? Не може да ми откажете едно кандживуху. Тези са най-добрите. На дворецовите готвачи им отнема три дни да ги направят. Имат осем пласта и пет различни заклинания — заобяснява Нийла и пъкна един бонбон в уста. — Ммм! Минискариди с пълнеж от карамелизирани зелени водорасли. Разкош! Ето, виждате ли?

— Това, което виждам, е, че сме се разсеяли — изсумтя Таласа и взе един бонбон от кутията. — Не може да останете много, принцесо Нийла. Само минута-две. Наистина трябва да работим.

— Разбира се, учителко. Само минута-две — обеща Нийла.

Таласа се поуспокои и отхапа от бонбона.

— О! Ммм. Кафяви водорасли с къри ли усещам?

Нийла кимна. Подаде ѝ друг бонбон.

— Плажна слива с гребенеста медуза и осолена рачешки хайвер. Не-дос-ти-жи-мо!

Таласа ухапа бонбона.

— О, наистина е божествен — каза тя. — Е, предполагам, че една половинчасова почивка няма да ни се отрази зле — реши тя и отново посегна към кутията.

Нийла ѝ я даде цялата. Докато Таласа заповядваше на сепиите си да ѝ донесат чай, Нийла сграбчи Серафина за ръката и я издърпа от приемната. Излязоха в широк коридор с редици прозорци от двете страни, всичките отворени, за да влиза чиста вода.

— Дай опашка, русалке! — прошепна тя, докато затваряше вратите към приемната. — Коварният ми план успя. Реших, че добре ще ти дойде малко почивка.

— Правилно си решила — каза Серафина и се ухили.

— Внимание, опафаг право напред — рече Нийла.

— Ваша Светлост? Наред ли е всичко? Не бива да излизате в коридора без придружители — каза той.

Серафина изстена. Лично пространство, усамотеност, лично време с приятел — всички тези неща бяха невъзможни в двореца.

— Големи бели акули вляво — прошепна Нийла и посочи с глава към групичка прислужници, заплували нанякъде с четки и кофи.

— Добро утро, Ваши Светлости, добро утро — заповтаряха прислужниците с дълбоки поклони.

— Гигантска сепия право назад.

Това беше Тавия.

— Серафина? Принцесо Нийла? Защо се носите из коридора като костури?

Тя заситни към тях намръщена.

— Обградени сме, капитане. Боя се, че имаме само един изход — съобщи Нийла полугласно.

Серафина се изкикоти.

— Не говориш сериозно. Това не сме го правили, откакто бяхме на по осем години. А и тогава си навлякохме предостатъчно проблеми.

— Пу за мен Жакота Делахей! — каза Нийла.

— Винаги си заплюваш Жакота! — възпротиви се Серафина. — Тя е най-великият пират!

— Не се дръж детински. Ти може да си Саида ал Хура.

Нийла заплува към един прозорец от северната страна на коридора. Погледна Серафина с присвити очи и викна:

— Напусни кораба, моряко! Който стигне последен до развалините е земен плъх!

Беше казвала същите думи на Серафина, когато бяха малки, играеха на пиратски принцеси и Нийла беше решила да я предизвика да се надплуват.

Серафина заплува към прозорец от южната страна на коридора.

— Яж ми пяната, трюмен плъх!

— Едно, две, три! — викнаха те заедно.

След по-малко от секунда Серафина и Нийла се бяха гмурнали през прозорците и бяха изчезнали.

СЕДЕМ

Решена да победи, Нийла се усука около острия връх на една кула и после се гмурна. Понесе се с бясна скорост надолу, стрелна се под една арка и стресна неколцина маталийски благородници, които идваха насреща ѝ. Насочи се към руините на двореца. Плуваше прекалено бързо и го знаеше, но не я интересуваше. Чувстваше се страхотно, когато пореше водата, чувстваше се силна и свободна.

Серафина беше профучала покрай една куличка, после се бе стрелнала под един мост и сега я настигаше. Нийла заплува още по-бързо, но Серафина успя да се изравни с нея. Допряха фасадата на стария дворец, или поне това, което бе останало от нея, едновременно. После се отпуснаха върху една туфа коралова трева, останали без дъх, но без да спират да се смеят.

— Бих те!

— Ще ти се! Стигнахме едновременно — каза Серафина.

— Аха, само дето те бих.

— Не мога да повярвам, че излязохме през прозорците. Океанът ще ни се види тесен, когато се приберем.

И Нийла, и Серафина знаеха, че да се излиза през прозорците, е невъзпитано. Цивилизованите русалки използват вратите. Леля Ахади нямаше да е никак доволна.

— Е, да, сигурно, но си струваше — каза Нийла и извади два бонбона от джоба си. — Вземи. Пурпурен сунгер с Маринован морски таралеж. Направо е божествен. По-хубав от целувка.

— Чак толкова? — усъмни се Серафина, но взе бонбона.

— Ммм — измърка Нийла и захапа своя бонбон. Ядеше прекалено много бонбони. Така ставаше, когато беше нервна. Като например сега. Сера щеше да я попита за него. И тя какво щеше да ѝ каже?

Нийла се изтегна върху меката коралова трева и се взря нагоре, където по водата играеха слънчеви петънца.

— Толкова се радвам, че най-сетне стигнахме! — възкликна тя. — Пътуването беше направо разбиващо. Драконите, които яздехме, се стряскаха от всяка срещната гупа. Морските слонове, които носеха багажа, на два пъти се опитаха да избягат. Не можех и да спя, защото сънувах кошмари през цялото време.

— Така ли? Какви кошмари? — попита Серафина.

— Вече не ги помня — отвърна Нийла. Помнеше ги, но не ѝ се говореше за тях. Бяха глупави. — А чичо Билаал непрекъснато се притесняваше да не би да се появят Хищниците. Направо очакваше предводителят им, Каркарий, да му изскочи иззад всеки ъгъл. Нищо че даже не знае как изглежда Каркарий, понеже никой никога не го е виждал.

— Но никой не ви нападна, нали? — попита Серафина.

— Не, всичко мина добре. С нас пътуваха страшно много стражи. Но бях много щастлива, когато зърнах кулите на Серулия снощи, направо не мога да ти опиша.

— Много се радвам, че си тук, Нийла — каза Серафина. — Не можех да си представя да мина през докими без теб.

Сера още не беше попитала за него. Хубаво. Може би нямаше и да попита, ако Нийла се постаряеше.

— Как върви песен-заклинанието? Нервна ли си? Какво ще облечеш? — изстреля Нийла.

— Не особено добре. Страшно. Не знам — отговори Серафина.

Нийла се изправи, стряскайки няколко любопитни риби игли, които се бяха приближили до русалките.

— Не знаеш какво ще облечеш? Как така не знаеш? Докими не е ли планирано от години?

— Роклята ми ще е подарък от Миромара. Най-добрите шивачи в кралството работят по нея. Само майка ми може да я види преди церемонията. Както и да е, роклята не е най-важното — завърши Серафина.

— Роклята винаги е най-важното.

— Ще пея песен-заклинание, няма да участвам в конкурс за красота. Това е сериозно, разбираш ли?

— Мила ми русалке, няма нищо по-сериозно от конкурс за красота. Животът е конкурс за красота. Поне това ми повтаря майка ми — рече Нийла. — Нямам търпение да ти покажа аз как ще съм

облечена. Абсолютно недостижимо е. Тъмнорозово сари — основното парче е от морска коприна, но блузката и долната пола са от хиляди миниатюрни седефени мидички, защити върху тюл. Искрах горното парче да е в кралско синьо, но леля ми настоя да е розово. Сама си го уших.

— Ами!

— Честна дума. Кълна ти се. Но шшшт, не казвай на никого. Нали знаеш как е в Матали. Да не дават боговете някой от кралското семейство да свърши някаква работа — каза Нийла тъжно.

— Проблеми с вашите? — попита Серафина със съчувствен поглед.

— Меко казано. Карахме се за тоалета няколко седмици. Огромна драма стана. Сигурно съм изяла двадесетина кутии зизита. За един ден.

Мечтата на Нийла бе да стане дизайнер, но родителите ѝ нямаше да го допуснат. Или каквато и да е друга професия. Тя беше маталийска принцеса, а маталийските принцеси трябваше да се обличат добре, да изглеждат добре и един ден да се омъжат. И това беше всичко. Нийла обаче искаше много повече от живота. Цветовете караха сърцето ѝ да бие по-бързо. Платовете оживяваха в ръцете ѝ. Беше изпълнена със страст, имаше талант и искаше да използва и двете.

Серафина взе ръката ѝ в своята.

— Съжалявам, Нийлс.

— Е, както и да е. Щом не мога да стана дизайнер, поне ще се преструвам.

— Но ти си дизайнер — натърти Серафина, внезапно разгневена. — Дизайнерите създават модели. Ти си направила точно това. И няма значение на кого му харесва този факт и на кого — не.

Нийла се усмихна. Сера беше вярна като риба скорпион. Хвърляше се да защитава онези, които обичаше, без изобщо да се поколебае. Това бе една от многото причини да я обожава.

— Само се надявам Алития да не обича розово. Не искам да ме помисли за голямо, вкусно зизи — каза Нийла. — Вярно ли е, че е висока три метра?

— Да.

— Ясно. А... защо?

— Quia Merrow decrevit.

— Защо трябва да пееш това протяжно, мъчително песен-заклинание?

— Quia Merrow decrevit.

— Защо трябва да се сгодяваш на шестнадесет? Това е абсолютно тъмновековно. Чакай, не ми казвай. Сама ще се сетя...

— Quia Merrow decrevit.

— Но Мероу го е повелила преди тридесет и пет века, Сера. Оттогава насам водите са се надигали и спадали няколко пъти, така да се каже.

— Знам. Повярвай ми, Нийла, изслушала съм толкова много раковини за Атлантида и Мероу за разни домашни и още не съм разбрала защо е повелила всички тези странни неща. Цялата тази работа с докими е варварска и остаряла. Идва от времена, когато морските хора са живеели кратко и принцесите е трябвало да бъдат готови да управляват съвсем млади — заобяснява Серафина. — Най-странното е, че с тази церемония официално ставам пълнолетна и способна да управлявам. А аз разбирам от управляването на Миромара толкова, колкото и от летене до Луната. Не мога да управлявам дори собствените си придворни — въздъхна тя.

— Какво? Какво има? — запита Нийла, а очите ѝ внимателно се взираха в приятелката ѝ.

— Придворните ми — отвърна Серафина и направи гримаса. — Има една русалка... Казва се Лучия...

— Помня я — сети се Нийла. — Последния път, когато бях тук, кожата ми тъкмо беше започнала да излъчва светлина. Тя ми каза, че приличам на фар за мъгла. Възможно най-любезно, разбира се.

— Типично за Лучия — каза Серафина. — Нийла, днес тя каза нещо за Махди...

„О, не“, помисли си Нийла. „Трябва да сменя темата.“

— Ей, я чуй. Дай да поплуваме — предложи тя. — Искаш ли да се позавъртим из развалините? Да си попротегнем опашките. Може да говорим, докато плуваме.

— Ами... добре — съгласи се Серафина.

Нийла я издърпа от туфата коралова трева и заплуваха навътре, през онова, което някога е било вход към двореца. Времето бе съборило древната арка. Стените се бяха срутили заедно с покрива. Анемони, корали и дълги кафяви водорасли бяха колонизирали

мозаечните подове. В онова, което някога е било тронната зала на Мероу, все още стояха изправени няколко колони от син кварц, които напомняха за някогашния блясък на двореца.

— Трябва да ти покажа рубинената огърлица, която ще нося довечера. На майка ми е. Абсолютно недостижима — заговори Нийла, докато плуваха рамо до рамо. Говореше празни приказки, само и само да не допусне разговорът да се върне към Махди.

— Как са вашите? — попита Серафина.

— Супер! Страхотно! Пратиха ти поздрав и казаха, че съжаляват, дете не могат да присъстват. Но все пак някой трябва да държи империята под око, докато го няма чичо Билаал.

— А императорът и императрицата? Те как са? Брат ти? Ъъ, Махди?

— Всички са в отлично състояние. Макар че още не съм ги виждала днес. Пристигнахме снощи в осем и бях толкова уморена, че отидох веднага в стаята си и се хвърлих в леглото. И другите направиха същото.

— Нийла...

— А! Казах ли ти за последния път, когато всички заедно ходихме на официално държавно посещение? Ха! Адски смешна история! — забърбори Нийла и без да чака, се впусна в подробен разказ.

Серафина обаче я слушаше с половин ухо.

— Та, ъъ, как е Махди? — прекъсна я най-накрая.

Сърцето на Нийла спря. Усмивката ѝ изчезна.

Серафина спря да плува.

— Какво е станало?

— Нищо — рече Нийла весело. — Махди е добре.

— Добре? Пралеля ми Берта е добре. Какво не ми казваш?

Нийла извади нов бонбон от джоба си.

— О, този е абсолютно разкошен. Захаросан плосък червей с мед от змиорска трева. Пробвай! — тя го подаде на Серафина.

— Нийла!

— Е, добре, може да се каже, че е малко по-различен от младежа, когото помниш — призна тя. — Все пак от последния път, когато сте се виждали, са минали две години. Всички сме се променили оттогава.

— Виж, знам, че ти е братовчед — каза Серафина. — Но ти си ми приятелка. Трябва да ми кажеш истината.

Нийла въздъхна.

— Добре де, добре, ето я истината. Негова кралска Махдийственост очевидно минава през някакъв период. Поне така го нарича леля Ахади. Тя за всичко обвинява Язид.

— Брат ти? Той пък какво общо има?

— Яз е купонджия номер едно. Първа писта за всякакви дивотии. Нашите са се видели в чудо с него, а леля Ахади е направо бясна. Казва, че водел Махди по лош път. Двамата непрекъснато са навън. Започна преди около година. Тогава си пробиха ушите. Леля Ахади направо изригна. Двете с майка ми заплашиха да ги заточат на брега до живот.

— Това звучи съвсем различно от онова, което си спомням за Махди — призна Серафина и зачопли нервно подгъва на роклята си. — Нийла, трябва да те питам още нещо. Лучия каза, че...

Нийла извади поредния бонбон и го ухапа. Лицето ѝ се изкриви от погнуса.

— Гадно. Морският таралеж е ферментирал.

Подаде бонбона на една неонова рибка, която плуваше покрай тях.

— Та тя каза, че Махди си имал приятелка. Каза, че той... — Серафина внезапно млъкна.

Нийла, която усърдно си бършеше ръцете в едно близко водорасло, вдигна поглед. Тогава ги видя. Две тела. Морски хора. Бяха се проснали под огромен корал в дъното на бившия дворецов парк и не помръдваха.

Серафина се паникьоса.

— Аз... аз... Нийла, не мога да видя дали дишат. Трябва да извикаме помощ. Мисля... мисля, че са мъртви! — заговори тя, докато плуваше към тях.

Нийла също се паникьоса, но по друга причина.

— Не, не са мъртви — измърмори тя. — Но ако леля Ахади чуе за това, ще им се иска да бяха умрели.

ОСЕМ

Нийла настигна Серафина и сграбчи ръката ѝ.

— Стой тук! — извика в опит да я отдалечи от лежащите мъже.

— Опасно е. Трябва да повикаме дворцовата стража.

— Ами ако са наранени? Ако кървят? Не можем просто да ги оставим така!

— Напротив, можем. Спокойно можем да ги оставим.

Серафина се освободи от Нийла и отново заплува към телата.

— Не са мъртви! Дишат и... аха. Охо. Това не го очаквах.

Нийла затвори очи. Стисна носа си с пръсти. „Как може да са толкова глупави? — помисли си тя. — Как е възможно?“

— Нийла? Това е Махди...

— И Язид — довърши Нийла.

Тя сведе очи към тях. Двете момчета лежах по гръб. Около главата на Махди беше завързан пурпурен шал, а на бузата му имаше размазани следи от червило. На едното му ухо се поклащаше златна халка. Черната му коса бе опъната назад в морскоконска опашка. Язид носеше две блестящи обици. Някой беше нарисувал усмихнато лице на гърдите му с червило. В късата му черна коса се виждаше ивица розово, а около врата му висеше дебела златна верига. На ръката си имаше татуировка. Докато Нийла стоеше и се взираше в тях, наблизко мина невзрачна зеленушка и се доближи до Язид. Побутна с муцуна брадичката му. Язид я прегърна, придърпа я към себе си и я целуна. Махди продължи да хърка, а Язид измърмори на рибата каква чудесна руса коса има.

Побесняла, Нийла силно плесна всяко от момчетата с опашка.

— Ох! — извика Махди.

— По дяволите, русалке! — викна Язид и пусна рибата. — Казах само, че имаш чудесна... Нийла? — той примигна срещу сестра си.

Махди присви очи срещу светлината.

— Яз, сепия такава! Къде беше? Чаках те. Реших да остана да те изчакам тук. Сигурно съм заспал. Защо винаги играеш най-бавния общ

знаменател?

— Язид, сваляй веднага тъпите обици! И се изправете! И двамата! — развика се Нийла. — Серафина е тук.

Махди пребледня.

— Какво? — промълви. — О, не.

Изправи се.

— Серафина? Ти ли си?

— И аз се радвам да те видя, Махди — каза Серафина.

Гласът ѝ бе хладен, но Нийла виждаше объркването в очите ѝ. Беше се надявала да успее да запази глупавото поведение на братовчед си в тайна от Сера. Беше се надявала, че той ще се държи добре по време на посещенията си тук. Очевидно бе хранила напразни надежди.

— Виж, Серафина, трябва да ти обясня... — започна той, докато ставаше.

— Хм, Махди? Това блещукане ли е по теб?

— Я чакай малко... Блещукаш ли? — невярващо попита Нийла. Доплува до Махди и го огледа, после направи същото с Язид. Части от телата им блещукаха, а други бяха прозрачни. Тя грабна златната верига на брат си и я издърпа през главата му. От нея висеше малка черупка от рапан. Когато Нийла я обърна с отвора надолу, от нея изпаднаха две розови перли.

— Перли невидимки — констатира тя. — Чакайте да позная... хвърлили сте перлите снощи и сте се измъкнали от двореца. Когато сте се опитали да се промъкнете обратно, всички врати са били заключени. И прозорците също. Така че сте прекарвали нощта тук, под корала. Единственият въпрос е: къде бяхте преди това?

— Никъде — отвърна Язид с невинно изражение. — Просто излязохме да поплуваме малко.

— О, моля ти се. На бас, че сте плували до Лагуната. Нали? — попита Нийла и скръсти ръце.

Язид се заоглежда, демонстрирайки внезапен интерес към архитектурата наоколо.

Нийла хвърли поглед към Сера. Очите на приятелката ѝ бяха приковани в следите от червило по бузата на Махди. После се вдигнаха към шала около главата му. На него бе избродирано Л. „Л като Лучия“, помисли си Нийла. Сърцето ѝ се сви, когато видя болката, изписана на лицето на Сера.

— Голяма си работа, Махди — каза тя гневно. — Ние сме гости на Меровингите, поканени сме тук за годежа ти, бих добавила, а ти хукваш да плуваш с пасажите?

— Не сме плували с пасажите. По-скоро, въ, давехме мъката си — каза Яз. — Последната нощ на Махди като свободен мъж. Нали ме разбираш?

Нийла вдигна ръце.

— Млъкни. Веднага — заповяда.

После се обърна към братовчед си, прокара пръст по следата от червило на бузата му и му го показва.

— Давили сте мъката си, а?

Махди прояви достатъчно разум да се изчерви.

— Нийла — каза Серафина съвсем тихо. — Аз трябва... трябва да се връщам.

Нийла обаче не я чу. Пак се беше нахвърлила на брат си.

Докато те спореха, Махди доплува до Серафина.

— Ей, Сера... — започна.

— Съжалявам, Махди, но трябва да тръгвам — прекъсна го Серафина.

— Не, почакай. Моля те. Съжалявам за всичко това. Наистина. Не това е начинът, по който си представях срещата ни. Знам как изглежда, но нещата невинаги са такива, каквито изглеждат — каза той.

Серафина се усмихна тъжно.

— Явно същото важи и за момчетата.

Махди се сви от думите ѝ.

— Серафина — започна пак. — Ти нямаш представа...

— Кой си ти всъщност — каза тя. — Не те познавам, Махди. Вече не.

— Серафина! — извика Язид. — Ела ми помогни, русалке! Кажи на Нийла Цунамито да ме остави на мира. Просто излязохме за малко и отидохме в Корсаря. Свиреха „Мъртви бирници“. Те са ми любимата група. И на Махди също. Трябваше да отидем. Иначе щяхме да сме абсолютно СЧСП.

— СЧСП? — повтори Серафина.

— Скапани, че сме пропуснали — обясни Яз.

— Не го насърчавай, Сера. Мисли си, че е много сухоземен с тъпата си имитация на гогски жаргон — каза Нийла.

— Започнахме да танцуваме, после някакви глупави русалки взеха, че разпознаха Махди, и откачиха. Изрисуваха ни целите с червило. После някакви авантюристи ни казаха, че в Серулия има целonoщно уейв-парти, така че се върнахме — разказа Яз. — Това е всичко, кълна се!

— Целonoщно уейв-парти в развалините на двореца, така ли? — попита Нийла. — Ти сериозно ли очакваш да ти повярваме? Това е национален паметник!

— Ама ние в развалините ли сме? Трябваше да сме в Коледжио — рече Язид. После хвърли поглед на Махди. — Голям си навигатор, а?

Яз лъжеше, та пушек се вдигаше. Нийла беше сигурна. Опитваше се да скрие какво всъщност бяха правили навън.

— Вижте, наистина трябва да тръгвам — каза Серафина. Беше експерт в прикриването на чувствата си, но в този момент ѝ бе трудно да се преструва.

— Чакай, Сера — повика я Махди. Изглеждаше отчаян. — Съжалявам. Наранена си, разбирам...

— О, не. Съвсем добре се чувствам, Ваша Светлост — каза Серафина, преглъщайки сълзите си.

Махди поклати глава.

— Ваша Светлост? Ей, Сера, това съм аз.

— Предполагам — меко каза Серафина. — Предполагам, че придворните са били прави — тя поклати глава. — Не се тревожи, Махди. Добре съм. Щях да бъда наранена... само ако ме интересуваше.

ДЕВЕТ

— Добро утро, Ваша Светлост!

— Добро утро, принцесо!

— Приемете най-добрите ни пожелания в този щастлив ден, Ваше Височество!

В тронната зала придворните се кланяха и усмихваха на Серафина, а тя им благодареше и приемаше пожеланията им подобаващо, но сълзите в очите ѝ бяха на ръба да прелеят. Бе отдала сърцето си на Махди, а той се беше оказал съвсем различен от това, което тя мислеше за него. Беше лекомислен и жесток и тя не искаше да го вижда никога повече.

Плуваше забързано към заседателната зала на майка си, където се решаваха държавните дела. Трябваше да ѝ разкаже какво се бе случило. Серафина знаеше, че годежът ѝ е държавна работа, но не се съмняваше, че при тези обстоятелства, през четиридесет и първи век, някой би настоял да се врене на някого като Махди.

Когато стигна до заседателната зала, стражите ѝ се поклониха и отвориха огромните врати. Три от четирите стени на стаята бяха покрити от тавана до пода с блестящ седеф. Украсяваха ги високи пана с мозайка — изящна комбинация от парченца кехлибар, кварц, лазурит и малахит, които изобразяваха владетелите на кралството. От тавана висяха двадесет огромни стъклени сфери полилеи. Всеки от тях беше с диаметър от почти два метра и половина и бе пълен с хиляди магмени сфери. В дъното на стаята, върху аметистов подиум стоеше един-единствен златен трон във формата на морско ветрило. Стената зад него бе покрита със скъпо огледално стъкло.

В залата нямаше никого, което значеше, че Изабела работи в личния си кабинет. Серафина се зарадва. Може би щеше да успее да се види с майка си насаме поне за пет минути.

Кабинетът на майка ѝ беше малка стая с оскъдно обзавеждане и без украси. Имаше голямо бюро, няколко стола и рафтове, пълни с раковини, които съдържаха информация за всичко, случващо се в

кралството — от петиции до протоколи от заседанията на парламента. Само семейството на Изабела и най-близките ѝ съветници имаха право да влизат вътре. Когато Серафина доближи вратата, видя, че е леко откряната. Тъкмо щеше да нахлуе вътре и да даде воля на хлиповете, които се надигаха в гърлото ѝ, когато чу гласове и спря.

Майка ѝ не беше сама. Сера надзърна през открянатата врата и видя чичо си Валерио и неколцина от висшите министри. Конт Орсино, министърът на отбраната, се беше вторачил в една карта на стената. На нея се виждаше Миромара — империя, простираща се от Гибралтарския проток на запад, през Средиземно море до Черно море на изток.

— Не знам дали това има нещо общо със скорошните нападения, Ваша Светлост, но един траулер е бил забелязан във Венецианския залив тази сутрин. От флотилията на Тепрез — каза Орсино. Изглеждаше изтощен, а погледът му беше мътен, сякаш не се бе наспал.

Валерио, който гледаше през прозореца с ръце, склучени зад гърба, изруга при споменаването на името Мфеме.

Серафина знаеше това име. Всички в Миромара го знаеха. Рафе Осеме Тепрез беше терагог. Безсърдечен и жесток, той управляваше флотилия от риболовни кораби. Някои от тях бяха дънни траулери — влачеха огромни, тежки мрежи по морското дъно и хващаха хиляди риби. В същото време унищожаваша всичко по пътя си, включително коралови рифове на стотици години. Други опъваха километрични мрежи с куки във водата. Тези мрежи убиваха не само риба. На куките се нанизваха хиляди морски костенурки, албатроси и тюлени. Тепрез не се интересуваше от това. Екипажите му събираха мрежите и изхвърляха загиналите животни като боклук през борда.

— Мисля, че траулерът няма нищо общо с нападенията — заяви Изабела. — Нападателят отвличат цялото население на селата, до последния жител, но не повреждат къщите. Мрежите на Тепрез щяха да ги разрушат.

Изабела говореше с усилие. Лицето ѝ беше загрижено и уморено.

— Имаме информация и че Хищниците са били в района на нападенията — добави Орсино.

— Хищниците крадат скъпоценности, не хора. Те са малка банда крадци. Нямаат нужната численост да нападнат цяло село — каза

Изабела и махна с ръка.

Серафина се почуди откъде майка ѝ е научила всичко това. Хищниците бяха толкова потайни, че малко морски хора знаеха каквото и да било за тях.

— И Тепрез не е. Той е гог, а ние имаме защитни заклинания срещу такива като него — отбеляза Валерио. Беше се отдалечил от прозореца и сега плуваше напред-назад с едва сдържан гняв. — Ондалина е. Колфин стои зад нападенията.

— Не можеш да си сигурен, Валерио — каза Изабела. — Нямам доказателства.

Министрите си размениха погледи. Серафина знаеше, че майка ѝ и чичо ѝ рядко са на едно мнение.

— Да не си забравила, че адмирал Колфин наруши пермутавия? — запита Валерио.

Пермутавият беше договор между двете морски кралства, подписан след войната от Рейкянес Ридж. Владетелите на двете държави се бяха договорили да разменят децата си. По-малкият брат на Изабела и Валерио — Лудовико, бе изпратен в Ондалина преди десет години, а сестрата на Колфин, Сигурлин, дойде в Миромара. Сега Дезидерио трябваше да замине за Ондалина, за да живее и да се задоми там. А пък Астрид, дъщерята на Колфин, трябваше да пристигне в Миромара и да направи същото. По необясними причини, седмица преди да бъде направена размяната, адмиралът изпрати вестоносец със съобщение, че дъщеря му няма да пристигне в Миромара.

— Освен това — продължи той — информаторите ми докладваха, че в Лагуната са забелязани шпиони на Колфин.

— Колфин все още не ни е уведомил защо наруши пермутавия. Може би има причина — настоя Изабела. — А присъствието на ондалиниански шпиони в Лагуната не е новина. Всяко морско царство има шпиони в Лагуната. И ние имаме шпиони в...

Валерио я прекъсна.

— Трябва да им обявим война, и то веднага. Преди да ни нападнат. От седмици го повтарям, Изабела.

Серафина потрепери при думите на чичо си.

Изабела се приведе напред.

— Дезидерио прати известие, че не е видял нищо — нито армии, нито артилерия, нито дори един-едничък ондалиниански войник. Колебая се да обявя война само заради непотвърдени обвинения, без да свикам Съвета на шестимата.

Валерио изсумтя.

— Колебаеш се да обявиш война? Колебаеш се? Поколебай се още малко и Съветът на шестимата ще стане Съвет на петимата!

— Няма да допусна да ми се диктува какво да правя, Валерио! Аз съм владетелят тук. Добре ще е да го запомниш. Не ме е грижа за собствения ми живот, а за живота на хората ми. Много от тях ще бъдат пожертвани, ако избухне война! — извика Изабела.

— Когато избухне война! — извика й Валерио в отговор. После се извърна и в яда си помете голяма мидена черупка от бюрото. Тя се удари в стената и се пръсна.

В кабинета настана тишина. Изабела и Валерио се гледаха кръвнишки.

Конт Бартоломео, най-възрастният съветник на Изабела, стана от стола си. Винаги влизаше в ролята на съдия при тези мачове по надвикване още когато Изабела и Валерио бяха деца.

— Ако ми позволите да попитам, Ваша Светлост — обърна се той към Изабела в опит да потуши напрежението, — как вървят приготовленията за докими?

— Много добре — отговори тя.

— А песен-заклинанието? Овладея ли го принцесата?

— Серафина няма да подведе Миромара.

Бартоломео се усмихна.

— Доволна ли е принцесата от годеника си? Влюбена ли е в престолонаследника? Доколкото разбирам, всички русалки в Миромара са влюбени в него.

— Любовта идва с времето — кратко отвърна Изабела.

— За някои. За други изобщо не идва — каза Валерио рязко.

По лицето на Изабела се изписа тъга.

— Трябваше да се ожениш, братко. Преди години. Трябваше да си намериш съпруга.

— Щях да го направя, ако тази, която исках, не ми бе отказана. Надявам се Серафина да открие щастието с принца — каза той.

— Аз също се надявам — рече Изабела. — И което е по-важно, надявам се да е щастлива като водач на народа си.

— Именно за този народ трябва да мислиш сега, Изабела. Умолявам те — каза Валерио. Гласът му отново зазвуча напрегнато.

Серафина прехапа устни. Макар винаги да се караха, майка ѝ ценеше съветите на Валерио повече от тези на другите съветници.

— Ами ако съм прав за Ондалина? — попита той. — Ами ако аз съм прав, а ти грешиш?

— Тогава дано боговете се смият над нас — отвърна Изабела. — Дай ми няколко дни, Валерио. Моля те. Ние сме малко кралство, най-малкото във водите. И ти го знаеш. Ако ще обявяваме война, трябва да сме сигурни в подкрепата на Матали.

— А сега не сме ли? Докими е довечера. Когато Серафина и Махди се свържат в брачен съюз, и царствата им ще бъдат свързани. Клетвите им са ненарушими.

— Сигурна съм, че помниш колко дълги и трудни бяха преговорите с Билаал. Подозирам, че Колфин също е преговарял с него, едновременно с нас, в полза на дъщеря си — каза Изабела. — Старейшината на Кин също, за внучката си. Кой знае те какво са му предлагали. Сега посланиците им са в нашия двор за церемонията. Никак не е изключено да продължават да правят предложения на Билаал. Докато едно нещо не се направи, не е свършено. Няма да се успокоя, докато Серафина и Махди не разменят клетвите си.

— И щом го направят, ще обявиш ли война?

— Само ако с това си действие мога да я избегна. Ако обявим война на Ондалина сами, на Колфин окото му няма да мигне. Ако обаче имаме Матали зад гърба си, той ще подвие опашка.

Серафина си припомни посещението на майка си от сутринта. Сега то придоби друго значение. Ето защо бе толкова разтревожена за песен-заклинанието и ето защо беше казала, че отчаяно се нуждаят от съюз с Матали. Нужен им беше, за да избегнат нова война с Ондалина. Или за да я спечелят.

Само преди минута Серафина отчаяно искаше да види майка си. Сега отчаяно искаше да се измъкне оттук, без да я забележат.

Изабела се трудеше неуморно за добруването на народа си и винаги поставяше това добруване над собственото си щастие. Сера

можеше само да си представи какво щеше да каже майка ѝ, ако беше нахлула в кабинета ѝ, за да се оплаче, че Махди е наранил чувствата ѝ.

Трябваше да го направи. Трябваше да обмени годишни клетви с мъж, когото даже не можеше да погледне, за да спаси народа си от война. Това би направила майка ѝ, това щеше да направи и тя.

„Винаги я разочаровам“, помисли си Серафина, „но не и тази вечер. Тази вечер ще я накарам да се гордее с мен.“

ДЕСЕТ

— Вие сте плоски червеи. И двамата. Не, всъщност това е обида за плоските червеи. Вие сте тинесмукачи — съскаше Нийла. — Медузи. Молюски. Абсолютни гупи.

— Шшт! — предупреди я императрица Ахади. — Седни на едно място и замълчи!

Нийла успя да замълчи за цели две секунди, след което сръчка Махди в гърба.

— Не я заслужаваш. Прекалено е добра за теб. Не бих се учудила, ако пропусне да се появи довечера. И аз не бих се сгодила за теб.

— Ще поговоря с нея след церемонията. Ще ѝ обясня — каза Махди.

Нийла завъртя очи.

— О, Махди, каква чудесна идея! Забрави някой да го каже.

— Трябва ли да ви разделя като малки деца? Церемонията започва след малко! — изсъска императрица Ахади.

Нийла, Язид, Махди и останалите от маталийската делегация бяха настанени в кралската ложа в Колизея, който представляваше огромен каменен амфитеатър под открита вода, построен по времето на Мероу. Изабела и Билаал седяха един до друг най-отпред в ложата на два сребърни трона.

Кралицата бе ослепителна със златната си корона, обсипана със скъпоценности, а черните ѝ коси бяха прибрани в кок на тила. Носеше церемониален нагръдник от блестящи сини охлювни черупки, а под него се вееха ефирни поли от индиговосиня морска коприна. Император Билаал грееше в жълт жакет с висока яка и яркорозов тюрбан, обшит с перли и изумруди, с рубин с размерите на топка за кабалабонг в средата.

Бащата на Серафина, принцът консорт Бастиаан, и чичо ѝ, принцът от кръвта Валерио, седяха зад Изабела. В Миромара нямаше крал. Кралицата беше едноличният владетел. Мъжете можеха да са или

принцове от кръвта, ако бяха синове на кралицата, или принцове консорти, ако се оженеха за кралица.

Пред всички тях, на един каменен подиум, стоеше обръч от ковано злато, инкрустиран с перли, изумруди и червени корали — короната на Мероу. Тя беше древна и безценна, свят символ на хилядолетното управление на династията на Меровингите.

Императрицата и престолонаследникът седяха зад Билаал, Нийла и Язид бяха зад тях. Веднага зад кралската лежа бяха настанени маговете на Миромара — Таласа, канта мага, пазителката на магията, и Фосегрим, либер магът, пазителят на знанието. С тях бяха и могъщите дукеси на кралството. Нийла позна Порция Волнеро. Знаеше, че чичото на Серафина някога е бил влюбен в нея. Сега виждаше защо: Порция, облечена в кралски пурпур и с разпусната кестенява коса, изглеждаше зашеметяващо. Лучия Волнеро също беше там и привличаше погледите с бляскава сребриста рокля. Зад дукесите седяха останалите членове на двора: стотици благородници, министри и съветници, всички с официалните одежди на поста си. Тази част от Колизея представляваше пищна демонстрация на власт и богатство.

— Къде е Сера? — прошепна Язид.

— Още не е влязла в Колизея. Еничарите ще я доведат за кръвопускането, първото изпитание — отвърна Нийла.

Тя погледна нагоре. По цялата дължина на амфитеатъра нощните течения развяваха флаговете на Миромара и Матали — кораловата клонка на Миромара и изправеният дракон със сребристото яйце на Матали. Тя знаеше, че драконът на флага е от смъртоносния вид устосекач и че яйцата му всъщност са грозни и кафяви. Явно създателят на флага бе преценил, че истинските яйца изглеждат твърде грозно и беше решил да ги направи сребристосини.

В целия Колизей нямаше свободно място, а водата бе изпълнена с напрежение и очакване. Нажежена до бяло магма разпръскваше мрака. Тя вреше и кипеше в стъклени сфери, поставени в кръгли половини от мидени черупки на издадени поставки по стените на амфитеатъра. За да се направят тези лампи, магмата се извличаше от дълбоки подземни жили под Северно море. Това правеха гоблини миньори, сприхавите фойеркумпели^[1] — едно от коболдските^[2] племена. Те пречистваха лавата, правеха я по-светла и после я изливаха в стъкло, достатъчно здраво да устои на смъртоносната й

температура. Стъклото правеше друго гоблинско племе — стъклодухачите хьолеблезери, които не бяха по-дружелюбни от миньорите.

Нийла разглеждаше лицата на присъстващите в меката светлина на магмените лампи. Много от тях бяха развълнувани. Други изглеждаха нервни, дори изплашени. „И има защо“, помисли си тя. Поколения наред млади русалки бяха коронясвани като наследници на миромарския трон в този амфитеатър, но други — самозванки, бяха застигани от мъчителна смърт. Очите ѝ пробягаха по тежката желязна решетка, която покриваше огромна дупка в земята в центъра на Колизея. Около нея стояха двадесет едри миромарци, облечени с брони и с щитове в ръце. Ледените пръсти на страха стиснаха сърцето на Нийла, когато се опита да си представи създаването, което се спотайваше в дупката.

„Серафина сигурно е ужасена“, помисли си тя. „Права е, това е варварска церемония.“ Трудно беше да си представиш, че такъв културен, фин народ като миромарците спазва подобни отблъскващи ритуали.

— Започва! — възкликна Язид. — Чувам музика! Виж, Нийла!

Той посочи към една арка в далечния край на Колизея. Публиката замлъкна, когато един едър, величествен мъж се плъзна под нея. Той се движеше с царствени движения, а полите на червената му роба се вееха зад него. Главата му бе украсена с тюрбан в същия цвят, увенчан с рог на нарвал. От колана му висеше ятаган със златна дръжка, обсипана със скъпоценни камъни.

Нийла знаеше, че това е мехтербашията, водачът на еничарите — личната стража на Изабела. Тези безпощадни бойци от водите край Южна Турция носеха брони от сини рачешки черупки, с еполети от черепи на орли рибари. Главите им бяха скрити под бронзови шлемове, украсени със зъби на косатка.

Еничарите последваха предводителя си през арката в стегнати редици. Някои от тях свиреха на бору — дълги, тънки тромпети. Други свиреха на давул — басови барабани, направени от гигантски мидени черупки. Останалите пееха за смелостта на кралицата с дълбоки, тътнещи гласове. Този тътен беше изключително впечатляващ. Целта му беше да ужасява враговете на Миромара. Нийла си помисли, че действа безотказно.

Двадесет редици еничари минаха под арката и влязоха в Колизея. Зад тях се появи съвсем различна фигура.

— О, Сера изглежда направо вълшебно! — прошепна Нийла.

— Толкова е ослепителна, че ми изтекоха очите — изкоментира Язид.

Махди се взираше в нея безмълвно.

Серафина беше седнала настрани върху грациозен сив морски кон. Беше облечена със семпла бледозелена рокля. Цветът, традиционен за русалките булки, символизираше връзката ѝ с народа ѝ, бъдещия ѝ съпруг и морето. Над роклята имаше изящна брокатена мантия в същия дълбок зелен цвят като очите ѝ. Беше богато избродирана с меден конец и обшита с червени корали, перли и изумруди — скъпоценните камъни по короната на Мероу. Медночервената ѝ коса се виеше около лицето ѝ. На главата си не носеше никакви украшения. Лицето ѝ, с високи, ясно изразени скули, изглеждаше елегантно и изящно. „Очите я правят истински красива“, помисли си Нийла. В тях блестяха интелигентност и чувство за хумор, понякога потъмняваха от съмнения, а в дълбините им искреше любов. Нищо че тя толкова се опитваше да скрие това.

В момента, в който я видяха, всички миромарци се изправиха и я приветстваха с викове и ръкопляскания. Шумът се издигна над амфитеатъра като буря. Серафина, с подходящо за случая тържествено изражение, продължи да гледа право напред.

Мехтербашията стигна до основата на кралската лежа и спря. Войниците му, със Серафина между тях, го последваха. Той удари с юмрук по гърдите си и протегна ръка в поздрав към кралицата си. Жестът изразяваше и любов, и уважение. В пълна хармония петстотинте еничари повториха движенията му. Изабела също се удари с юмрук по гърдите и поздрави личната си армия. Публиката отново избухна в аплодисменти. Еничарите, които свиреха на бору, силно надуха инструментите си.

Кобилата на Серафина не хареса шума. Заудря по водата с предните си копита и размаха опашка. Очите ѝ — жълти, с отвесни като на змия зеници, се стрелкаха нервно.

Докато Серафина я успокояваше, мехтербашията се обърна към войниците и вдигна ятагана си. Спусна го надолу, сякаш разрязваше водата. Еничарите заплуваха напред, разделяйки се на две части —

едните поеха надясно, другите — наляво. Когато се разположиха по целия диаметър на амфитеатъра, мехтербашията прибра ятагана си, заплува към Серафина и ѝ помогна да слезе от коня. Тя свали мантията си и му я подаде. Щеше да се изправи пред Алития само по рокля, която щеше да се превърне или в одежди за коронацията ѝ, или в саван.

Мехтербашията ѝ подаде ятагана, след това отведе коня. Серафина остана сама в центъра на амфитеатъра. Когато виковете и ръкоплясканията замряха, тя заговори. Гласът ѝ закънтя по древните каменни стени.

— Граждани на Миромара, уважаеми гости, светлейша кралице, днес заставам пред вас, за да обявя, че съм от кръвта на Мероу, нейна дъщеря и наследница на миромарския трон.

Изабела, царствена на трона си, заговори след нея:

— Обични поданици, ние, морските хора, сме народ, роден от разрухата. Краят на Атлантида сложи началото на нашето съществуване. Оцеляваме вече четири хиляди години. От четири хиляди години Меровингите управляват Миромара. Грижим се да сте в безопасност, работим неуморно, за да процъфтявате. Като наследници на онази, която е създала всички нас, ние сме се врекли, със сърце и душа, с клетва и кръв, да продължим управлението ѝ. Давам ви единствената си дъщеря, рожба на тялото и сърцето ми, но не мога да ви дам наследница. Само Алития може да направи това. Какво ще кажете, добри хора?

Миромарците отново избухнаха в аплодисменти.

Избела си пое дълбоко дъх. Гърбът ѝ беше изправен, изражението — спокойно. Нийла обаче виждаше как треперят ръцете ѝ.

— Пуснете анарахната^[3]! — заповяда тя.

— Какво става? — прошепна Язид.

— Това е кръвопускането, първото изпитание от докими — обясни Нийла. — Сега ще разберем дали Серафина наистина е пряка наследница на Мероу.

— А ако не е? — попита Язид.

— Не го казвай, Яз — помоли Махди. — Даже не го помисляй.

Нийла го изгледа и видя, че е стиснал ръце в юмруци.

Двадесетимата мъже, които стояха около решетката в земята, се раздвижиха. През яки железни халки в предната част на решетката бяха прокарани дебели вериги. Мъжете вдигнаха веригите и задърпаха. Малко по малко решетката започна да се вдига. Накрая се обърна на пантите си и падна назад върху каменния под. Изминаха няколко секунди, които се превърнаха в минути. Нищо не се случваше. Миромарците, неспокойни и напрегнати, засушукаха. Неколцина — или много смели, или много глупави — започнаха да призовават анарахната по име.

— Кого викат? — запита Язид. — Какво има в дупката?

Нийла беше проучила церемонията докими. Наведе се към него, за да му разкаже това, което знаеше.

— Когато Мероу остаряла и смъртта ѝ наближила — започна тя, — поискала да направи така щото да е сигурно, че само нейните наследници ще управляват Миромара. Помолила богинята на морето Нерия и богът на огъня Белогрим да направят създание от бронз.

— Стига де, Нийлс. Това го знам. Не съм тъп.

— Това е много спорно твърдение — заяви Нийла. — Докато фойеркумпелите топели метала за създанието, Нерия довела умиращата Мероу в ковачницата им. Веднага щом бронзът бил разтопен, тя срязала дланта на Мероу и я задържала над казана, така че създанието да носи кръвта ѝ във вените си и да може да различава кръвта на самозванците. Нерия изчакала гоблините да излеят формата и тя да се охлади, и сама вдъхнала живот на Алития.

— Леле — рече Язид.

— Аха — потвърди Нийла. Погледна Махди. Лицето му беше изгубило цвета си. Изглеждаше направо като болен.

И Язид го забеляза. Приведе се напред към него.

— Махди, сепия такава! Казах ти да стоиш настрана от рифовата бира снощи. Ще драйфаш ли? Искаш ли да ти дам тюрбана си?

— Нищо ми няма — каза Махди.

Никак не изглеждаше добре обаче. Изобщо, помисли си Нийла. Очите му бяха приковани в Серафина. Бе сложил ръка върху дръжката на ятагана си. Изглеждаше напрегнат, сякаш бе готов да скочи от мястото си всеки момент.

Изведнъж висок, металически рев разтърси амфитеатъра. Звучеше като дъно на кораб, което разрязват назъбени скали. От

дупката се появи членест крак с остър като кинжал връх и силно удари камъните на пода. Последва го още един и още един. После изплува глава. Създанието съскаше, оголило закривени тридесетсантиметрови бивни. Докато то изпълзяваше от дупката си, от тълпата се понесе звук — наполовина от ужас, наполовина от изумление.

— Това не е възможно — заяви Язид. — Мах, виждаш ли каквото виждам аз? Защото ако не го виждаш, отивам в най-близката лудница веднага.

— Сера... не — промълви Махди.

Язид поклати глава.

— Не мога да повярвам, че това нещо е Ала... Ало...

— Алития — каза Нийла — На гръцки значи...

— Огромно, грозно, гадно чудовище паяк — довърши Язид.

— ... истина — каза Нийла.

Създанието се изправи на задните си крака, а предните размаха във водата. От върха на едната бивна падна капка кехлибареножълта отрова. Осем черни очи огледаха амфитеатъра и след това се спряха на плячката си.

— Ссссамоззззванка — изсъска паякът.

Към Серафина.

[1] Буквално огнени миньори (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Коболд е създание от германската митология, вид гоблин. — Б.пр. ↑

[3] Измислена дума, която идва от „арахнида“, научното име на паякообразните. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТ

Quia Merrow decrevit.

„Но как“, питаше се Серафина отчаяно. „Как е могла да направи това? Как е могла да принуди всички свои наследници да минават през този ужас?“

Когато погледна нагоре към огромното създание с тяло, потъмняло от времето, Серафина не се усъмни и за миг, че ще припадне от ужас.

— Сссстрахуваш ссссе! Така и трябва. Кръвта ти е моя, ссссамоззззванке... Косссстите ти сссса мои...

Алития затрополи към нея. Тялото ѝ се носеше ниско над земята, а страховитите ѝ черни очи проблясваха.

Серафина преглътна надигация се в гърлото ѝ вик. В ума си чу гласа на Тавия, която ѝ бе разказала историята на една лъжлива контеса, която живяла преди стотици години. Контесата откраднала истинската принцеса веднага щом се родила и я заменила със своята новородена дъщеря, която била омагьосала да изглежда като принцесата. И кралицата, и всички останали в Миромара повярвали, че това наистина е престолонаследницата. Всички, освен Алития. Тя впила бивните си в шията на русалката и я завлякла в леговището си. Тялото ѝ останало долу за вечни времена.

— Никога не можем да сме сигурни кои сме, детето ми, докато не ни изпитат — беше казала Тавия тогава.

„Ами ако не съм тази, за която се мисля?“, запита се Серафина.

Паякът се плъзгаше по камъните. Вече беше на няколко метра от нея.

— Не сссси насссследница ти... Ссссамоззззванка сссси... Ссссмърт на всссссички ссссамоззззванци...

Той обиколи русалката няколко пъти, идваше все по-близо и по-близо, после наведе глава, така че ужасяващите му зъби увиснаха на сантиметри от лицето на Серафина. Още една капка отрова падна на земята.

— Коя сссси ти, ссссамоззззванке?

Серафина усети как смелостта ѝ се топи. Отдръпна се от създаването и извърна очи от страшното му лице. Погледът ѝ по принуда падна върху русалките, изпълнили амфитеатъра — хиляди и хиляди морски хора. Тя бе тяхната принцеса, единствената дъщеря на майка си. Ако се провалеше, ако отплуваше като страхливка, кой щеше да ги поведе, когато времето на майка ѝ изтечеше? Кой щеше да ги защитава така безстрашно като Изабела?

Серафина призова всичките си сили и се обърна към паяка.

— Аз съм тяхна, Алития — каза тя. — Аз принадлежа на народа си. Ето коя съм.

Вдигна ятагана, който мехтербашията ѝ беше дал, и прокара острието му през дланта си. То захпа плътта ѝ. От раната бликна кръв. Тя вдигна кървящата си ръка с дланта нагоре. Паякът се приближи.

— Аз съм Серафина, дъщеря на Изабела, принцеса с чиста кръв. Потвърди го.

Алития засъска. Протегна мъхнатите пипала около пастта си към раната и вкуси кръвта на Серафина. После се изправи и изпищя от ярост. Извъртя се, обърна гръб на Серафина и затрополи обратно, а камъните се пропукаха под краката ѝ.

— Няма мессссо за Алития! Няма косссти за Алития! — виеше създаването.

Хвърли се към ръба на арената, като се зъбеше на пазачите си и се опитваше да ги прескочи, за да стигне до миромарците в публиката. Те се разпищяха и наскочаха от местата си, но пазачите успяха да върнат съществуването назад като размахваха магмени сфери пред муцуната му. Нажежената разтопена скала, достатъчно гореща да стопи бронза, бе единственото нещо, от което паякът се страхуваше.

— Алития! — чу се силен глас. Беше Изабела. — Алития, чуй ме!

Паякът се обърна сърдито към кралицата.

— Каква е присъдата ти?

Не се чуваше и звук. Сякаш самото море бе затаило дъх. Паякът изпълзя до кралската лежа и взе короната на Мероу в уста. Върна се при Серафина и я постави на главата ѝ. После огъна предните си крака в поклон и каза:

— Приветссствам те, Ссссерафина, дъще на Мероу, принцессса от кръвта и ззззаконна насссследница на трона на Миромара.

Серафина се поклони дълбоко на майка си. Възторжените викове, които последваха, бяха оглушителни. След малко тя се изправи с внимателно вдигната глава, за да не падне короната. Беше по-тежка, отколкото очакваше. Сърцето ѝ биеше силно заради срещата с Алития, а дланта ѝ пулсираше, но тя се чувстваше горда и щастлива.

Хората в амфитеатъра станаха от местата си, без да спират да викат и да ръкопляскат. В кралската ложка Изабела и Билаал също се изправиха, последвани от останалите. Серафина мерна яркосиньо проблясване.

Беше Махди. Носеше тюркоазеносиньо копринено сако и червен тюрбан. Болеше я да го признае, но беше толкова красив. Беше виждала лицето му в сънищата си през последните две години. Сега беше различно от онова, което помнеше. По-възрастно. По-ъгловато. Той улови погледа ѝ и ѝ се усмихна. Красива беше усмивката му. Но и малко неловка. Малко гупеста. В тази усмивка Серафина позна Махди такъв, какъвто беше преди две години.

Сърцето я заболя. Къде беше отишъл онзи Махди отпреди две години?

Нямаше време да мисли за отговора на този въпрос или за тъгата, която ѝ причиняваше. Свирачите на бору отново надуха инструментите си във фанфарно приветствие. Мехтербашията доплува до нея с мантията и ѝ помогна да си я сложи. После превърза наранената ѝ ръка.

Кръвопускането беше свършило. Тя знаеше какво следва — второто ѝ изпитание, изпяването на песен-заклинанието. Стомахът ѝ се сви от притеснение. За този момент се беше готвила толкова усърдно — за момента, в който талантът, знанията и практиката щяха да се обединят.

Или нямаше.

ДВАНАДЕСЕТ

Серафина прочисти съзнанието си от всичко и всички, освен от музиката и магията.

Магията зависеше от толкова много неща — силата на дарбата, опита, отдадеността, фазата на луната, ритъма на приливите, близостта на китовите. Силата ѝ беше променлива, докато русалката не пораснеше. Серафина знаеше това. Но сега ѝ трябваше пълната ѝ мощ и тя се молеше на боговете магията ѝ да не я подведе.

Пое дълбоко дъх, призова всичко онова, което я правеше силна и сигурна, и запя. Гласът ѝ бе чист и ясен, красивите му извивки се носеха по водата. Първо изпя просто, но очарователно приветствие към семейство Матали, с което им каза колко се радва Миромара да ги посрещне. Когато свърши, се наведе, загреба шепа пясък от земята и я хвърли над главата си. *Nihil ex nihilo*. Това бе първото правило на морската магия — нищо не идва от нищото. Всяка магия се нуждаеше от материя.

Гласът на Серафина подхвана пясъка, докато се издигаше във водата, оформи го и го украси с цвят и светлина, докато облакът се превърна в жива картина на зелен остров с пълни пристанища, дворци и храмове. Тя увеличи картината, докато запълни амфитеатъра. След това повика ято малки, сребристи рибки и ги превърна в обитателите на острова, с което придаде завършеност на картината.

Островът, разказваше тя на слушателите си, бе древната империя Атлантида, сгушена в Егейско море. Жителите ѝ бяха предците на морския народ. Сега пееше тяхната история. Гласът ѝ не бе най-красивият или най-школуваният в кралството, но беше чист и искрен. Омайваше публиката.

С магия тя показва как хора от целия свят — творци, учени, лекари, философи, най-добрите в своята област, отишли на Атлантида. Показва фермерите в полята, моряците на корабите, търговците в складовете — охолни и честити. Пееше за могъщите магове на острова

— Шестимата царували. Орфей, Мероу, Нави, Пира, Сикоракс и Никс. Пееше за славата и могъществото на Атлантида.

После запя за катастрофата.

Гласът ѝ, натежал от чувство, стана минорен, докато пееше как Атлантида е била разрушена от жестоко земетресение. Издърпа светлина от повърхността на морето, заогъва водата и призова образи, които разкриха унищожението на острова — как се пропуква земята, как от раните ѝ потича лава, как крещят хората.

Пееше за Мероу и как тя спасила атлантидите като ги насочила към водата и помолила Нерия да им помогне. Докато умиращият остров потъвал под морските вълни, богинята преобразила ужасените хора и им дала морската магия. Първо се борели, опитвали се да задържат главите си над вълните и да дишат въздух, крещели, докато краката им се сливали и от плътта им пониквали перки и плавници. Когато морето ги дръпнало в дълбините си, се опитали да дишат вода. Агонизирали. Някои успели. Други — не и вълните отнесли телата им.

Серафина остави образа на разрушената Атлантида да се размие и да избледнее. После хвърли нагоре нова шепа пясък и призова друг образ — този на Миромара.

Разкрий им сърцето си, бе казала Таласа. Това и щеше да направи. Миромара беше сърцето ѝ.

С радост тя запя за тези, които успели да оцелеят, и как направили Мероу свой владетел. Пееше за Миромара и как тя станала първото царство на морския народ. Гласът ѝ литна високо през октавите, без да сбърка и една нота. Призоваваше образи на морски хора, показваше ги в цялата им прелест — някои с фините сребристи люспи на скумриите, други с крака на раци и щипки на омари, трети с опашки на морски кончета или пипала на сепии. Пееше за даровете на Нерия — канта мирус и канта пракс.

Показа как народът на Миромара се заселил из всички води на света — и солени, и сладки. Някои, които тъгували по родните си места от времето, когато били човеци, се завърнали край техните брегове и основали нови царства: Атлантика, Кин в Тихия океан, реките, езерата и блатата на Пресноводието, Ондалина в Арктическите води и империята на Матали в Индийския океан.

После Серафина дръпна няколко слънчеви лъча, оформи ги в сфера и я хвърли на земята. Когато падна, сферата избухна в златисто

слънчево сияние. Докато блещукащите частици светлина падаха обратно, тя изобрази Матали и разказа историята на империята — отначало малко, изолирано поселище край Сейшелските острови, а после огромно владение, което се простираше из целия Индийски океан до Арабско море и Бенгалския залив.

Сетне запя за приятелството между Миромара и Матали и призова главозамайващи образи на императора и императрицата, които възхвали като справедливи, просветени владетели. След това, макар да я болеше, тя показа себе си и Махди как се носят един до друг в ритуални одежди, малко преди да разменят годежните си клетви. Изпя надеждата си, че те двамата ще управляват двете царства мъдро като родителите си и ще поставят щастието и добруването на поданиците си над всичко друго.

Образът се замъгли и избледня като остатъци от заря в нощното небе. Серафина остана неподвижна, само гърдите ѝ се повдигаха и спускаха от дъха ѝ. После завърши песен-заклинанието си така, както бе започнала — без образи, без ефекти, само с глас, който молеше боговете да направят така, че дружбата между двете води да продължи вечно. Накрая тя сведе глава в знак на уважение към всички присъстващи, към паметта на Мероу и към самото море — безкрайните, вечни дълбини.

Беше толкова тихо, докато Серафина се покланяше, че да се беше изкашлял някой рак пустинник, щеше да се чуе.

„Прекалено е тихо“, помисли си тя и дъхът ѝ спря. „О, не. Изобщо не са го харесали“.

Тя вдигна глава и я обгърна силен, оглушителен шум. Радостен шум. Народът ѝ я приветстваше, дори по-силно, отколкото след кръвопускането. Бяха забравили официалностите и хвърляха шапки и шлемове от радост. Серафина се огледа за майка си. Изабела също ръкопляскаше. Усмивваше се. Очите ѝ грееха. На лицето ѝ нямаше и следа от разочарование, излъчваше единствено гордост.

Тя си припомни думите, които бе казала на чичо ѝ в кабинета. Серафина няма да подведе Миромара...

Докато морският народ викаше и пляскаше, сърцето на Серафина се изпълни с толкова много любов, че тя се уплаши да не се пръсне. Имаше чувството, че може да се понесе по водата, носена единствено от обичта на поданиците, и да се носи така завинаги.

Щеше да помни този момент много дълго, този златен, бляскав момент. Моментът, преди всичко да се промени.

Преди стрелата, тънка и черна, да профучи през водата и да се забие в гърдите на майка й.

ТРИНАДЕСЕТ

Серафина замръзна.

Гърдите на майка ѝ се повдигаха и спускаха бързо, стрелата подскачаше с всеки дъх, който тя поемаше. Беше пробила нагърдника и бе проникнала дълбоко в лявата ѝ страна. Изабела допря пръсти до раната. Когато ги отдръпна, бяха поаленели. Видът на кръвта, кръвта по пръстите на майка ѝ, кръвта, която капеше по роклята ѝ, извади Серафина от трансa ѝ.

— Мамо! — изкрещя тя и се стрелна към нея, но еничарите я изпревариха и я обградиха. Пазеха я от нападение, но ѝ пречеха да стигне до майка си.

— Пуснете ме! — развика се тя и се опита да се провре между тях.

Чуваше виковете на публиката, усещаше как се мятат телата във водата. Зрителите на церемонията бяха полудели от страх — блъскаха се и се удряха един в друг в опитите си да отплуват. Деца, разделени от родителите си в паниката, пищяха от ужас. Някой блъсна малко момиченце и то падна на земята. Друг неволно шибна с опашка момченце.

Видяла, че няма да може да се освободи от еничарите, Серафина притисна лице в пролуката между телата на двама от тях и успя да види майка си. Изабела все още се взираше в стрелата, пронизала тялото ѝ. Еничарите се опитваха да обградят и нея, както бяха обградили Серафина, но тя ядно им заповяда да я оставят и да отидат при Матали. С бързо, непоколебимо движение, тя издърпа стрелата от тялото си и я хвърли на земята. От раната бликна кръв, но по лицето на Изабела нямаше страх, само безкрайна ярост.

— Страхливец! — извика тя. Гласът ѝ се извиси над паническите виковете на публиката. — Покажи се!

Тя заплува нагоре, над кралската ложа, описвайки кръгове, докато се издигаше все по-нависоко, а очите ѝ обхождаха Колизея в опит да открият стрелеца.

— Излез, сметоядецо! Довърши започнатото! Ето го сърцето ми!
— викна тя и се удари с юмрук в гърдите.

Серафина се мяташе между телата на еничарите, очакваше всеки момент да се появи втора стрела и да пониже майка ѝ.

— Аз съм Изабела, владетел на Миромара! Няма да допусна да ме сплашва морска измет, която напада от сенките!

— Изабела, скрий се! — извика някой. Серафина познаваше този глас, това беше баща ѝ. Тя се огледа и успя да го види. Гледаше право нагоре.

— Не! — извика той.

Стрелна се от кралската ложа, приличен на медночервен куршум. След по-малко от миг вече бе над амфитеатъра — плуваше към облечения в черно мъж, който държеше зареден арбалет, поставяйки тялото си между пътя на стрелата и жена си.

Мъжът в черно, който едва се виждаше в тъмните води, стреля. Стрелата прониза гърдите на Бастиаан. Беше мъртъв, преди тялото му да падне на дъното.

— Татко! — изпищя Серафина. Задраска по броните на еничарите, опитвайки се да отиде при баща си, но кръгът им не се разкъса.

Друга група еничари, водени от Валерио, се събра около Изабела. Мехтербашията беше насочил трета група към кралската ложа, където те обградиха семейство Матали и придворните.

— Вакмак! Вакмак! — развика се мехтербашията. — Погледнете нагоре!

От тъмните води се спускаха още мъже в черно, стотици, яхнали морски коне и с арбалети в ръце. Започнаха да стрелят по кралската ложа и по хората от публиката. Еничарите се хвърлиха срещу тях, за да им попречат, но не можеха да надплуват арбалетите.

— Към двореца! — извика Валерио. — Вкарайте всички вътре! Тръгвайте!

Двама стражи хванаха здраво ръцете на Серафина и я изведоха от Колизея с главоломна скорост. Други двама плуваха над тях, осигурявайки ѝ щит. Само след няколко секунди бяха минали стените на града и бяха в безопасност под Дяволската опашка. Продължиха да плуват към двореца. Когато го достигнаха, еничарите развалиха стегнатите си редици и бързо я вкараха вътре.

Конт Орсино, министърът на отбраната, я посрещна.

— Оттук, принцесо. Побързайте — каза той. — Майка ви е в заседателната зала. Чичо ви иска и вие да отидете там. Това е централната зала в двореца и е най-сигурна.

— Сера! — извика някой. Беше Нийла, която тъкмо бе влязла в двореца.

Сера се хвърли в прегръдките на приятелката си и сведе глава на рамото ѝ.

— О, Нийла — захлипа тя с пресеклив глас. — Баща ми... мъртъв е! Майка ми...

— Съжалявам, принцесо, но трябва да плуваме. Тук не сте в безопасност — напомни Орсино.

Нийла пое ръката на Серафина в своята. Орсино ги поведе.

Докато плуваха, Серафина осъзна, че Нийла е сама.

— Къде е Язид? — попита тя.

Нийла поклати глава.

— Не знам. Той и Махди... отплуваха. Не съм сигурна къде са.

„Отплували?“, помисли си Серафина, изумена. Докато майка ѝ, въпреки кървенето и болката, призоваваше нападателите да се покажат? И докато баща ѝ жертваше живота си?

— А Билаал и Ахади? Леля ти и чичо ти? Те в безопасност ли са? — попита.

— Не ги видях — отвърна Нийла. — Всичко се случи много бързо.

Широките коралови коридори на двореца и дългите, тесни тунели между етажите никога не бяха се виждали толкова безкрайни на Серафина. Плуваше по тях възможно най-бързо, провирайки се между зашеметени и ранени придворни.

Когато наближи заседателната зала, дочу отвътре писъци.

— Мамо! — изплака тя. Грубо си проправи път през тълпата в залата и стигна до далечния ѝ край. Изабела лежеше на пода до трона си, опашката ѝ биеше диво по водата. Очите ѝ се бяха извъртели нагоре, а по устните ѝ бе избила червена пяна. Не разпознаваше Валерио или придворните си дами и драскаше по лекаря, докато той се опитваше да спре кървенето. Серафина коленичи до майка си, но чичо ѝ я дръпна.

— Не можеш да ѝ помогнеш. Отдръпни се и остави лекаря да си свърши работата — каза той.

— Чичо Валерио, какво има? — попита Серафина през сълзи. — Какво ѝ става?

Валерио поклати глава.

— Стрелата...

— Но тя я извади! Аз... не разбирам...

— Твърде късно е, Сера — рече Валерио. — Стрелата беше отровна.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТ

Серафина полудяваше от страх.

— Не! — изкрещя тя на чичо си. — Грещиш! Грещиш!

Гласът на Валерио омекна.

— Сера, докторът е сигурен, че по стрелата е имало русалско биле. Разпознава симптомите. Отровата идва от арктически риби скорпиони.

— Арктически риби скорпиони — повтори Серафина глухо. — Това значи...

— ... че адмирал Колфин стои зад нападението. Черни униформи — цветът на Ондалина. Сигурен съм, че са от войската на Колфин. Това значи война.

Серафина го отблъсна, заобиколи лекаря, който тъкмо притискаше нова превръзка върху раната на Изабела, и седна на пода до майка си. Отърси скъпата мантия от раменете си, смачка я на топка и я подложи под главата ѝ.

— Мамо? Мамо! Чуваш ли ме? — попита тя и хвана ръката ѝ. Беше покрита с кръв.

Изабела спря да се гърчи. Сякаш гласът на Серафина я бе върнал към реалността. Тя отвори очи, но погледът ѝ беше далечен.

— Песен-заклинанието ти беше толкова красиво, Сера — каза. — Не успях да ти го кажа.

— Тихо, мамо, не говори — каза Серафина, но Изабела не ѝ обърна внимание.

— Всички са толкова красиви. И стаята е красива, с всички тези цъфнали анемони и грейналите полилеи... И баща ти, и брат ти — не са ли прекрасни?

Серафина осъзна, че майка ѝ халюцинира церемонията докими. Отровата действаше на съзнанието ѝ.

— Защо си тук, Сера? Защо не танцуваш с Махди? — запитва Изабела раздражено. — Защо не чувам музика?

— Музикантите си почиват, мамо — излъга Серафина, опитвайки се да я успокои. — Ще се върнат след няколко минути.

— Той те обича.

„Олеле. Съвсем си е загубила ума“, помисли си Серафина.

— Погледнах го. В Колизея. Да можеше да видиш лицето му, докато пееше заклинанието. Радвам се за теб, Сера, радвам се и за Миромара. Спойката между царствата ни ще е още по-здрава, щом се крепи на истинска любов.

Лицето ѝ се изкриви от болка.

— Отляво... нещо не е наред.

— Не мърдай, мамо — каза Серафина. — Сега трябва да си почиваш. Искаш ли да си разменим местата само за тази вечер? Аз ще съм кралица, а ти — принцеса. Първата ми повеля като монарх е да си отидеш в леглото. Ще си вдигнеш перките нависоко, ще слушаш клюкарски раковини и ще ядеш кан-дживухута.

Изабела се опита да се усмихне.

— Нийла ли ги донесе?

— А също и чилауонди, бингбанги, джантишапти и зизита. Спалнята ми прилича на маталийска сладкарница.

Изабела се засмя, но смехът рязко се превърна в ужасяваща кашлица. От устните ѝ пръсна кръв. Тя изстена силно и очите ѝ се затвориха.

— Помогнете ѝ, моля ви! — прошепна Серафина на доктора.

Докторът обаче поклати глава.

— Почти нищо не мога да направя — призна той.

След няколко секунди Изабела отново отвори очи. Този път погледът ѝ не беше далечен, а съвсем съсредоточен и изострен. Тя стисна ръката на Серафина.

— Още си много млада, мила моя. Не успях да те подготвя както трябва. Има още толкова много да учиш — в гласа ѝ звънна нетърпение.

— Мамо, спри да говориш. Трябва да лежиш неподвижно — помоли Серафина.

— Няма... няма време — отвърна Изабела и с мъка си пое дъх. — Слушай... запомни какво ще ти кажа. Конт Бартоломео е най-мъдрият сред министрите ми. Валерио ще стане регент, разбира се,

докато навършиш осемнадесет, а Бартоломео е единственият достатъчно силен сред министрите да постави чичо ти на място.

Изабела поспря, за да си поеме дъх, после продължи:

— На конт Орсино бих поверила живота си. Дръж под око Волнеро и Ди Ремора. Сега са верни, но може да започнат да действат срещу теб, ако видят изгода другаде.

— Мамо, спри! — извика Серафина. — Плашиш ме. Аз само се шегувах, като казах, че съм кралица!

— Сера, слушай ме! — гласът на Изабела заглъхваше. Серафина се наведе към нея, за да я чува. — Ако не успеем да отблъснем нападателите, трябва да стигнеш до подземията. После, ако успееш, трябва да стигнеш до Царно. До крепостта... — тя отново се закашля. Серафина изтри кръвта от устните ѝ с края на роклята си.

Валерио се приближи. Размени поглед с доктора.

— Изпратете да повикат канта мага — каза докторът.

Серафина знаеше какво значи това. Канта мага идваше, когато кралицата умираше, за да изпее древните заклинания, които щяха да освободят душата на русалката и да я върнат на морето.

— Не! — изкрещя тя. — Тя ще се оправи! Накарайте я да се оправи!

— Ваша Светлост — каза докторът, все така на Валерио, — трябва да изпратите за канта мага веднага.

Валерио отвори уста да заговори, но Серафина не чу думите му. Бяха удавени в непоносимо силен рев, звук толкова огромен, сякаш предизвестяваше края на света. Основите на двореца се разтресоха и разлюляха водата. Треморът отхвърли Серафина назад. Падна по гръб и няколко секунди не можа да се изправи. Лека-полека възстанови равновесието си. Тя се огледа, все още замаяна от падането, и видя как парче от източната стена на залата се откъртва и пада. Придворните се разпищяха и хукнаха към изхода. Някои не успяха да излязат и бяха премазани от падащите камъни.

Еничарите като един заплуваха към дупката с извадени оръжия.

— Ejderha! Ejderha! — развикаха се те.

„Не“, помисли Серафина. „Това е невъзможно.“

Тя се хвана за майчиния си трон и се изтегли нагоре.

Тогавя го видя.

Ejderha.

И изпищя.

ПЕТНАДЕСЕТ

Огромен черноноктест дракон, с глава колкото на косатка, провря муцуна през дупката, която беше направил в стената. Протегна едната си предна лапа към еничарите и посегна към тях с огромните си нокти.

Войниците се хвърлиха към чудовището, но сабите и заклинанията им бяха твърде слаби срещу дебелите бронирани люспи, които покриваха тялото му, бронзовата маска, която пазеше муцуната, и нашийника с шипове. Мъже с черни униформи и предпазни очила седяха на гърба на дракона в бронирана кабина и насочваха звяра с юзда и поводи.

Драконът отново удари стената с огромната си глава и откърти ново парче. Вече почти можеше да си провере цялата глава през дупката.

— Спрете го! Спрете го! — разнесоха се викове.

Ала нямаше как драконът да бъде спрял. Заседателната зала беше в центъра на двореца. Драконът вече бе срутил много по-дебели стени, за да стигне дотук. Една вътрешна стена не представляваше пречка. След секунди щеше да нахлуе в залата.

— Заведете кралицата в подземията! — чу Серафина чичо си. — И принцесите! Веднага!

Серафина знаеше, че той има предвид съкровищницата под двореца, където се пазеше златото на кралството. Коридорът, който водеше натам, бе прекалено тесен за дракон, а бронзовите врати, които затваряха подземията, бяха с тридесетсантиметрова дебелина. Освен съкровища в подземията имаше и храна и лекарства в случай на обсада.

Двама еничари се спуснаха към Нийла. Петима други се скупчиха около Изабела и се опитаха да я вдигнат. Тя изпищя от болка и започна да се бори с тях.

— Мамо, спри. Моля те. Остави ги да те вдигнат. Долу ще си на сигурно място — каза Сера.

Изабела поклати глава.

— Вдигнете ме на трона — заповяда тя на стражите си. — Няма да умра на пода.

Сърцето на Серафина подскочи при тези думи.

— Няма да умреш. Просто трябва да се скрием в подземията. Просто трябва...

Изабела взе лицето на Серафина в окървавените си ръце.

— Оставам тук и ще се изправя пред нападателите си. Ти ще отидеш в подземията, Сера. Сега ти си кралица и те не бива да стигнат до теб. Живей, скъпо мое дете. За мен. За Миромара.

Тя целуна Серафина по челото и я пусна.

— Не! — изпищя Серафина. — Няма да тръгна без теб. Няма...

Прекъсна я тътенът от падането на поредното парче от стената, докато драконът разширяваше дупката. Създанието провря цялата си глава в залата и след нея вътре изплуваха десетина войници в черно. Водачът им посочи трона:

— Ето ги! Хванете ги! — заповяда той.

Водата се изпълни с летящи стрели. Еничарите заобиколиха принцесите, а кралицата падна.

— Вървете! Веднага! — извика Изабела.

— Не мога да те оставя! — хлипаше Серафина.

Измъченият поглед на Изабела потърси Нийла.

— Моля те... — промълви тя.

Нийла кимна. Хвана Серафина за ръката и я дръпна рязко.

Изабела видя един кинжал, паднал до трупа на един от еничарите. Създаде водовъртеж и запрата кинжала към водача на нашествениците. Ножът го уцели и го събори. Войниците му заплуваха към него да му помогнат, но той ги отблъсна.

— Хванете ги! — изгъркори, задавен от собствената си кръв. — Заведете принцесите на Трахо!

Но Сера и Нийла вече ги нямаше.

ШЕСТНАДЕСЕТ

Нийла не беше плувала толкова бързо никога в живота си. Изглеждаше като смътно петно, докато пореше водата, движеше се като марлин, без да пуска ръката на Серафина. Мъжете, които ги бяха принудили да избягат от залата, бяха точно зад тях.

Серафина, която беше в шок, се бе превърнала в мъртва тежест.

— Хайде, Сера, осъзнай се! — изкрещя Нийла. — Искам да плуваш!

Преминаха през един виещ се коридор с много завой. Зад последния завой Нийла видя, че коридорът свършва в разклонение с формата на Т.

— Накъде са подземията? — извика тя.

— Надясно! — извика Серафина в отговор. Съживяваше се.

Завиха надясно. Отпред, между тях и вратите към съкровищницата, стояха поне тридесетина вражески войници.

Нийла се завъртя и заплува към другия край на разклонението, като продължаваше да дърпа Серафина. Когато се стрелнаха покрай коридора, от който бяха дошли, тя успя да мерне войниците, които ги следваха по пътя им от залата.

— Ето ги! — излая един от тях.

Нийла изпя велозаклинение.

*Водна синева,
чуй ми песента!
Вдигни се зад нас,
за да изчезнем тозчас!*

Водата в коридора се завихри, издигна се като стена и изтика русалките напред. Засега бяха надплували преследвачите си, но трябваше да намерят стая, в която да се барикадират. Нийла не живееше тук и не знаеше накъде да плува. Сега бяха в друг коридор,

пълен с портрети на миромарски благородници. Стори се познат на Нийла. Изведнъж тя се сети къде се намират.

— Сера, можем да стигнем до стаята ми оттук!

Апартаментът ѝ не беше и наполовина толкова сигурен, колкото подземията, но нямаха друг избор. Серафина, вече напълно съсредоточена, се стрелна напред и сви вляво. Нийла се движеше, без да изостава. Преплуваха една тясна лоджия и после се гмурнаха под коралова арка.

След секунди бяха пред вратата на апартамента на Нийла. Ала бяха закъснели. Нямаше време да я отворят. Войниците също бяха направили велозаклинания и ги бяха настигнали. В отчаянието си Нийла изпя заклинание фрагор лукс с надеждата, че ще забави преследвачите с малка светлинна бомба.

*Пламък от лава
светни сега ярко!
Враговете накрай
да се забавят малко!*

Беше го изпяла прекалено бързо. Заклинанието бе слабо. Нямаха шанс, сигурна беше.

Само че заклинанието не бе слабо.

Внезапно всички магмени лампи наоколо потъмняха. Светлината от лавата се стече в една блестяща, пулсираща топка, която, сякаш запратена от невидима ръка, падна на пода току пред опашките на войниците и избухна. Блещукащи късчета светлина пронизаха униформите им и се впиха в плътта им. Докато войниците крещяха, Серафина отвори вратата. Двете русалки за секунда доплуваха в стаята и затвориха вратата. Нийла дръпна тежкото резе в последния момент. В секундата, в която то препречи вратата, се чу тупване от тяло, което я блъсна от другата страна.

— Що за фраг-заклинание беше това? — попита Серафина, останала без дъх.

— Нямам представа — отвърна Нийла. — Никога преди не съм го правила.

Последва ново тупване. Вратата потрепери.

— Ще я разбият — каза Серафина. — Не можем да останем тук. Нийла заплува към прозорците. Отвън водите гъмжаха от войници.

— Къде можем да отидем? — попита тя в паника. — Те са навсякъде!

— Можем да изпеем пракс-заклинание и да се маскираме като част от стаята — предложи Серафина.

— Ще претърсят всеки сантиметър от апартамента. Ще ни открият.

Дочу се удряне, ритмично и силно. Нашествениците бяха намерили нещо, с което щяха да разбият вратата.

Нийла видя как тя се огъва навътре с всеки следващ удар.

— Няма ли нещо, с което да можем да се защитим? Нож? Ножица? — питаше Серафина. — Няма да се дам без бой.

Нийла се стрелна към тоалетката си и затършува из шишетата и шишенцата по нея, търсейки остър предмет, какъвто и да е. Тогава го видя — медальонът рапан на Язид. Беше му го взела, когато със Серафина ги намериха с Махди в двореца.

— Сера, насам! — викна тя. — Идвай!

— Какво има?

— Перлите невидимки на Язид.

Нийла изтръска перлите от раковината. Песен-заклинанието за невидимост разчиташе на сенки и светлина и беше сред най-трудните за правене. Заклинателите, които бяха извънредно умели в работата си, можеха да вмъкнат заклинанието в перли, които русалките да носят със себе си. Заклинанието се освобождаваше за секунди.

Сега всяка от двете русалки взе по една перла в ръце. След секунда бяха невидими.

— Хайде! — каза Нийла.

Отвори един прозорец. Не можеше да види Серафина, затова размаха ръка из водата, докато напипа нейната, хвана я и я избута през прозореца. Тъкмо измъкна плавник навън и вратата бе разбита.

СЕДЕМНАДЕСЕТ

— Не мога повече. Трябва да си почина. Само няколко минути — каза Серафина.

Бяха плували с всички сили повече от час през тъмните води и се намираха на около три левги на запад от Серулия, на път към крепостта Царно. Единственият им източник на светлина беше една примигваща магмена лампа край стените на града.

— Трябва да плуваме — каза Нийла и се огледа внимателно. — Блещукаш, Сера. Заклинанието на перлите започва да се изчерпва. Хайде.

— Ей сега. Трябва да спра за минута — помоли Серафина. Беше изтощена. Седна на един камък, наведе се и повърна.

Болезнени спазми разтърсваха тялото ѝ, докато стомахът ѝ се изпразни. Съзнанието ѝ също беше празно, бяха останали само образите на стрелата, пронизваща гърдите на майка ѝ, и на тялото на баща ѝ, което пада към дъното. И на дракона, разбиващ стените на двореца.

— Вземи — рече Нийла и ѝ подаде листо кафяво водорасло.

Серафина го взе и си избърса устата. Един малък октопод, изплашен от движенията им, се изстреля от туфа водорасли и се отдалечи бързо. Серафина го загледа и си помисли за Силвестър. Беше го оставила да спи на леглото ѝ, когато беше тръгнала за докими. Не знаеше дали е жив, или мъртъв. Не знаеше какво е станало с Тавия. С придворните ѝ дами. Не знаеше дори какво е станало с майка ѝ.

Нийла седна до Сера и я прегърна. Тя склони глава на рамото на приятелката си. Вцепенението, което я бе обхванало в двореца, започваше да изчезва и тя си даде сметка колко много дължи на Нийла.

— Ако не беше ти, сега щяхме да сме в плен — каза ѝ тя. — Благодаря ти.

— Не ми благодари, поне докато не стигнем Царно — отвърна Нийла. — Кой са тези хора? Кой направи всичко това?

— Ондалина. Така каза чичо ми. Опасяваше се, че това ще стане. Искаше майка ми да обяви война на адмирал Колфин. Не би трябвало да го знам, но без да искам ги подслушах.

— Защо му е на Колфин да прави такова нещо? — попита Нийла.

— Не знам — каза Серафина. — Знам само, че наруши пермутавия без всякакви обяснения. И сега има стотици жертви. Баща ми... може би и майка ми. Не знаем къде са Билаал и Ахади. И Махди и Яз.

Нийла изхлипа сподавено.

— Какво има? — попита я Сера.

— О, Сера. Едно от последните неща, които казах на брат си, бе, че е плосък червей — рече Нийла и в очите ѝ заблестяха сълзи. — Може да е било последното нещо в живота му, което му казах.

— Може да се окаже последното нещо, което си казала в своя живот — изгъгна дълбок глас и на кара и двете русалки да подскочат. — Жива стръв сте, ако стоите тук. Преди малко минаха войници. В черни униформи.

— К-к-кой си ти? — заекна Нийла.

— Къде си? — добави Серафина, докато оглеждаше с присвити очи тъмната вода.

— Питаха за две принцеси. Това трябва да сте вие, предполагам. Разпитват всеки, когото видят, което е и причината да не са разпитали мен.

Леко движение до камъка, на който бяха седели допреди малко, привлече вниманието на двете русалки. Появи се мъж, който приличаше на риба скорпион. Целият на петна и ивици, с висящи парчета кожа по лицето, той се сливаше напълно с покрития с водорасли камък, на който се бе настанил.

В същия момент се чу някакъв далечен, слаб звук. Сякаш перки биеха по водата.

Мъжът се изправи, за да чуе по-добре.

— Морски коне. Сигурно от същия отряд — каза той кратко. — Идват насам.

— Трябва да се скрием — каза Нийла.

— На стотина метра на север отук има изоставена пещера на змиорки. Ще я познаете по потъналата синя рибарска лодка. Пещерата

е десетина метра след нея. Плувайте бързо и ще успеете да стигнете навреме.

— Благодаря ти. Дори не знам името ти — каза Серафина. Добротата му стопли сърцето ѝ. Стана ѝ приятно да види, че са останали морски хора, които биха ѝ помогнали, съюзници, които не биха я оставили в беда.

— Зено. Зено Пискор.

— Благодаря ти, Зено. Няма да забравим добрината ти.

Зено им помахаша с плавник и после се настани обратно на камъка си. Взря се във водата. Серафина и Нийла заплуваха бързо. Звукът от морските коне се приближаваше.

— Къде е синята лодка? — запита Нийла с тревога почти веднага.

Серафина я видя. Сграбчи Нийла за ръката и я поведе към пещерата на змиорките. Входът беше обсипан с кости — остатъците от менюто на предишните обитатели. Самата пещера беше тясна и тъмна, с нисък таван. След малко чуха морските коне и ездачите им. Нийла, която носеше магмената лампа, бързо я скри под наноса по дъното на пещерата.

— Защо спираме, капитан Трахо? — чу се гласът на един от войниците. — Нали претърсихме тази зона, когато се връщяхме?

— Животните трябва да си починат — отговори му груб глас.

Серафина чу как слизат от конете. Бяха съвсем наблизко.

— Тук има пещера! — извика един от тях.

Сърцето ѝ се качи в гърлото. Спогледаха се с Нийла.

— Празна е. Миналия път я проверихме — каза друг войник.

— Проверете я пак! — прогърмя гласът на капитана. — Може да са минали оттук след нас. Внимавайте, искам ги живи.

Нийла изохка. Серафина заплува към дъното на пещерата и дръпна Нийла със себе си. Изпя пракс-заклинание, за да се маскират. Изпя го бързо и тихо, но въпреки това то стана достатъчно силно да ги вплете и двете в сивите камъни на пещерата.

Войникът, с магмена лампа в ръка, доплува до средата на пещерата, огледа се и изчезна навън.

— Празна е! — чуха го да вика.

Капитанът изруга.

— Не може да са стигнали до Царно — каза той. — Никой не може да плува толкова бързо, дори с велозаклинание. Някой сигурно ги е скрил. Напред!

Русалките останаха неподвижни дълго след като морските коне се отдалечиха. После паднаха на пода на пещерата.

Серафина заговори първа.

— Защо ни искат живи? Какво искат от нас?

— Мисля си, че каквото и да е, не е нещо приятно. Хайде, да продължаваме. Тук не е безопасно.

— Първо трябва да си почина, Нийла. Само за мъничко.

— Дали е добра идея? — запита я Нийла.

— Няма страшно. Никой не ни вижда тук. Трябват ми само няколко минути, за да си върна силите. После излизаме и следваме план А — да плуваме като луди до Царно.

Нийла я изгледа със съмнение.

— Трудна работа ще е с войници на коне по плавниците ни.

— Имаш ли план Б?

— Не, но имам план З. Защото никога досега не съм имала такава остра нужда от захар. Проклетите, скапани, отливни боклуци нашественици направо ми изпиха кръвната захар.

Тя пхна ръка в един скрит джоб в диплите на сарито си и извади две зизита.

— Вземи — каза тя и подаде едното на Серафина. — Захаросани миди с глазура от зелени водорасли. Страхотни са.

Серафина се усмихна уморено. Махна обвивката на бонбона и го изяде. Радваше се, че го има.

Още повече се радваше, че я има Нийла.

ОСЕМНАДЕСЕТ

— Ставай.

Нийла чу думите, но ѝ се сториха далечни. Не искаше да става. Беше заспала и искаше да си остане заспала.

— Казах ставай!

Нещо я плесна силно по опашката.

— Ох, Сера! Какво ти става? — измърмори тя и отвори очи.

Не я беше плеснала Серафина. Беше слаб, жилав мъж, подобен на змиорка, който се бе навел над нея. Беше облечен с черен елек от акулска кожа. От челото до врата по главата му се спускаше редица твърди шипове. Наблизо гореше фенер.

— Кой си ти? — извика Нийла и се опита да се изправи. — Къде е Серафина?

Мъжът се дръпна и Нийла видя приятелката си. Седеше на пода на пещерата с ръце, завързани зад гърба, и със запушена уста.

— Сера! — извика Нийла. Опита се да заплува към нея, но мъжът я хвана изотзад. Две моруни се усугубиха като живи въжета около ръцете ѝ и ги стегнаха.

— Какви ги вършиш? Пусни ме! — развика се Нийла и се загърчи в опит да освободи ръцете си.

Трета моруна, по-голяма от другите две, се отправи към нея. Уви дебелото си тяло около шията ѝ и стисна. Чудовищната ѝ муцуна се носеше във водата на сантиметри от лицето на русалката. Засъска и оголи дългите си извити зъби. Нийла не можеше да си поеме дъх.

— Спри да се бориш и ще те пусне — заяви мъжът.

Лишена от всякакъв кислород, Нийла го послуша. Моруната я пусна и отплува към господаря си.

— Добро момче, Тиберий — похвали го мъжът.

— Какво искаш от нас? — попита Нийла гневно.

Змиорките, които държаха ръцете ѝ, се стегнаха още повече и я накараха да изпищи от болка.

— Кротко, деца мои, кротко — каза мъжът на змиорките. — Добри пари ще вземем за тях, но само ако са живи.

— Трябва да ни пуснеш. Нямаш представа кои сме ние — каза Нийла.

Мъжът се усмихна злобно.

— Бако знае точно кои сте вие. Той знае и че капитан Трахо е обявил награда за главите ви. Бако Гога ще стане много богат.

— Не може да ни предадеш! Отивахме да извикаме помощ. Серулия е обсадена и всеки момент може да падне! — развълнува се Нийла.

— Градът вече падна, русалке — отвърна той. — Царно също падна. И всеки град между тях.

— Не! — викна Нийла. — Лъжеш!

Мъжът се изсмя. С ръка направи движение като отплуваща риба.

— Изчезнаха. Всички изчезнаха. Както и вие ще изчезнете. Но първо ще платите на Бако наем за престоя си в пещерата му.

Той даде сигнал на моруните. Те заплуваха вкупом към двете русалки и започнаха да им свалят бижутата. Нийла затвори очи, отвратена. Усети как дърпат огърлицата ѝ, чу зъбите им да чаткат около обиците ѝ и почувства езиците им, докато сваляха пръстените ѝ. Тъкмо бяха започнали да махат гривните от китките ѝ, когато чу Серафина да крещи иззад парцала, запушил устата ѝ.

Очите на Нийла се отвориха широко. Една от змиорките беше изпуснала огърлицата на Серафина от устата си и беше пхнала глава в предницата на роклята ѝ, за да я докопа. Сера бурно размахваше опашка и закачи с плавник друга от змиорките, която литна към стената и се блъсна в нея. Блъсна се силно и след като падна, не помръдна. Тиберий и останалите веднага се хвърлиха към Серафина с ръмжене. Тиберий я ухапа за плавника. Тя отново изпищя и се опита да го отърси от себе си.

— Спрете! — извика Нийла. — Оставете я на мира!

Бако доплува до тях и хвана Серафина за брадичката.

— Това беше моят Клавдий! — засъска той яростно и заби пръсти в плътта ѝ. — Надявам се да съжаляваш. Е? Съжаляваш ли?

Серафина закима с разширени от страх очи.

— Тинядец! Махни си ръцете от нея! — продължи да вика Нийла и да се бори със змиорките, които все още я държаха.

— Дайте ми нещо да затъкна устата ѝ — заповяда Бако. Тиберий му донесе парче морска коприна. Бако го напъха грубо в устата на Нийла и завърза остатъка зад главата ѝ.

— Тези двете създават проблеми. Не ги искам тук. Върви при Трахо — говореше Бако на Тиберий — и му кажи, че това, което търси, е при мен.

Моруната кимна и отплува.

— Тиберий, чакай! — викна Бако.

Моруната се извърна. Бако ѝ метна един дублон и рибата го хвана в уста.

— Дай го на Зено с благодарностите ми.

ДЕВЕТНАДЕСЕТ

Войниците махнаха нестабилните въжета, с които Бако бе завързал момичетата. После оковаха ръцете на Серафина в железни белезници и сложиха превръзка на очите ѝ. Пъхнаха парче желязо в устата ѝ и стегнаха мрежа около тялото ѝ. Вървите на мрежата се впиха болезнено в кожата ѝ. От горчивия вкус на черния метал ѝ призля. Когато се увериха, че няма да може да се освободи, един от войниците я преметна през гърба на морския си кон и препусна. Останалите го последваха.

Час по-късно пристигнаха в нещо, което звучеше като лагер. Сера не виждаше нищо през превръзката на очите си, но чуваше цвилене на морски коне, заповеди и смразяващия рев на чернооктести дракони. Един от пазачите ѝ я понесе нанякъде, след което я стовари на земята. Тя се опита да се освободи, но скоро спря, защото при всяко движение получаваше силен плесник с плавник. Опита се да повика Нийла, но не можеше заради желязото.

Легна настрани и наостри уши, опитвайки се да чуе колкото може повече, за да разбере къде се намира.

— ... по заповед на Трахо...

— ... няколко останали гнезда на съпротивата, но няма да издържат...

— ... да се намери принцът. Просто размахайте една-две сирени...

„Кои са тези хора?“ — чудеше се тя. — „Какво искат от мен?“ Не се наложи да се чуди дълго, защото скоро я дръпнаха да се изправи и после пак я натиснаха надолу. Този път да седне на стол.

— Принцесата, сър — каза някакъв глас.

— Свалете мрежата.

Няколко ръце издърпаха мрежата от нея. После махнаха белезниците и превръзката на очите, но не и желязната запушалка в устата ѝ. Тя се заоглежда внимателно, докато очите ѝ привикваха към светлината на магмените фенери. Беше още тъмно. „Сигурно

наближава полунощ“, помисли си тя. Намираше се в добре обзаведена палатка. В центъра на помещението имаше широка маса, а в единия ъгъл — легло. Тук-там бяха сложени столове.

На един от тях седеше жена, очевидно в безсъзнание, с глава увиснала на гърдите. Серафина с ужас си даде сметка коя е тя.

Прекрасната сива коса на Таласа висеше около раменете ѝ. По лицето ѝ имаше синини. Държеше окованите си ръце свити до гърдите. Над тях се издигаше струйка кръв, която бликаше от парчето кост на мястото на левия ѝ палец. Серафина се опита да заплува към нея, но някой грубо я натисна към стола.

— Искаш ли да ѝ помогнеш? — запита невидим глас. Същият глас, който бе заповядал на другите да ѝ махнат мрежата.

Серафина потърси говорещия и видя един мъж да се носи над пода в един ъгъл. Носеше черната униформа на ондалинианските войници. Гъстата му кафява коса бе късо подстригана. Беше по-скоро дребен, а на лицето му бе изписана жестокост.

— Казвам се Маркус Трахо — каза той. — Ще ти махна запушалката. Ще ползваш гласа си само за да говориш. И само с мен. Ако се опиташ да използваш магия, твоята канта мага ще загуби и другия си палец. Разбираш ли?

Серафина го изглежда гневно, но не отговори.

Трахо извади кинжал от ножницата на хълбока си. С бързо, елегантно движение го заби в един от подлакътниците на стола, на който седеше Таласа.

— Попитях: разбираш ли?

Серафина бързо закима.

— Много добре.

Трахо извади ножа от дървото и заплува към нея. Вкара крайчеца на острието под връзката на запушалката и дръпна.

Серафина изплю запушалката.

— Какво сте ѝ направили? — извика.

— Не бях аз, принцесо. Самата канта мага е отговорна за загубата на палеца си — каза Трахо, докато прибираше кинжала си обратно в ножницата.

— За кого работиш? За Колфин ли?

— Ще стигнем и дотам — отвърна Трахо. — Била си призована, нали така?

— Призована ли? Бях доведена тук против волята си — каза Серафина разярено.

Тънка усмивка изкриви устните на Трахо.

— Много хитро, принцесо.

Серафина го изглежда презрително.

— Не се опитвам да хитрея. Опитвам се да получа отговори. Първо Колфин нарушава пермутавия. Сега напада Серулия, избива народа ни...

Ударът беше силен и толкова бърз, че завари Серафина напълно неподготвена. Главата ѝ се отметна назад. Зад очите ѝ избухна светлина. Прехапа устни, за да не изкрещи. Когато болката понамаля, тя изправи гръб и изплю кръв.

Трахо се наведе към нея, лицето му почти опря в нейното.

— Скъпа принцесо, не съм сигурен, че наистина разбираш — каза той. — Аз задавам въпросите. Ти им отговаряш.

За пръв път в живота си Серафина мислено благодари на придворните си за тежките уроци, които ѝ бяха дали. Сега щеше да приложи наученото. Прикри страха си зад спокойна маска и се насили да срещне погледа на Трахо.

— Не мога да отговоря на въпрос, който не разбирам — заяви тя. — Вие не сте ме призовавали, вие ме отвлякохте.

Трахо заплува към масата, върху която лежеше военна карта, изрисувана с мастило от сепия върху пергамент от водорасли. Той побутна миниатюрните войници по картата и изрецитира четири стиха:

*Дъще на Метроу, спри да сънуваш.
В детски игри не ще веч да палуваш,
сънят ти умря, кошмарът дойде,
очи отвори, за да видиш добре.*

Сърцето на Серафина заблъска в гърдите ѝ, но лицето ѝ остана неподвижно. Стиховете бяха от песента на йелите. „Но откъде ги знае той“, запита се тя. „Не е възможно.“ Тя беше разказала за кошмара само на майка си, а за песента не бе споменала никому.

Серафина не знаеше защо Трахо рецитира тези стихове, но един тих вътрешен глас ѝ прошепна да не му казва нищо.

— Време е да спрем да си играем игрички — каза той.

Взе една раковина от масата и я сложи на подлакътника на стола й. Сера си даде сметка, че ще записва разпита й.

— Йелите са те призовали, дъще на Мероу. Знаем, че е така. И ние чухме песента им. Знаем и че са призовали принцеса Нийла — онази, която носи светлината. В песента се споменават още четири русалки. Искаме да знаем кои са те. И искаме да знаем къде са талисманите.

Серафина се засмя невярващо. Реши да блъфира.

— Нямам представа за какво говориш.

— Армията ми унищожи Серулия, за да стигне до теб и маталийската принцеса. Готови сме да унищожим всеки град във всяко морско царство, за да се сдобием с талисманите. Ти можеш да предотвратиш всичко това.

— Ти си луд. Йелите не съществуват. Не са истински.

— Нима? Тогава защо самата ти протегна ръка към Вража, когато тя се появи в огледалото?

Сърцето на Серафина прескочи един удар. Откъде знаеше? Нямахше никого друго в стаята, когато бе видяла вещицата и терагога с черните очи.

Трахо чакаше. Измина минута, после друга. Накрая той отново извади ножа си. Серафина се стегна. Нямахше да креци. Той не можеше да й отнеме куража и гордостта. Тя беше Серафина, принцеса на Миромара, а той беше морски боклук.

Когато Трахо заплува към нея, едно миниатюрно мехурче се понесе покрай лицето на Серафина. Пукна се почти безшумно до ухото й.

Лъжи, дете мое.

Таласа бе дошла в съзнание, но не го бе показала. Беше направила заклинание бола. Магията й беше толкова мощна, че не се налагаше да пее. Достатъчно беше да прошепне думите и да ги затвори в това мехурче.

— Кои са те? Къде живеят? Няма да питам трети път — предупреди я Трахо.

Серафина сведе поглед. Надяваше се да изглежда така, сякаш се бори със съвестта си, макар всъщност да се бореше с въображението си в опит да измисли четири имена.

— Мицуко... — прошепна.

— По-високо, моля. Говори в раковината.

— Мицуко Такахаши. От Широу Нами в Източно море. Алис Силнаопашка от Ято Треска в Атлантика. Наталия Коваленко от Волга. Лара Йонсдотир от Вилтур Съо.

— Добре. Много добре — каза Трахо и закима. После вдигна раковината и се заслуша в нея, за да е сигурен, че всичко, казано от Серафина, е записано. После вдигна очи към русалката.

— А сега — попита той, — къде са скрити талисманите?

— Не зная къде са. Дори не знам какво са.

— Вража вещицата...

— ... не ми каза нищо — каза Серафина. Протегна ръце и разпери пръсти. — Давай. Отрежи ги. Когато свършиш, ще по-вторя това, което казах.

Трахо се замисли, после се обърна към двамата войници пред входа на палатката.

— Заведете ги и двете в затворническата палатка — заповяда.

„Хвана се“, помисли Серафина. Облекчението я заля като вълна.

— Пусни Таласа — каза тя. — Дадох ти каквото искаше. Казах ти каквото знам. Пусни я.

— Още не — рече Трахо. — Силите й ще ни бъдат от полза. Твоите също, принцесо. Но вече е късно и трябва да си починете. Лека нощ. Приятни сънища.

Един войник подаде на Таласа парче плат, за да го увие около ранената си ръка, и я изведе от палатката. Друг поведе Серафина към изхода.

— Още нещо, принцесо.

Серафина спря. Обърна се.

Трахо се усмихна.

— Боговете да са ти на помощ, ако си ме излъгала.

ДВАДЕСЕТ

Серафина се задърпа, щом видя нашийника.

Мяташе се, опитвайки се да се отскубне от стражите си, но един от тях я сграбчи за косата и дръпна главата ѝ назад, за да я обездвижи. Можеше единствено да мига с подивял поглед, докато друг страж ѝ сложи нашийника и го заключи с катинар. Както белезниците и запушалката за уста, така и нашийникът беше железен, а желязото отблъскваше магията. Докато беше с нашийника, не можеше да прави песен-заклинания.

Веднага щом войниците я пуснаха, тя отново се замята, вдигайки пясък от пода на палатката. Нашийникът беше груб и тежък, свързан с верига за дървен кол. Тя се наведе и се задърпа с всичка сила. Заудря кола с опашка. Опита се да го бутне с рамо. Единственото, което постигна, беше да се нарани.

— Спри, детето ми. Няма смисъл.

Серафина заплува към дървения кол. Таласа също беше прикована към него. Тя се взря в лицето на обичната си учителка, изранено от войниците. Погледна осакатената ѝ ръка, превързана с вече окървавен парцал.

— Учителко — запита тя с пресеклив глас, — защо? Защо ти причини това?

— Защото вярва, че йелите са истински. И мисли, че имам връзка с тях.

— Сера?

Серафина се завъртя при звука на този глас.

— Нийла! — изплака тя.

Оскъдната светлина на единствения фенер в палатката ѝ позволи да види приятелката си, свита на кълбо на пода. Тя беше прикована с верига към друг кол, на няколко метра от двете с Таласа. Едното ѝ око бе насинено и подуто. Серафина инстинктивно се хвърли към нея, но веригата я дръпна обратно.

Нийла седна на земята и протегна ръце към Сера, но не можа да я докосне. Тогава Серафина легна и се протегна толкова, колкото ѝ позволяваше веригата. Успя да потупа плавника на Нийла със своя. Нийла също отвърна с потупване.

— Трахо ли ти насини окото? — попита Сера.

— Един от войниците, когато се опитах да им се изплъзна.

— Тихо там! — викна груб глас.

И трите русалки обърнаха поглед към входа на палатката. През тъканта ѝ се виждаше силуетът на страж, застанал на пост отпред.

Таласа постави пръст пред устните си. Сера и Нийла кимнаха.

— Трахо ще ви разпитва и двете утре — прошепна тя. — Пригответе се. Измислете нещо, което да му кажете. Невъзможно е да му обясните истината. Той е луд.

Тя поклати глава.

— Да напада Серулия заради измислени вещици... Да ни измъчва заради сънища и песни... напълно безумно.

Нийла се стегна.

— Какви сънища? Какви песни? — попита тя.

— Сънувах йелите. Пееха някакво заклинание. Трахо знае за него. Не знам как е разбрал — разказа Серафина.

— Сера — заговори Нийла бързо, — какво точно видя насън?

— Йелите плуваха в кръг и пееха. Имаше едно чудовище в клетка. Искаше да излезе. И почти успя...

— Абадон — каза Нийла. — Чудовището се казва Абадон. Има една по-стара вещица. Тя е водачката. Казва се Вража.

Серафина поклати глава.

— Няма начин. Няма. Начин. Откъде знаеш всичко това?

— Знам го, Сера — отговори Нийла, — защото сънувах абсолютно същия сън.

ДВАДЕСЕТ И ЕДНО

— Не може. Не е възможно — каза Серафина.

— Но е факт — отвърна Нийла. — Наистина го сънувах. Помниш ли какво ти казах в двореца? Че съм сънувала кошмари на път към Миромара.

— Да, но каза, че не ги помниш.

— Срам ме беше да си призная, че съм се уплашила от вещици, които не съществуват.

— Каква е песента, дете? — попита Таласа.

— Дъще на светлината, ти си избрана... — запя Нийла тихо.

Серафина я спря.

— В моя сън беше различна. Започваше така: Дъще на Мероу, ти си избрана...

Нийла запя заедно с нея и двете довършиха песента. Освен няколко отделни стиха, думите бяха еднакви.

— При мен, когато стигат до частта с Открий петте, вместо Една със сърце, което носи светлината, пеят Една с короната на Мероу на главата — каза Нийла. — Това си ти, Сера. Ти произхождаш от Мероу и си наследница на миромарския престол. Ти си една от петте, които вещиците ми казаха да намеря.

— А ти си една от петте, които казаха на мен да намеря. Трябва да открия Една, която пази светлината — каза Серафина. — Това си ти, нали излъчваш светлина.

— Тъ, добре — съгласи се Нийла. — Само дето йелите не искат от нас да намерим никого, защото йелите не са истински. Те не съществуват.

Серафина замълча за малко и после попита:

— Ами ако съществуват?

— Нашествениците ги мислят за истински — отбеляза Таласа. — Заради тази песен унищожиха Серулия и избиха стотици нейни граждани. И още ще убиват. Нали чу Трахо, Серафина? Каза, че ще

унищожат всеки град във всяко подводно царство, ако това ще им помогне да намерят талисманите.

Ужас обзе Серафина. Събитията започнаха да се навързват.

— Права си, учителко — каза тя мрачно. — Колфин иска да освободи чудовището. Затова е направил всичко това. Помниш ли стиха за талисманите? Шестте не бива да се съберат/ заради ярост, жажда или гняв./ Мероу ги разпръсна по света,/ за да остане звярът във зандан корав. Той иска да ги намери. Исква да използва силата на Абадон.

В сърцето ѝ избухна ледена ярост. Опустошението, кръвопролитие, ужасяващите страдания на невинни хора — всичко това беше резултат от лудата жажда за могъщество на един-единствен морски човек.

— Ти каза ли нещо на Трахо, Сера? — попита Нийла.

Сера поклати глава.

— Излъгах го. Дадох му измислени имена.

— А талисманите? — запита Таласа. — Знаеш ли къде са?

— За това не излъгах. Нямам представа къде са — отвърна Серафина.

— Сутринта, когато Трахо започне да те разпитва, си измисли нещо, иначе боговете знаят какво ще ти направи — посъветва я Таласа с тревога в гласа. — Няма друг начин.

— Има друг начин. Да избягаме — каза Нийла.

— Как? Не можем да се освободим от нашийниците. Трябват ни ключове, за да ги отворим. Ключове, каквито нямаме — каза Серафина.

— Ключове — замислено повтори Нийла. — Или шперц.

— Какъвто също нямаме — напомни Серафина.

Нийла обаче не я чу — беше се заела да свали колана си. Той бе украсен с обсипана със скъпоценни камъни катарамата с дълъг зъб, подобен на дебела игла. Досега катарамата бе останала скрита сред гънките на сарито ѝ, затова и змиорките на Бако Гога я бяха пропуснали, когато ѝ крадяха бижутата.

— Веднъж, когато бяхме малки, Язид заключи Махди в един сандък — заразказва Нийла. — После изгуби ключа. Леля Ахади побесня. Повикаха кралския ключар. Всички го гледахме, докато отключваше сандъка. Тогава той каза, че във всяка ключалка има

няколко щифтчета. Трябва просто да побутнеш правилните, за да отключиш.

Нийла хвана здраво иглата на катарамата с палеца и показалеца си и я пъкна в ключалката на нашийника си. Започна да го върти. Не последва нищо.

— Нийлс, няма да стане. Ти си принцеса, не касоразбивач — каза Серафина.

— Благодаря ти за доверието — отвърна Нийла и смени ъгъла, под който държеше иглата. Изведнъж и трите чуха метално изщракване. Погледнаха нервно към вратата, но звукът не беше стигнал до стража отпред.

— Стана! — възкликна Нийла. Хвърли катинара на земята и свали нашийника. — Никога не подценявайте аксесоарите!

— Плувай, Нийла, махай се оттук! — каза Серафина.

— И да те оставя на командир Морски Боклук?

— Стражът може да влезе всеки момент. Трябва да се махаш!

Нийла се направи, че не чува Серафина, и започна да човърка нейната ключалка. След минута успя да я отвори.

— Сега махни нашийника на Таласа. Аз ще огледам дали можем да излезем от другаде — каза Серафина, след като хвърли нашийника си. — Може в някой ъгъл на палатката да има разклатено колче.

Тя заопипва брезента, като го натискаше тук-там с надеждата, че ще могат да повдигнат част от платнената стена на палатката и да преминат под нея. Нийла се зае с нашийника на Таласа. Неговата ключалка беше по-голяма и по-трудна за отваряне.

— Тръгвайте, и двете. Оставете ме — каза Таласа.

— Няма да те оставим — заяви Нийла. — Мога да се справя.

Тя издърпа иглата от ключалката и вдигна другата си ръка във водата. Кожата ѝ грееше с ярка светлина, както винаги, когато беше емоционално превъзбудена. Сега използва синята светлина да освети ключалката. Вътре се бе заклецило малко камъче. Нийла го изкара оттам и опита отново с иглата. След секунди Таласа беше свободна.

— Ха! О, да! Веднага се махаме — възкликна Нийла, но радостта ѝ продължи кратко.

— Шшт! — каза Таласа.

Чуха звуци от плавници във водата отвън. Някой идваше.

— Не намирам друг изход оттук! — ужасена каза Серафина.

— Сложете си нашийниците! Престорете се на заспали! — изсъска Таласа.

Трите русалки бързо окачиха нашийниците обратно на шиите си и ги свързаха с катинарите, без да ги закопчават. После налягаха по земята и прикриха отворените ключалки с косите си.

— Всичко наред ли е? — запита един глас отвън.

— Първо шумяха, но сега замлъкнаха — отговори стражът пред вратата.

Платнището, служещо за врата, се повдигна и през него доплуваха двама стражи. Единият насочи фенера си към русалките. Другият остана до входа. Сера беше сигурна, че чуват как бие сърцето ѝ.

— Не се лишават от съня си за красота — изкоментира единият.

— Ще им трябва — рече другият. — Трахо започва да губи търпение, а когато Трахо загуби търпение, спира да реже пръсти и преминава към главите.

Стражите се разсмяха и излязоха от палатката. Единият продължи обиколката си, а другият остана на мястото си пред палатката.

Русалките станаха и махнаха нашийниците.

— Плувайте към върха на палатката — каза Таласа. — Може там да има някаква дупка за вентилация или шев, който можете да разкъсате...

Прекъсна я кратък, внезапен звук, който дойде отвън, сякаш нечий вик бе прекъснат по средата. Последва го тихо трополене, като дъждовни капки, които падат по платното на кораб. Преди Сера да осъзнае що за шумове са това, вратата отново се вдигна и вътре се появи мъж, който влачеше стража след себе си. Гърлото на стража бе прерязано. Той се гърчеше и извиваше, опашката му се мяташе неистово. Очите му, пълни с отчаяние и молба, срещнаха погледа на Серафина. Тя рязко пое дъх и се дръпна назад.

Мъжът, който влачеше стража, бе висок и мургав, с къса руса коса и синя опашка. Последваха го още двама. Единият бе червенос и зеленоок, със зелена опашка. Третият имаше дълга кафява коса, прибрана в морскоконска опашка, сиви очи и сива опашка. И тримата носеха кинжали и ятагани в ножници на хълбоците си.

Нийла се стрелна към умиращия страж. Грабна кинжала от колана му и го вдигна пред себе си.

— Махайте се оттук — каза тя. Гласът ѝ не трепваше, за разлика от ръката ѝ.

— Трябва да дойдете с нас. Веднага — каза един от мъжете.

— Кой сте вие? — попита Нийла.

— Аз съм господин Син — каза русият след секунда размисъл.
— Това са господин Зелен и господин Сив.

— Аха, много убедителни имена — рече Нийла. — Какво правите тук? Какво искате?

— Да ви измъкнем оттук — каза господин Зелен.

— Кой ви праща?

— Приятел. Ще ви обясним по-късно. Нямаме време за приказки.

Изведнъж в далечината се чуха викове, разнесоха се заповеди. Водата закипя от плавници.

Господин Сив изруга.

— Трябва да плуваме, деца.

Таласа взе решение. Отпрати се към мъжете. Нийла я по-следва. Сера, загледана в умиращия страж, остана на място. Той изрече с устни моля и после умря.

— Хайде! — изсъска господин Зелен.

Шокирана, Сера не можеше да помръдне.

Господин Син доплува до нея. Хвана брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към своето.

— Погледни ме... Погледни мен, не него.

Сера срещна погледа му.

— Т-т-той помоли за помощ. Искаше да му помогна — каза тя с пресеклив глас.

— А ако му кажеха, щеше да те убие. Без да се замисли — каза господин Син. — Трахо идва. Разтревожихме го. Няма да чака до утре сутринта да получи отговори на въпросите си. Ще започне да те изтезава още сега. Тук. После ще те убие. Това прави в Серулия. Или идваш с нас, или оставаш с него.

— Моля те, дете. Нямаме избор — каза Таласа.

Сера кимна сковано. Господин Син ѝ подаде ръка. Тя я хвана и го остави да я издърпа от палатката в потъмнялата от кръв вода.

ДВАДЕСЕТ И ДВЕ

— Пет минути — каза господин Зелен и посочи към една пещера. — Не повече.

— Тя има нужда от повече време! Погледнете я! — възкликна Серафина. — Не може да диша!

— Пет минути.

Пещерата беше близо до върха на една подводна скала. Серафина и Нийла заплуваха навътре. Господин Син и господин Сив ги последваха, преметнали ръцете на Таласа на раменете си. Свалиха я леко на пода и я подпряха на стената, после изплуваха навън, за да пазят входа. Лицето на Таласа беше посивяло. Гърдите ѝ се повдигаха насечено. В пещерата растеше биолуминесцентен планктон. Нийла изпя едно бързо заклинение илюмината и планктонът засия.

— Остани с нея — каза ѝ Серафина. — Ей сега се връщам.

Серафина откри господин Зелен да се носи край входа на пещерата и да оглежда морското дъно под нея за всякакви признаци на движение.

— Не трябваше да спираме — каза той. — Само след няколко часа ще се зазори. Трябва да се движим, докато е още тъмно.

С него имаше още петима мъже, включително господин Син и господин Сив. Един от тях поклати глава.

— Налагаше се, шефе. Старата дама не е добре.

— Кой сте вие? — попита Серафина. Най-сетне имаше време да зададе този въпрос.

— Приятели — отвърна господин Зелен.

— Защо ни помагате?

Господин Зелен се извърна, без да отговори. Даде сигнал на останалите и те го последваха, без един. Разпръснаха се като ветрило от скалата към открити води. Господин Син остана на стража пред входа на пещерата.

Серафина седна наблизко. Не знаеше как ще стане и ще заплува отново след пет минути, да не говорим за Таласа. Беше изморена и

гладна. Раната на плавника ѝ отново бе започнала да кърви. Беше плувала без почивка, откакто напуснаха лагера на Трахо преди повече от час. Бяха се насочили на север, господин Зелен ги водеше в тъмните води.

Бяха успели да се измъкнат на косъм. Още преди да напуснат лагера, се бе включила аларма, която вдигна войниците под тревога и те се пръснаха във всички посоки с фенери в ръце. Русалките и загадъчните им спасители бяха преплували над голям коралов риф и се бяха скрили от другата му страна. Един от мъжете си бе показал главата над рифа с бинокъл в ръка, за да види колко са преследвачите им.

— Най-малко четиридесет — бе казал. — На морски коне.

— Бързо, дайте ми по нещо. Всички. Колан, парче плат, каквото и да е — бе заповядал господин Зелен.

Когато Таласа го попита за какво са му, той отпра парче плат от ръкава ѝ. Нийла бързо му подаде фустата си. Серафина откъсна парче от полата на роклята си. Тогава чу лай.

— Какво е това? — попита тя изплашено.

— Акули хрътки. Едри, грозни и добри следотърсачи — обясни господин Зелен, докато завързваше трите неща в сноп. После го подаде на друг мъж, висок и слаб, със златиста опашка.

— Знаят, че отиваме към Лагуната — каза му господин Зелен. — Но не знаят по кое течение ще поемем. Плувай на север със снопа, после свий към залива край Лидо. Ние ще се отправим на запад, после ще се прехвърлим на течението към Киоджия. Щом стигнем самата Лагуна, хрътките ще загубят следата. Ще се срещнем в двореца.

Мъжът кимна и се стрелна на север.

— Сега ще трябва да се движим бързо. Много бързо. Не изоставайте — предупреди останалите. — Ако не успеем да стигнем Киоджия преди войниците на Трахо да се сетят какво сме направили, нямаме шанс.

Никой не продума, докато Таласа започна да се задъхва. Серафина им се примоли да забавят темпото, да ѝ позволят да си почине, но те отказаха. Двама хванаха Таласа за ръцете и я повлякоха със себе си. Спряха едва когато тя започна съвсем да отпада, а Серафина им изкрещя да спрат.

Сега Серафина се протегна — първо гърба, после опашката, опитвайки се да раздвижи скованите си мускули. Протегна ръце и погледна пръстите си. Красивите ѝ пръстени ги нямаше. Всичките, освен онзи със сърцето, който ѝ бе направил Махди. Дали беше оцелял след нападението? А Язид? Замисли се дали някога отново ще види някого от тях.

Серафина свали пръстена от ръката си. Беше толкова прост и невинен, болеше я само от вида му. Припомняше ѝ всичко, което бе загубила. Махди. Родителите си. Серулия. Животът, какъвто го познаваше.

— Ти принадлежиш на друга Сера, не на мен — прошепна тя. Захвърли пръстена и го загледа как потъва във водата, докато изчезна от погледа ѝ. После скри лице в ръцете си.

След малко един гласа попита:

— Добре ли си?

Беше господин Син. Седна до нея.

— Направо страхотно. По-добре не съм била — отвърна тя и свали ръце от лицето си.

— Вече сме близо до Лагуната. Ще успеем. Там ще сте в безопасност.

Серафина се изсмя с горчивина.

— В безопасност? Вече не съм сигурна, че знам какво значи тази дума, господин Син.

— Само Син е достатъчно. И Сив. И Зелен. Скъсан плавник не даваме за официалностите. Какво ти е на опашката? — попита и я посочи. — Кърви.

— Ухапа ме змиорка.

— Трябва да го превържеш стегнато, да е притисната раната. Иначе няма да спре.

Той подпъхна ръцете си под края на опашката ѝ и нежно повдигна перките и плавника, за да огледа раната. Зъбите на змиорката бяха изровили дълбока бразда в нежната плът.

— Лоша работа — изкоментира той.

Серафина се изчерви. Не беше свикнала непознати мъже да докосват опашката ѝ.

— Нищо ми няма. Наистина — промълви тя и се опита да се дръпне.

— Съжалявам, но моментът не е подходящ за свенливост. Не можем да те оставим да кървиш във водата, докато ни преследват акули хрътки.

Той пусна опашката ѝ и откъсна широка ивица от полата на роклята ѝ.

— Ей!

— Случайно да имаш комплект за първа помощ, за който не знам?

— Не, но...

— Значи не разполагаме с нищо по-добро от това — обясни той и откъсна още две ивици.

Сгъна една от ивиците няколко пъти и я сложи върху раната. После уви друго парче около плавника така, че импровизираната марля да се задържи върху раната. Действаше бързо и уверено. Серафина гледаше как внимателно уви третото парче около края на опашката ѝ, после го прекара над превръзката и го завърза добре, за да не се изхлузи. Кожата му беше светлокафява и гладка, мускули издуваха гърдите и ръцете му. В косата му проблясваха златисти нишки. В един момент той вдигна поглед към нея и тя видя, че очите му са със същия дълбок син цвят като опашката му. Погледите им се срещнаха и се задържаха. Тя първа отвърна очи и се изчерви.

— Готово — каза той, когато приключи. — Не е идеална, но ще се задържи поне докато стигнем до Лагуната.

— Благодаря ти — каза тя.

Той сви рамене.

— Няма за какво.

— Не само за превръзката — додаде тя. — За това, че ни спасихте. Надявам се, че ще ми кажеш кои сте. Когато се върна в Миромара и всичко това...

Син я прекъсна.

— Това няма да стане. Градът е в развалини и е под контрола на нашествениците. Трупове на загиналите стоят на купчини по площадите. Даже... даже не могат да ги погребат...

Той млъкна и преглътна. Болезнено.

— Син, ти загуби ли някого при нападението?

— Родителите си — отвърна той кратко.

Серафина инстинктивно посегна към ръката му.

— Много съжалявам — каза тя и я стисна.

Той също стисна нейната.

— Благодаря ти — каза меко. — Не можеш да се върнеш там. Обещай ми, че няма да опитваш.

— Но аз трябва да се върна. Това е моят град.

— Вече не. Сега е на Трахо. Обикаля теченията и разпитва хората.

— Кои хора?

— Благородници. Придворни. Слуги. Камериерки. Всеки, който е имал някакъв контакт с теб. Всеки, когото би могъл да заподозре, че те крие. Ако не му дадат информация, ги екзекутира.

— Горките хора — промълви Серафина с болка. — Умрели са заради мен.

— Умряха заради Трахо — поправи я Син.

Тя сведе поглед и си даде сметка, че още държи ръката му. Какви ги вършеше? Той беше напълно непознат.

— Трябва да влизам. Да видя как е Таласа — каза тя смутено и отплува.

Лицето на Таласа бе мъртвешки бледо. Седеше съвсем неподвижно със затворени очи. Нийла поклати глава в отговор на неизказания въпрос на Серафина.

След минута Син влезе при тях.

— Не можем да стоим още дълго — предупреди ги. — Трябва да...

— Хищници! — чу се груб, кънтящ глас отвън. — Хванахме един от вашите! Дайте ми русалките и ще го оставим жив!

— Хищници? — повтори Серафина, удивена. Обърна се към Син. — Вие... вие сте престъпници?

— Според някои — отвърна той.

Серафина си спомни как Нийла ѝ разказваше, че Билаал се е притеснявал от нападение на Хищниците по време на пътуването им.

— Затова ли ни помогнахте? За да ни предложите на този, който дава най-високата цена? — попита тя обвинително. — А ние ви вярвахме! Вие ни предадохте!

— Помисли за секунда — каза Син. — Най-високата цена в твоя сценарий я дава Трахо, нали така? А ние ви спасихме точно от него, помниш ли?

Сера обаче продължаваше да го гледа подозрително.

— Тогава къде ни водите? При главатаря си ли? При Каркарий?

— Да — отвърна Син.

— Какво иска от нас?

— Да ви помогне.

Сера се вгледа в очите на Син и потърси истината. Искеше да му вярва, но се страхуваше. Беше повярвала на Зено Пискор и се бе озовала в плен на Трахо.

Появи се Сив.

— Имаме проблем. Голям — каза той.

Син изплува навън. Серафина и Нийла го последваха. На равното морско дъно под скалата имаше голяма група мъже на морски коне с фенери в ръце. На светлината им Серафина успя да види огромните сиви риби — акулите хрътки, които се виеха в кръг край войниците. Един от ездачите заплува напред. Влачеше нещо. Когато излезе пред групата, Серафина видя какво е това. Или по-скоро кой: мъжът, който по-рано бе отплувал на север, за да поведе акулите по грешна следа.

— Хищници! — викна отново предводителят на войниците. — Доведете ми русалките, иначе ще убия момчето!

Серафина понечи да заплува надолу. Син сграбчи ръката ѝ.

— Пусни ме! Не искам повече никой да умира заради мен! — викна тя.

— Не бъди глупава. Той вече е мъртъв — каза Зелен.

— Не, не е! Жив е! Ето го там, долу!

— В мига, в който те предам в ръцете им, ездачите ще убият него, мен и всичките ми хора.

— Защо се пазари? — запита Нийла. — Защо още не е нападнал? Те са много повече от нас.

— Защото се страхува. И с право. Знае, че вече нямам железен нашийник на врата си.

Беше Таласа, която бавно плуваше към тях.

— Учителко! — възкликна Серафина. — О, слава на боговете! Войниците на Трахо са долу. Можеш ли да плуваш?

Таласа поклати глава.

— Аз съм канта мага на Миромара, а не крадец, който се измъква тайно в нощта. Крайно време е морският боклук, който ни преследва, да разбере това.

Спогледаха се със Зелен. Нещо мина между тях. Някаква уговорка.

— Можеш да създадеш огромен водовъртеж зад нас — предложи той. — Или пясъчна буря.

— Детска игра — изсумтя Таласа. — Мога да направя нещо по-добро от това.

— Водовъртежът ще ги задържи — каза Серафина развълнувано. — Не сме далеч от Лагуната, учителко. Ще успеем да стигнем, след като си отпочинала.

— Мога да ви дам тридесет минути или малко повече — каза Таласа, все така обърната към Зелен. — Закълни ми се, че ще ги заведеш на сигурно място.

Зелен кимна.

— Кълна се в живота си.

Тогавя Серафина разбра. Те тръгваха, но не и Таласа.

— Не, учителко! — извика тя. — Не!

— Серафина... — започна Таласа.

— Не можеш да останеш. Не можеш! — възкликна Серафина, преглъщайки сълзите си. — Ти си единственото, което ми остана от Миромара.

Таласа погали Серафина по бузата със здравата си ръка.

— А ти, дете мое, си всичко, което е останало на Миромара — каза тя.

Думите на Таласа се връзаха болезнено в сърцето ѝ. Не бе имала много време да мисли какво щеше да стане оттук нататък, беше мислила само за онова, което вече беше станало. Ала Таласа имаше право. Серулия бе паднала, майка ѝ бе взета в плен, ако все още беше жива. Баща ѝ беше мъртъв. Нямаше представа какво е станало с чичо ѝ. Не знаеше дали брат ѝ е още на западната граница. Това значеше, че тя е единствената надежда на кралството.

— Не, учителко, не мога. Не знам как.

— Не забравяй какво ти казах. Разкрий сърцето си и ще спечелиш сърцата на хората — напомни Таласа. Тя прегърна силно Серафина и я пусна.

Серафина щеше да отиде в Лагуната. Защото трябваше. Трябваше да оцелее. Не можеше да помогне на народа си, ако бе в плен. А Таласа щеше да остане тук. Защото трябваше. Предпочиташе

да умре, защитавайки Серафина, пред това да се превърне в причина за залавянето ѝ.

— Трябва да тръгваме — напомни Зелен.

Серафина поклати глава, без да сваля очи от Таласа.

— Хайде — каза Син.

— Още малко. Моля ви.

Таласа изплува от пещерата. Погледна надолу към ездачите и задържа погледа си върху тях няколко секунди, сякаш им вземаше мярката. После вдигна глава и запя. Всички замръзнаха по местата си, омагьосани от гласа ѝ. Серафина, Нийла, Син, дори Зелен. Всички мълчаха. Таласа беше пребита и окървавена, беше се изправила пред сигурна смърт, но гласът ѝ никога не бе звучал по-великолепно. Той беше звукът на самото море — движението и ударите на вълните в земята, писъкът на морската буря, грохотът на цунами.

Тя дръпна вятър отгоре и създаде няколко огромни водовъртежа един след друг, докато се превърнаха в стена от тайфуни. Тя вече не беше просто русалка. Беше буря. Унищожителна буря. И се носеше към враговете.

— Серафина — повика я тихо Син.

Сера кимна. Сега щеше да тръгне. Щеше да плува с всички сили. А гласът на Таласа щеше да остане в главата ѝ. И в сърцето ѝ. Завинаги.

ДВАДЕСЕТ И ТРИ

От мрака на Лагуната изплуваха лица. Пречупени, отчаяни гласове умоляваха за помощ.

— Моля ви, да имате няколко излишни мокрети?

— Синът ми е ранен. Има нужда от лекар!

— Съпругът ми изчезна. Казва се Ливио. Висок е, с черна коса. Виждали ли сте го?

Лагуната беше само на четири левги северно от Серулия — малко повече от десет морски мили. Бежанци от града, ранени и замаяни, плуваха из тесните ѝ течения. Криеха се във входовете на сградите и спяха под теченията.

— Децата ми са гладни, имате ли храна? — примоли им се една русалка. Две деца я държаха за опашката, а в прегръдките ѝ лежеше бебе.

Серафина спря. Нямаше нито храна, нито пари. Обърна се към Син.

— Не трябва да спираме — каза той. — Водите просветляват. След час ще изгрее слънцето.

— Все трябва да имаш някакви пари... каури^[1] или поне друп — помоли Серафина. — Дай ѝ нещо, иначе няма да мръдна оттук.

— Движете се! — изсъска Зелен.

Син свали обицата си — златна халка, и я подаде на жената.

— Продайте я — посъветва я Серафина. — Ще ви донесе поне няколко троки.

Русалката прегърна Син. После взе ръката на Серафина и я целуна.

— Вие сте принцесата, знам. Видях ви в Колизея. Благодаря ви! О, благодаря ви, принцесо! — заговори тя.

Един мъж, който се носеше наблизко, я чу и се обърна.

— Това е тя! Принцесата! — възкликна той.

— Върни си Серулия! — извика друга русалка. — Отмъсти за нас!

Един мазен на вид мъж, който досега ги беше наблюдавал от един вход наблизно, се плъзна във водата и заплува бързо.

Зелен задърпа Серафина.

— Слуховете се носят бързо — каза й той, — а това не е добре за нас. Тук има лагуниери, които ще ви продадат на Трахо за две каурита.

— А ти ще поискаш повече, така ли? — попита Серафина с насмешка.

Зелен не си направи труда да й отговаря.

Серафина все още искаше да му вярва. Искаше да вярва на всички тях. Очевидно Таласа им бе повярвала. Но те бяха Хищници. Престъпници. Защо ще помагат на две принцеси?

Групата продължи да плува през древни арки и по зле осветени течения. Серафина се оглеждаше и се чудеше къде е леговището на Каркарий. Никога досега не беше идвала в Лагуната, но бе чувала всякакви истории. Лагуната граничеше с човешкия град Венеция и беше част от Миромара, но всъщност принадлежеше сама на себе си. Тя даваше подслон на престъпници, сирени, мошеници и шпиони и беше любимото място на авантюристите — млади морски мъже, които показваха плавник на обществото, обличайки се като човеци пирати.

Когато наближиха сърцето на Лагуната, неприветливите тесни течения бяха заменени от площади, пълни с кафенета и клубове. Пред всяко заведение бълбукаха богато оцветени магмени сфери. От всички посоки се лееше силна музика, заради отворените врати на заведенията. Серафина видя магазини, от които можеше да си купиш всичко — омагьосани перли, сребро от потънали кораби, редки морски създания и вино от посидония^[2].

По-нататък тесните течения на Лагуната отвеждаха към каналите, създадени от човешка ръка, а клубовете и кафенетата отстъпваха място на дворците на Венеция. Чичо й беше разказвал, че богатите терагогски благородници и търговци построили тези подобни на дворци домове преди векове върху дървени стълбове, забити дълбоко в глинещото дъно на Лагуната. Под тях, също толкова богати морски хора, построили своите дворци. Тези морски хора със скъпи дрехи и загадъчен вид сега плуваха напред-назад, влизаха и излизаха от домовете си. Мнозина носеха маски. Серафина видя бели лица с червени устни. Златни лица, изписани с фини черни рисунки. Лице на

морска птица със закривен, жесток клюн. Арлекин. Лунен сърп. Лицето на смъртта.

Маските действаха на нервите ѝ. Самите те бяха неподвижни и безстрастни, но очите зад тях бяха жизнени и преценяващи. Говореше се, че тези жители на дворци са натрупали богатствата си, като давали частни концерти на човечите. Общуването с човеци беше незаконно. В Лагуната обаче единственото престъпление бе да си достатъчно глупав, че да позволиш да те хванат.

— Това е Големият канал — каза Зелен и посочи напред. — Дворецът е наблизно.

— Тук мирише лошо — заяви Нийла и направи гримаса.

— От гогите е — обясни Сив.

Четвърт левга по-нагоре по Големия канал Зелен сви в едно отклонение, рио.

— Ето тук е — каза той. — Алея Калиопа.

Той преплува още няколко метра по отклонението, после спря пред бяла мраморна сграда с извисяващ се готически вход. От двете му страни горяха ярки магмени фенери. Под тях се виждаха лица, издялани в камъка, с невиждащи очи и отворени усти. Над вратата беше издялан барелеф на морската богиня Нерия, заобиколена от няколко по-низши богове. Над всичко това се виждаше лоджия със заострени арки, украсени с фин фриз от морски цветя, риби и раковини.

Син вдигна тежкото желязно чукало и го остави да падне върху вратата.

— Qui vadit ibi?

Говореха каменните лица. Всички едновременно.

— Filii maris — отговори Син.

„Древни думи. На този език се е говорело, когато е бил строен дворецът“, помисли си Серафина. Тя разбираше латински. „Кой е там?“, беше въпросът. „Синове на морето“, бе отговорът.

Вратите се отвориха навън.

— Оттук — посочи Зелен. — Очаква ви.

Серафина и останалите го последваха вътре. Вратите се затвориха зад тях със злокобен тътен. Ключалката се завъртя. Едно резе запречи вратите. Тя вдигна поглед и видя светлина над водата. Зелен заплува към тази светлина. Серафина и Нийла се спогледаха и го

последваха. Когато изплуваха на повърхността, видяха, че са в голям правоъгълен басейн, който заемаше половината от огромно помещение — пълна с мебели зала, в която имаше камина, електрически светлини и въздух.

Помещение за терагог.

— Аз... аз не разбирам — започна Серафина. — Мислех, че това е жилище на морски хора.

— Всичко ще бъде наред — увери я Син. — Ние трябва да тръгваме.

— В името на боговете, Син — каза Серафина, внезапно осъзнала какво са направили Хищниците. — Продали сте ни на човеците, така ли?

— Какво? Не! Не може да правите това! — възкликна Нийла, с глас изтънял от страх.

Той обаче се бе гмурнал под водата. Всички мъже бяха изчезнали.

— Син, чакай! — извика Серафина.

Беше твърде късно. Русалките бяха сами.

[1] Това е името на голяма група морски охлюви, чиито черупки в древността са били използвани като пари. — Б.пр. ↑

[2] Вид водорасло, морска трева. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

— Какво е това място? — запита Серафина и се огледа предпазливо.

— Една огромна грешка, ето какво — отвърна Нийла. — Трябва да се махнем оттук.

— Не можем. Заключени сме — каза Серафина.

С настръхнали перки, тя преплува до ръба на басейна, издърпа се нагоре, седна на пода и огледа стаята. Въздухът беше толкова наситен с кислород, че за момент ѝ се зави свят.

Стените бяха покрити с красиви мозайки. В огромната каменна камина горяха няколко цепеници. Подът, също каменен, бе покрит с дебели вълнени килими. Полицата на камината, масата и множество специални поставки бяха пълни с всякакви предмети — амфори, скулптури, резбовани плочки и парчета теракота. В далечния край на стаята стената беше запълнена с рафтове, по които бяха подредени дебели томове с кожени подвързии.

— Това е терагогски острокон — каза Нийла. — Виж колко много книги.

— Мисля, че се казват книги — поправи я Серафина.

По другите стени висяха стари маслени картини — портрети на отдавна починали гогски благородници. Един от тях привлече вниманието на Серафина. Беше картина на млада жена, приблизително на нейната възраст. На главата си имаше корона, обсипана със скъпоценни камъни. Беше облечена с богато избродирана копринена рокля, увенчана с твърда дантелена яка. Шията ѝ бе украсена с няколко наниза безупречни перли, тясно колие с рубин и огърлица с великолепен син диамант във формата на сълза.

— Мария Тереза, инфанта на Испания. По майчина линия ми е роднина — каза невидим глас.

За секунда Серафина и Нийла се озоваха обратно във водата. Когато изплуваха, в средата на басейна за по-сигурно, видяха мъж, седнал в единия му край. Беше по-скоро дребен, с гъста сива коса,

сресана назад. Сините му очи гледаха остро и проникателно иззад очилата. Дебелото вълнено сако, жилетката и копринената кърпа на шията му придаваха старомодна елегантност. Панталоните му бяха навити, а краката — потопени във водата.

— Бижутата ѝ са прелестни, нали? — попита той, загледан в картината. — Предавали се от поколение на поколение от испанските кралици на дъщерите им. Уви, изчезнали заедно с инфантата, през 1582 година. Била на път за Франция на борда на кораба „Деметер“, за да се омъжи за принц. Корабът бил нападат от пирати, които го потопили.

Изплашена, Серафина запя конфуто — канта пракс-заклинание, което караше гогите да звучат като побъркани, когато говореха за морския народ. Това беше първото нещо, което всяка русалка правеше, когато срещнеше човек. Сега обаче гласът на Серафина звучеше плитко, немощно.

— Моля ви, не се затормозявайте излишно, Ваша Светлост — каза мъжът и ѝ обърна гръб. — Конфуто-заклинанията не ми действат. Говореше безупречен русалски.

— Кой сте вие? — попита Серафина. — Защо сте ни купили?

— Името ми е Армандо Конторини, дук на Венеция, водач на Хищниците. Това е Президио, домът ми. И не съм ви купувал. О, богове! Откъде измислихте това? Вие сте мои почетни гости и имате пълната свобода да си тръгнете, ако пожелаете.

— Вие сте водачът на Хищниците? — повтори Нийла. — Но това значи, че... че вие сте Каркарий, акулата.

Дукът се засмя под мустак.

— Боя се, че да. Много глупав прякор, не мислите ли?

— Не приличате на престъпник — призна Серафина.

— Нито пък на акула — добави Нийла.

— Всъщност съм адвокат, а те са най-лошият вид акули — каза дукът през смях. — Моля за извинение, уважаеми русалки. Адвокатски хумор. Позволете ми да обясня. Ние, дуковете на Венеция, сме създадени от Мероу. От четири хиляди години изпълняваме дълга, който тя ни е вменила — да пазим морето и неговите обитатели от терагогите. Аз съм начело на две групи воители — на земята и в морето. На земята се наричаме Воители на вълните, а...

— Дук Армандо? Да не ни казвате, че терагоги воюват срещу други терагоги на страната на морето? — попита Нийла със съмнение.

— О, да. Много човеци обичат морето толкова, колкото и вие, и се борят за него. Воините на вълните събират доказателства срещу тези, които го плячкосват и замърсяват, и после аз водя дела, за да ги спра. Под водата нашите бойци са познати като Хищниците и са малко... — той замълча за секунда. — Е, да кажем, че просто не вършат нещата по обичайния начин.

Нийла присви очи.

— Моля да ме извините, но в Матали ви наричаме āparādhika. Престъпници. Преди няколко седмици — и дори не помисляйте да отричате, Хищниците откраднаха цялата колекция сребро, спасено от потънали кораби, на държавния секретар Таждар. Съкровище, което струва почти триста хиляди троки.

Дукът изсумтя.

— Да го отричам? Аз се гордея с тази кражба! Брилянтно изпълнение. Колекцията на Таждар не беше спасена от потънали кораби. Среброто му бе давано в продължение на години като заплащане от един капитан на супертраулер в замяна на информация за движението на жълтоперестия тон. Шпионите ми на няколко пъти ги хванаха в момента на плащането. Трябва ли да ви напомням, че жълтоперестият тон е застрашен от изчезване? Числеността им се е стоплила заради прекален риболов. Държавният ви секретар е лъжлив като светлината на риба фенер, скъпа моя. Хищниците чисто и просто ограбиха крадец.

— Сериозно ли говорите? — попита Нийла.

— Най-често, да.

— Какво направихте с плячката?

— Продадох я, за да финансирам тайни операции. Режем мрежите на рибарите. Правим полеви болници за костенурките, дюгоните^[1], морските лъвове и делфините, които се нараняват на куките. Блокираме витлата на траулерите, завързваме веригите на котвите им, пробиваме надуваемите им лодки. Правим всичко възможно да опазим живота в моретата. Тези неща изискват много мокрети.

— Но дук Армандо, кражбата си е кражба — настоя Серафина, която все още не му вярваше. — Престъплението си е престъпление,

независимо кой го извършва. Или защо.

— Кажете ми, принцесо, ако бяхте бедна и имахте дете, което умира от глад, нямаше ли да откраднете купа четинести червеи, за да му спасите живота? Кое е по-голямото престъпление — да откраднеш храна или да оставиш една невинна душа да загине?

Серафина не отговори веднага. Не можеше да оспори логиката му, нито правотата на каузата, която защитаваше, но не искаше да го признае. Не и преди да разбере точно защо те с Нийла са тук.

Нийла отговори вместо нея.

— Естествено, че ще открадне червеите. Всеки би го направил. Каква беше целта на въпроса?

— Да ви обясня, че понякога е нужно да се вършат малки злини, за да се пребори голямото зло. Световните води са в огромна опасност. Понякога жънем успехи в терагогските съдилища и наказваме най-лошите престъпници, но не е достатъчно. Затова крадем от крадците в името на каузата си. Повече от щастлив съм, когато успеем да отнемем незаконно придобитите богатства на Таждар и такива като него, ако така ще спасим поне едно животно от изчезване заради прекаления улов. Ако успеем да предотвратим появата на поредното сметище в Тихия океан или убийството на поредната великолепна акула само заради перките ѝ.

— Кои са Хищниците? — попита Нийла.

— Това не мога да ви кажа. Самоличността им се пази в тайна за по-голяма сигурност. Лицата, телата и гласовете им са маскирани с мощни песен-заклинания. Имат най-различен произход и посвещават живота си на опазването на водите — лицето му придоби тържествено изражение.

— Това е тежък товар. Рисковете, които поемат, са огромни. Много от тях намират смъртта си, докато изпълняват дълга си. В днешно време приятелите на водите имат много врагове. Само преди седмица двама от бойците ми загинаха, докато се опитваха да попречат на поредното масово избиване на тюлени. Скърбя за тях така, както бих скърбил за собствени деца.

Очите му се изпълниха с тъга, а в гласа му зазвуча гняв.

— Все още не сме се възстановили от тази загуба, а сме изправени пред тази... тази касапница в Миромара.

Перките на Серафина отново настръхнаха при споменаването на родината ѝ.

— Дук Армандо, защо сме тук? — попита тя, неспособна да овладее страха си. — Казвате, че Хищниците съществуват само за да се борят срещу терагогите, но нападението над Миромара бе извършено от морски хора — защо се намесвате? Това не е битка на Хищниците.

— О, напротив — възрази дукът.

— Но нас ни нападна Ондалина. Стрелата, която рани майка ми, беше намазана с отрова от арктическа риба скорпион. Униформите на нападателите бяха черни — цветът на армията на адмирал Колфин. Те бяха морски хора, дук Армандо, не човеци — настоя Серафина.

— Видели сте това, което Колфин е искал да видите — обясни дукът. — Имал е помощник.

— Кой? — попита Серафина, ужасена от мисълта, че е възможно друго подводно царство да се е присъединило към Ондалина. — Атлантика? Кин?

— Не, дете мое. Един терагог. Най-лошият сред тях. Рафе Яоро Мфеме.

[1] Едри морски бозайници, застрашени от изчезване заради прекален улов. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЕТ

— Не е възможно — промълви Серафина, зашеметена. — Терагогите никога не са могли да ни намерят, нас и нашите градове. Имаме заклинания, които ги държат далече, имаме стражи и войски.

Говореше, без да се чува. Не приемаше казаното от дука за истина. Не можеше да го приеме. Хилядолетия наред единствено магията бе защитавала морския народ от крадливите терагоги. Човеците не можеха да развалят предпазните заклинания на морските хора, но други морски хора можеха да го направят. Това ли правеше Колфин?

— Ако терагогите ни намерят, ще ни унищожат — продължи тя. — Дук Армандо, няма начин Ондалина да се е съюзила с терагогите. Даже Колфин не би извършил такова предателство. Никой морски владетел не би го направил.

— Мислете, принцесо — натърти дукът. — Откъде дойдоха нападателите?

Серафина върна лентата на събитията в ума си. Видя Колизея и онова, което се случваше в него, толкова ясно, сякаш бе станало преди минути. Видя ранената си майка. Видя убийството на баща си. И хилядите войници, които се спускаха над града.

Отговорът я връхлетя като огромна вълна.

— Отгоре — промълви тя. — Тепрез ги е докарал. В трюма на траулер.

Дукът кимна.

— Три траулера — по-точно „Бедриеер“, „Саги-ши“ и „Свикари“, всичките от флотилията на Тепрез — са били забелязани в миромарски води в деня на нападението.

— Но в това няма никаква логика! — извика Нийла. — Как би успял да ги докара? Нали не могат просто да се изкачат по мостика!

— Смятаме, че предварително е напълнил трюмовете на корабите със солена вода и после е вдигнал войниците на борда с

огромни мрежи. По същия начин са били натоварени оръжията. Морските дракони са плували след траулерите.

— Каква е била цената му? — попита Серафина с горчивина. — Тепрез е дал на Колфин бърз и безшумен транспорт. Какво му е дал Колфин в замяна?

— Според нас — информация — отвърна дукът. — Най-вероятно местата, в които се въдят тон, треска и риба меч. Акули. Скариди. Тюлени. Тепрез оре моретата в търсене на всяко животно, което би му донесло печалба.

— Но дук Армандо — започна Нийла, — защо ще иска Колфин да напада Миромара?

— Защото не е доволен от условията на мирния договор между двете царства. Ондалина все още не е преглътнала факта, че загуби войната при Рейкянес Ридж.

В този момент се отвори една врата и в стаята влезе дребна, набита жена с поднос в ръце. Изплашените русалки пак се гмурнаха във водата.

Армандо ги успокои, когато се появиха на повърхността.

— Това е Филомена, готвачката ми — обясни той.

Филомена постави подноса край басейна. Погледна русалките, спря очи на Серафина, после се обърна към дука и заговори бързо на италиански.

— Si, sì — каза той тъжно.

— Ah, la povera piccina!^[1] — въздъхна жената и избърса очите си с крайчеца на престилката.

Сера разбираше италиански, но Филомена говореше толкова бързо, че дукът трябваше да превежда.

— Попита ме дали си дъщерята на Изабела. Казва, че приличаш на нея. Тя много обича Изабела — обясни той.

— Майка ми е идвала тук? — попита Серафина. — Това не е възможно. Забранено е.

— Добрите владетели знаят кога да следват правилата и кога да ги нарушават — каза дукът. — Дойде, за да научи какво правят терагогите. И как техните дела могат да повлияят на живота в нейното кралство.

Серафина не можеше да повярва какво чува. Майка ѝ е нарушавала правилата? Това не беше възможно. Той я лъжеше,

опитваше се да спечели доверието ѝ. Но после си припомни нещо, което бе чула, докато стоеше пред вратата към кабинета на Изабела. Конт Орсино бе споменал, че Хищниците са били видени до едно от нападнатите села и Изабела бе казала: Хищниците крадат скъпоценности, а не хора. Те са малка банда крадци. Няма нужната численост да нападнат цели села. Серафина се беше учудила от безгрижния тон на майка си. Сега го разбираше. Изабела познаваше водача на Хищниците и знаеше, че той и хората му никога няма да наранят морския народ.

Дукът говореше истината.

— Имате ли някакви новини за майка ми? — попита Серафина, макар че се страхуваше да чуе отговора. — За чичо ми? За брат ми?

— Или за моето семейство? — добави Нийла.

— Има слухове — подчертавам, само слухове, че чичо ти е успял да избяга, Серафина. Че се е отправил на север, към коболдските води.

— При гоблините? Защо? — запита Серафина.

— За да събере армия. Коболдите са страховити бойци и са единственият източник на оръжия за морския народ — обясни дукът.

Казаното звучеше разумно на Серафина. Морските хора зависеха от гоблинските племена, които копаеха рудата и топяха извлечените от нея метали. Гоблините правеха оръжия и инструменти за морските хора, а освен това сечаха и парите им: златния трок, сребърния друп и медните монети каури. Нерия не бе дала на морските хора способността да боравят с метал, за да им попречи да използват магията с цел трупане на богатства.

— Можем поне да се надяваме, че тези слухове са верни — каза дукът. — Сега хапнете. Моля. Сигурно и двете умирате от глад.

Серафина погледна Нийла и видя собствените си мисли, отразени в очите на приятелката си. Можем ли да му вярваме? В храната може да има отрова.

— Разбирам тревогата ви — каза дукът, сякаш бе прочел мислите им. Изправи се, прекоси стаята и взе бледожълта раковина от един рафт.

— Ако я изслушаш, ще чуеш гласа на майка си — обясни той и я подаде на Серафина.

Сера я доближи до ухото си.

Серафина, скъпа моя дъще, ако слушаш тази раковина, значи си в Президио, а аз съм в плен или мъртва. Трябва да се довериш на дука. Семейството му е свързано с нашия народ от хилядолетия. Бих му доверила живота си, Сера, както и твоя. Позволи му да ти помогне. Той е единственият, който може да го стори. Обичам те, детето ми. Управлявай мъдро и справедливо...

Серафина свали раковината. Мъчеше се да не се разплаче. Тежко ѝ беше да чува гласа на майка си и да знае, че това ехо, хванато в раковината, може би е всичко, което ѝ е останало от нея.

Нийла нежно взе раковината от ръката ѝ и също я изслуша. Когато свърши, я остави на ръба на басейна.

— Сера, ако искаше да ни убие, вече щеше да го е направил. Съмнявам се, че в храната има отрова.

— Съвсем вярно — потвърди дукът. — Отровата действа прекалено бавно. Те — и той посочи към далечния край на басейна — могат да свършат работата за нула време.

Никоя от русалките не бе забелязала, че над повърхността танцуват пет или шест изострени гръбни перки. Акулите мако, на които принадлежаха, кръжаха мързеливо във водата. Серафина знаеше, че акулите мако са опасни хищници.

Дукът се наведе, потопи ръка във водата и почука три пъти по стената на басейна. Акулите моментално се озоваха пред него и вирнаха носове. Той почеса най-едрата по главата.

— Най-добрата алармена система — заяви той. — Умни, бързи и способни да засекаат и най-леката вибрация във водата.

Акулата, чиято глава чешеше, нетърпеливо бутна ръката му.

— Si, piccolo... sì, mio caro... Che è un bravo ragazzo?^[2] — загука дукът на акулата. Подхвърли им няколко сардини от една кофа.

Нежността, която дукът, един човек, проявяваше към акулите, разпръсна и последните съмнения на Серафина. „Никой, който гали акула мако и я нарича мъничка, миличка и добро момче не може да се преструва“, помисли си тя.

Прегладняла, Сера доплува до ръба на басейна и се изтегли нагоре. Нийла я последва. Подносът, който донесе Филомена, преливаше от вкуснотии. Мариновани миди. Сирене от моржово мляко. Салата от накълцана морска краставица и водни ябълки. Резенчета пясъчен пъпеш.

Нийла изяде парче пясъчен пъпеш. После още едно. Притисна ръка към гърдите си, притвори очи и заяви:

— Абсолютно недостижимо.

Дукът изглеждаше объркан.

— Това нещо хубаво ли е? — попита той.

— Много хубаво — усмихна се Серафина. — Благодарим ви, дук Армандо — добави тя и посегна за мида. Едва се сдържаше да не изгълта цялата купа.

— Наистина няма за какво — каза той и погледна часовника си. — Почти пет сутринта е. Сигурно сте много изморени. Пригответе ви стаи и се надявам, че в тях ще ви бъде удобно. Преди да се оттеглите, дали бих могъл да ви задам още един въпрос? Въпрос за нещо, чийто смисъл ми убягва: Защо ви оставиха живи нашествениците?

— И ние се чудехме — отвърна Серафина и взе парче сирене.

— Чудехте? — повтори дукът. — Нима се е случило нещо, което ви е дало отговор?

Серафина и Нийла се спогледаха неуверено.

— Моля ви. Трябва да ми кажете. Каквото и да е. Всичко. Без значение колко маловажно ви се струва.

— Не беше маловажно. Не и за Трахо — каза Серафина.

Дукът се изпъна, внезапно напрегнат.

— И какво беше това?

— Йелите — каза Серафина.

Дукът примигна.

— Моля?

— Йелите — повтори Нийла. — Тоест, страшните речни вещици.

— Да, запознат съм. Приказни създания — каза той. — Прости историйки, които нашите предци са измислили, за да обяснят гръмотевичните бури и кометите. Трахо със сигурност не се интересува от приказни вещици. Вероятно думата е част от код, макар че шпионите ни не са попадали на него досега.

Серафина се поколеба за миг, после заговори:

— Не е код. С Нийла сънувахме сън. Кошмар, по-точно. Еднакъв и за двете ни, макар никоя от нас да не знаеше доскоро, че и другата го е сънувала. Разбрахме го в лагера на Трахо. Йелите бяха в този сън.

Пееха ни. И Трахо знаеше всичко това. Знаеше точните думи на песента. Искаше още информация и мислеше, че можем да му я дадем.

Дукът кимна с разбиране.

— Изобщо не ни вярвате — изкоментира Нийла.

— Вярвам, че в тежки мигове мозъкът и на човеците, и на морските хора прави всичко възможно да оцелее. Може да си мислите, че сте сънувалия един и същи сън, защото жестокият, ужасяващ мъж, който ви е хванал, е казал, че сте го сънували и съгласието е спасило живота ви. Неговото предположение се е превърнало в реалност за вас. Виждал съм това да се случва с Хищници, които са били в плен.

— *Duca Armando, signorine bisogno di dormire!*^[3] — остро каза Филомена. Беше се върнала в стаята, за да си вземе подноса.

— *Sì, sì* — съгласи се дукът. Обърна се към русалките. — Филомена е права. Младите госпожици наистина се нуждаят от сън. И двете сте страдали достатъчно. Сега трябва да си починете. Утре ще говорим пак. Ще повикам Ана — тя отговаря за подводните помещения на двореца — да ви заведе в стаите ви.

— Благодарим отново, дук Армандо — каза Серафина. — За храната, за това, че ни спасихте, и за това, че ни дадохте подслон. Наистина сме ви задължени.

Дукът махна с ръка.

— Ще се видим по-късно. Докато си почивате, ще изпратя хора при владетелите на Атлантика, Кин и Пресноводието, както и при баща ви, принцесо Нийла, тъй като той управлява Матали, докато ги няма императорът и престолонаследникът, за да ги уведомя за предателството на Колфин. Знаем, че ще ви се притекат на помощ. Наспете се, деца мои. Бъдете спокойни, че сте в безопасност. Вратите, през които влязохте, са заключени и залостени. Хищниците ще ви пазят. Изпитанията ви свършиха. Тук нищо не може да ви нарани.

[1] Да, да. Клетото дете. (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Да, мъничкият ми... да, миличък... Кой е добро момче? (ит.). — Б.пр. ↑

[3] Дук Армандо, госпожиците имат нужда от сън! (ит.). — Б.пр.

↑

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТ

— Оттук, моля, Ваши Светлости — каза усмихната Ана.

Серафина и Нийла заплуваха след нея. Минаха покрай вратите, през които бяха влезли в двореца, и заплуваха по слабо осветен коридор.

Подводните стени на двореца изобилстваха от колонии водорасли. На тавана се виждаха гроздове сочни оранжеви морски звезди и яркосини морски таралежи — яркият им цвят предупреждаваше околните да не им посягат. По пода се въргаляха продълговати сьонгери, чиито издути тела се отъркваха в опашките на русалките. Гърчещи се лентовидни червеи и салпи^[1], прилични на прозрачни кесии, се стрелкаха към пукнатините, подплашени от светлината на фенерчето, което държеше Ана. Кринозои^[2] и полипи — животни с уста, но без очи, протягаха пипалца към русалките, привлечени от движението.

Серафина бе толкова изтощена, че беше готова да се просне и да заспи направо на пода. Стомахът ѝ беше пълен, но в съзнанието ѝ цареше мъгла, а тялото я болеше от множеството натъртвания.

— Прав ли е дукът? — попита тя Нийла, докато плуваха. — Наистина ли само си мислим, че сме сънували един и същи сън?

— Не знам, Сера. Толкова съм изморена, че изобщо не мога да мисля. По-късно ще го обсъдим. Сега сме в безопасност. Живи сме. Засега това ми стига.

— Моята стая е в дъното на коридора, ако през нощта ви потрябва нещо — каза Ана, докато отваряше вратата към стаята на Серафина. — Хищниците също са наблизко. Приятни сънища. Принцесо Нийла, това отсреща е вашата стая.

Серафина благодари на Ана и прегърна Нийла.

— Обичам те, русалке — каза ѝ тя. — Нямаше да стигнем дотук, ако не беше ти.

— И аз те обичам — отвърна Нийла и също я прегърна.

Серафина влезе в стаята си и затвори вратата. Посрещна я кехлибарено легло с балдахин, настлано със сини анемони. Изглеждаше толкова пищно и подканящо, че тя едва се сдържа да не се хвърли в него веднага. Но се сдържа. Първо искаше да намери гротата^[3] и да се изтърка хубаво. Докато плуваше през стаята, зърна стените, изрисувани с мастило от сепия в различни цветове, позлатено бюро и стол от бамбук, високо огледало в единия ъгъл и синя рокля от морска коприна, увиснала на закачалка. Бележка, оставена на близката масичка, я информираше, че роклята е за нея. Направо не можеше да повярва как дукът бе помислил за всичко.

Вратата към банята беше в другия край на стаята. Серафина доплува дотам, отвори я и влезе в помещението. То бе облицовано с блестящи мозайки в нюансите на морските дълбини. От кукичка на стената висеше халат с цвят на слонова кост. На мраморна маса наблизо стояха редица стъклени буркани, пълни с пясък за изтъркване на кожата и люспите. Серафина видя черен пясък от бреговете на Хавай, бял пясък от Бора Бора и розов от Сейшелските острови. Всичко това за момент ѝ се стори прекалено след всичките ѝ изпитания — сякаш нямаше право да иска да се изтърка хубаво и да облече мекия халат.

Започна да се съблича, но мерна движение в огледалото на банята и спря. Обърна се към него и се оказа пред мършава, подобна на привидение фигура, която отвърна на погледа ѝ. „Витрина“, помисли си тя. Но не. Когато се приближи, с ужас установи, че това бе собственото ѝ отражение.

Лявата половина на лицето ѝ беше синьо-черна, благодарение на Трахо. Косата ѝ висеше на фитили, а кожата и люспите ѝ бяха страшно мръсни. Роклята ѝ, някога прекрасна, сега беше изпокъсана и изпъстрена с петна кръв. Тя се взря в петната и се разтрепери. В главата ѝ се занизаха образи. Стрелата, която пронизва майка ѝ. Тялото на баща ѝ, което се носи към дъното. Драконите, проправящи си път из двореца. Трахо. Умиращият страж. Таласа, пееща последното си песен-заклинание. Майката бежанка и децата ѝ.

Серафина съблече роклята си и я хвърли на пода. Гола и трепереца, грабна буркана с черен пясък. Изсипа малко на дланта си и започна да се търка безжалостно, докато кожата ѝ порозовя и люспите ѝ засияха. После взе халата от кукичката и го облече. Тялото ѝ пареше

от грубото изтъркване, но това не я интересуваше. Болката беше добре дошла. Държеше онези образи на разстояние.

— Дишай дълбоко — каза си, докато плуваше към спалнята. — Всичко ще бъде наред.

Ала сега не беше.

На няколко маха с плавник от леглото, Серафина не издържа. Изстена от мъка и се срина на пода.

След миг вратата се отвори и се появи Син.

— Серафина, какво има? Чух стон. Добре ли си? Наранена ли си? — зарапитва я той и коленичи до нея.

— Да — отвърна тя през сълзи. Беше се държала досега, но повече не можеше.

— Къде? Какво стана? Покажи ми — нареди Син и я изправи да седне.

— Тук! — изхлипа тя и се удари в гърдите. — Всичко, което обичам, вече го няма!

Син я повдигна от пода, придърпа я към себе си и силно я прегърна. Нямаше думи, които да я накарат да се почувства по-добре.

Когато не ѝ останаха сълзи, Серафина вдигна глава.

— Съжалявам, Син. Страшно съжалявам. Седя и плача, жива съм и забравям, че и ти си изгубил родителите си.

— Няма нищо. В шок си. Досега нямаше време да осъзнаеш напълно случилото се, затова сега всичко ти се стовари изведнъж — успокой я Син. — Имаш нужда от сън. Само така ще си възвърнеш силите. Защо не си починеш? Аз ще бъда пред вратата.

Серафина сграбчи ръката му.

— Не! Моля те, не си тръгвай. Говори ми. Разкажи ми нещо. Каквото и да е.

— Ако остана, ще си легнеш ли?

— Да — обеща тя.

— Трябва да ми пуснеш ръката.

— Добре — каза Серафина.

Качи се в леглото. Анемоните обгърнаха изтощеното ѝ тяло. Допирът им беше нежен и приспивен. Тя се обърна настрана и подложи ръка под главата си. Син придърпа стола. Близостта му я успокояваше, но все още имаше нужда да се разсее от тежките мисли.

— Разкажи ми най-страшното нещо, което ти се е случвало, Син. Или най-хубавото. Или кое ти е любимото ядене. Имаш ли сестра? — засипа го тя с въпроси.

— Не — отговори той.

— А приятелка? Разкажи ми за нея.

Син се поколеба.

— О, не. О, богове, извинявай. Да си имам голямата уста. Моля те, кажи ми, че не е мъртва.

— Не, не е мъртва. Просто не е... ами просто вече не сме заедно.

— Скъсали сте, така ли? — попита Серафина.

— Ами предполагам, че да.

— Какво стана?

— Разни неща.

— Разни неща?

Син впери поглед в тавана.

— Трудно е да си с Хищниците. Изисква се страшно много. Семейството, приятелите, приятелките — на никого не можеш да кажеш и те не могат да разберат саможертвите, които се налага да правиш, и двойствения живот, който трябва да водиш.

— Може би ще си я върнеш.

Той поклати глава.

— Едва ли.

— Каква е тя?

— Умна. Красива. Добра — изреди той и спря. После добави: — И смела. Много смела.

— Звучи така, сякаш все още си влюбен в нея — забеляза Серафина.

— Ами... да, предполагам.

Между тях настъпи неловко мълчание. Серафина го наруши.

— Кажи ми, защо стана Хищник?

— Защо станах Хищник... — повтори Син замислено.

— За забавление? Заради приключението? За да ходиш на екзотични места? — заизрежда Серафина, опитвайки се да го накара да продължи да говори.

Тогава той я погледна. В очите му имаше толкова страст, че дъхът ѝ спря.

— Станах Хищник, защото обичам морето повече от собствения си живот — каза той тихо. — Случват се лоши неща. Гогите унищожават океаните. Ловят морски животни безогледно, застрашават оцеляването на видовете. Морски хора нападат морски хора. Дукът дори казва, че някои морски хора се съюзяват с гогите. А аз искам да направя каквото мога, за да спра това. Всичко това.

Продължи да гледа Серафина настойчиво, както пред пещерата, когато бе превързал опашката ѝ. Както тогава, така и сега, тя се оказва неспособна да отклони очи, хваната в дълбините на синия му поглед като плувец в прилив. „Кой си ти“, зачуди се тя. Насили се да отклони погледа си и бързо каза:

— Дължа ти извинение.

— За какво?

— В началото, когато ни доведе тук, бях сигурна, че си ни продал на терагог. Сега разбирам, че никога не би направил такова нещо. Вие сте образец престъпник, господин Син. Благодаря ти, че ни спаси. Дължим ти живота си.

Син поклати глава засрамен.

— Всеки би направил същото — каза той.

— Ами ти? Ти имаш ли си някого? — попита той, явно за да смени темата. — Чакай... да, разбира се, че си имаш. Щеше да се сгодяваш за престолонаследника на Матали, нали така?

— Преди да се случи всичко това, да — каза Серафина. — Преди той да изчезне.

— Сигурен съм, че се опитва да те намери.

Серафина се усмихна тъжно.

— По-скоро се опитва да намери някой нощен клуб. Или някоя сирена. Но не и мен.

— Защо? Какво стана? Да не би...

— Да не е бил толкова влюбен в мен?

— Ти си красива принцеса с чувство за хумор. Разбира се, че е бил влюбен в теб. Сигурен съм — каза Син.

— И аз така си мислех. Той ме накара да мисля така. Но не беше влюбен. Купони, други русалки... всичко това стана по-важно за него от мен. А сега просто... просто искам да знам защо. Последния път, когато си говорихме... Е, не че точно говорихме. Аз отплувах. Не

искаха да имам нищо общо с него. Вероятно никога няма да разбере истината.

— Не можеш да си сигурна, че е умрял.

— Но е твърде възможно, нали?

— Може би отново трябва да сменим темата.

— С някоя, която е весела и оптимистична — допълни Серафина.

— Колко жалко, че такава тема няма.

Тя се повдигна и подпря глава на ръката си.

— Ей, нали щеше да заспиваш — укори я Син. — Ако дукът разбере, че стоя тук и ти преча да спиш...

— Говори ми още. Моля те — каза тя.

— Не знам какво да говоря.

— Разкажи ми приказка, тогава.

Син изсумтя.

— Да ти приличам на възпитател на малки рибки?

— Разкажи ми някоя от историите за Кап и Пян. Не може да не ги знаеш. Всички ги знаят.

Кап и Пян бяха боговете на приливите, братя близнаци, които все се състезаваха за вниманието на прекрасната богиня Нерия. Единият живееше на брега, а другият — във водата. Имаше много приказки за опитите им да я спечелят.

— Добре. Но при едно условие. Да спреш да говориш. Повече нито...

— Дума — довърши Серафина.

— Имало едно време — започна Син — една прекрасна богиня. Това била Нерия. Тя се влюбила в Касио, бога на небето. Веднъж решила да избяга от двореца си и да се срещне с него на хоризонта. Кап разкрил плана ѝ и изревнувал. Отишъл при Фрагор, бога на гръмотевиците, и го помолил да напълни небето с облаци, за да може той, Кап, да се скрие в тях, да се престори на Касио и да открадне една целувка...

Извивките на гласа на Син приспиваха Серафина. Радваше се, че ѝ бе забранил да говори. Иначе сигурно щеше да му каже колко много ѝ се иска да си открадне една целувка от него. Беше лудост, знаеше го. Но той беше мил, смел и добър. Толкова различен от Махди. Само да не беше влюбен в друга. Но беше.

Серафина продължи да слуша приказката, която разказваше Син, и след малко сънят я отнесе като ласкавите вълни на морето. Очите ѝ се затвориха. Дишането ѝ стана по-дълбоко. Беше заспала.

Син остана на място, съвсем неподвижен, за да не я събуди. Вгледа се в лицето ѝ и стоя така дълго време. Когато се увери, че тя спи дълбоко, повдигна едната ѝ ръка до устните си и я целуна.

[1] Морски организми, подобни на медузите. — Б.пр. ↑

[2] Семейство морски организми, бодлокожи, които приличат на растения. — Б.пр. ↑

[3] Вид пещера близо до водоем, често пълна с вода. В случая баня. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И СЕДЕМ

*Дъще на Метроу, спри да сънуваш.
В детски игри не ще веч да палуваш.
Сънят ти умря, кошмарът дойде,
очи отвори, за да видиш добре.*

Беше същият кошмар. Същата песен. Само че сега чудовището беше по-силно. Когато разтресе решетките на клетката си, металът застана и се напука, посипа се лед.

Изведнъж старата вещица Вража спря да пее. Обърна се и се втренчи в Серафина с разширени от ужас очи.

Той идва...

— Не — измърмори Серафина насън.

Наблизо е, дете, трябва да бягаш!

Последва оглушителен трясък, толкова силен, че разтресе двореца.

Серафина рязко се изправи и посегна към Син. Него го нямаше, но тя не беше сама. Имаше още някого. Чувстваше го. Огледа се в бледата светлина на зората. Очите ѝ обходиха стаята, а сърцето ѝ думкаше в гърдите. Там беше. В ъгъла. Една тъмна, закачулена фигура.

— Кой си ти? — попита тя ужасена. В следващия момент осъзна, че фигурата не е там, а в огледалото. Една бледа ръка се бе притиснала към вътрешната му страна.

— Баба Вража — прошепна тя. — Още ли сънувам?

Тя стана от леглото, доплува до огледалото и притисна ръката си към тази на Вража. Стъклото, отначало студено и твърдо, заблещука и се помести съвсем мъничко. Сера изпита усещането, че ръката ѝ потъва в гъста, мека кал. Тя извика, когато Вража сграбчи ръката ѝ. Кожата на вещицата бе топла, закривените ѝ нокти — твърди и остри.

— Бягай отгук, дете! Бързо! Той идва и дори Хищниците не могат да го спрат.

— Кой? Кой идва?

— Трябва да си тръгвам. Прекалено е опасно. Той ме използва, за да се добере до теб. Трябва да дойдете при нас. И двете. Моля те, Серафина!

— Как? Къде сте вие? Как да ви намеря?

— Река Олта. В черните планини. Две левги след Момин скок, във водите на Малакостраките. Следвайте костите...

В същия момент вратата на стаята се отвори с трясък. Син се плъзна вътре. Нийла беше с него.

— Обличай се, Сера. Бързо — нареди той.

— Какво има? Какво става?

— Не знам. Горе става нещо. Може да се наложи да ви изведем. Засега останете тук и заключете вратата. Не отваряйте на никого, освен на мен — заръча им. После изчезна.

— Сера, пак се случи — каза Нийла. — Пак сънувах кошмара. Видях я — Баба Вража.

— И аз я видях. И в съня си, и в стаята. В огледалото.

Тя се обърна отново към огледалото, но Вража бе изчезнала.

— Дукът греши, Сера. Всичко е истина. Не може да не е.

Серафина си припомни допира на остриите нокти на Вража до кожата си.

— Да, Нийла, истина е — каза тихо.

Нийла вече беше облечена. Сера свали халата, взе синята рокля от закачалката и я навлече. Само след миг двете чуха викове.

— Какво става? — запита Нийла разтревожена.

— Не знам, но трябва да разберем — отвърна Серафина. — Ами ако дукът е в опасност? Той ни помогна. Трябва и ние да му помогнем.

Русалките отплуваха от стаята на Серафина. Поеха надолу по коридора, подминаха вратите, които извеждаха в канала и напред към стаята с басейна. Когато изплуваха на повърхността, видяха дука по пижама и халат да крещи заповеди на десетина Хищници. „Някой се опитва да разбие вратите на двореца“, казваше той. „Трябва да отведат принцесите на безопасно място“. Акулите мако бяха раздразнени и плуваха напред-назад из басейна. Тъй като им нямаха вяра, русалките се отправиха към ръба му. Когато го достигнаха, от горния етаж се чу трясък, последван от писък.

— Филомена? — извика дукът. — Филомена!

Отговор не последва, чу се само звукът от крака, тичащи по каменните стълби. Дукът се затича към една маса, грабна оттам платнена торба и я хвърли на Серафина.

— Вътре има малко мокрети. Идете в някое убежище. Хищниците ще ви помогнат.

— Дук Армандо, какво става? — запита Серафина.

— Тръгвайте! Веднага! Махайте се оттук! — извика им дукът.

Серафина и Нийла тъкмо се готвеха да се гмурнат, когато в стаята нахлуха четирима мъже. Лицето на водача им беше скрито зад слънчеви очила и козирка на бейзболна шапка, но дукът го позна.

— Ти! Как смееш да идваш в дома ми! — извика той.

Мъжът носеше харпун. Насочи го към дука пред погледа на Серафина.

— Не! — изпищя тя.

Мъжът се завъртя на пети... и се прицели в нея.

Всичко стана толкова бързо, че не й остана време да изпее заклинание дефлекто. За щастие дукът се хвърли към мъжа и го сграбчи за ръката. Харпунът изсвистя. Копието се удари в стената, повлякло след себе си тънка найлонова връв, после падна в басейна.

— Хванете ги! — извика мъжът. После вдигна дука от пода и го запрати в стената. Дукът се строполи на пода и не помръдна. Другите трима мъже, до един въоръжени с харпуни, се гмурнаха в басейна.

Серафина усети нечии ръце да я дърпат надолу. Беше Син. Сив беше хванал Нийла. Нападателите ги настигаха, но когато Син даде пронизителен сигнал на акулите, те се хвърлиха към мъжете. Акулите бяха бързи, но не достатъчно. И тримата мъже имаха време да стрелят. Две сребристи остриета се забиха в две от рибите и ги раниха смъртоносно. Третото прониза опашката на Сив. Найлоновото въже го дръпна назад. Серафина изкрещя, когато той се замята, опитвайки се да се освободи. Син доплува до него с нож в ръка и пререза въжето. Чу се силен, тънък писък — акула мако бе забила зъби в плътта на един от нападателите.

— Прикривайте ни! — викна Син на останалите Хищници и двамата със Сив продължиха да влачат русалките надолу към вратите, които извеждаха в канала.

Сив тъкмо се готвеше да издърпа тежкото желязно резе и да отвори вратите, когато чуха два дълбоки гласа да питат:

— Qui vadi ibi?

Вместо отговор, този или тези, които стояха пред вратата, започнаха да я блъскат.

— Cavete! Cavete! Interpellatores! — извикаха каменните гласове. Пазете се! Нарушители!

Сив бързо надникна през един малък прозорец с решетка вляво от вратите. Изруга, после се обърна към останалите.

— Трахо е — съобщи той мрачно.

— Тръгвайте! — извика Син и бутна русалките по коридора.

— Къде? — извика в отговор Серафина.

— В стаята ти! Заключете вратата и стойте там!

Нийла вече беше влязла в стаята, когато външните врати се отвориха с трясък навътре и едно копие полетя във водата. Сера се озърна точно навреме, за да види как то прониза Син в гърба с ужасяващ тъп звук и излезе отпред, точно под ключицата. Нападателят му дръпна въжето, завързано за копието, с което повторно заби грубото, назъбено острие в тялото му. Син се мятеше диво, гърчеше се във водата и се опитваше да пререже въжето с ножа си. Единственото, което Серафина успяваше да види, беше неясното петно, в което се бе превърнала бясно биещата му опашка, разпенената вода и кръвта.

— Син! Не! — изпищя тя и заплува обратно към него.

— Махай се оттук! — извика ѝ той.

Сив блъсна Серафина, за да влезе в стаята си. Подаде ѝ ножа си.

— Вземи го! — викна. — Заключете вратата!

Нийла затръшна вратата, бутна резето на мястото му и се отдръпна.

— Ако Трахо мине през предните врати, значи може да мине и през тази — каза тя с треперещ глас.

— Нийла, трябва да се върнем. Трябва да им помогнем! — изплака Серафина.

— Там отвън е Трахо, Сера! Той иска точно нас. Единственият начин, по който можем да помогнем на Хищниците, е като се махнем оттук.

— Как? Прозорците са зарешетени!

— Бронзови ли са? Можем ли да ги стопим със заклинание ликуеско?

Сера поклати глава.

— Железни са.

— Може да има някаква врата, която свързва стаята с друга — предположи Нийла, но в гласа ѝ звучеше отчаяние. — Може някъде да има таен проход или капак в пода, който води до подземен тунел, или...

Прекъсна я настойчиво удряне по вратата. Хората на Трахо бяха отвън.

Нийла бързо изпя заклинание робус с надеждата да направи вратата по-здрава.

— Бързо, Сера, помогни ми да издърпам килима! — извика тя.

Серафина пусна ножа на Сив в един дълбок джоб на роклята си. После с Нийла отчаяно заоглеждаха пода, търсейки някакъв капак, но не откриха нищо. Чуха звук от цепещо се дърво. Робусът на Нийла не можеше да спре хората на Трахо. Всеки момент щяха да нахлуят в стаята. Сера се завъртя обезсърчена, опитвайки се да намери изход, но нямаше. Тогава погледът ѝ попадна на огледалото.

— Нийла, помниш ли, като ти казах, че съм видяла Вража в огледалото?

— Това как точно ни помага? — попита Нийла, без да откъсва поглед от вратата.

— Тя посегна към мен и аз посегнах към нея, и ръката ми мина през стъклото.

Нийла я изгледа.

— Няма начин. Дори канта магите не могат да правя това. Там може да умрем.

— Тук със сигурност ще умрем, ако Трахо ни докопа.

Острието на брадва разцепи вратата.

— Имаме около две секунди, Нийлс.

Нийла си пое дълбоко дъх, после сграбчи ръката на Сера.

Ръка за ръка, двете се гмурнаха в огледалото.

ДВАДЕСЕТ И ОСЕМ

Сякаш плуваха в мед. Сребрист мед.

— Нийла? Нийлс, къде си? — повика я Серафина разтревожена.

— Тук съм. Гадост. Това не ми харесва, Сера.

Нийла плуваше след нея, опитваше се да я настигне. Дори дишането беше трудна работа в течното сребро, какво оставаше за плуването.

Сера погледна назад към огледалото. Виждаше какво става от другата му страна. Трахо бе в стаята й. Беше побеснял. Хората му бяха изкъртили вратите на един гардероб и преобърнали леглото, за да ги открият. Докато двете русалки ги гледаха, Трахо надникна в огледалото и после го удари с юмрук. Серафина потръпна. Нийла я дръпна.

— Мисля, че ни вижда — каза тя.

— Дори да е така, не може да стигне до нас. Не може да плува през стъклото.

— Хм, Сера? А ние как успяхме?

— Не знам — отговори Серафина. — В момента по-важният въпрос е дали можем да излезем от него.

Двете русалки се обърнаха и огледаха странното място, на което бяха попаднали — бляскава правоъгълна зала, която сякаш нямаше край. Беше пълно с витрини. Седяха, отпуснати по столове и пейки или стояха неподвижно, с клюмнали глави. Няколко лежаха по лице върху мраморния под, безжизнени като захвърлени играчки. Витрините, тези духове на суетните терагоги, чиито души бяха хванати в огледалото, безкрайно жадуваха възхищение. Без него изпадаха в апатия.

От тавана висяха кристални полилеи, а стените бяха покрити с огледала във всякакви размери и форми. Някои бяха богато украсени. Други бяха семпли и модерни или пък с рамки от ценни метали, инкрустирани със скъпоценни камъни. Имаше и такива, чиито рамки бяха от евтина пластмаса.

— Сигурно са хиляди — промълви Нийла и докосна едно огледало. — Кое ще изберем? Къде отиваме?

Сера забави отговора си. Накрая каза:

— При йелите.

— Сериозно ли?

— Време е да спрем да бягаме от всички проблеми и да започнем да плуваме към нещо.

— Знаеш ли как се стига дотам? Защото аз не знам.

— Знам. Горедолу. „Река Олта“, ми каза Вража. В черните планини. Две левги след Момин скок, във водите на Малакостраките. Следвайте костите.

— Добре, но как ще стигнем оттук?

— Не знам. Но знам друго: омръзна ми да се страхувам. Омръзна ми да ме преследват. Омръзна ми от Трахо и онези гоги с харпуните. Няма да допусна те да решават какво ще ни се случи. Ние решаваме. Хайде.

Тя поведе Нийла към едно от огледалата. Притиснаха лица към стъклото. То започна да поддава, да се топи около тях — точно като огледалото в двореца на дука. От другата страна се виждаше спалнята на човешко момиче. Те още не я бяха видели, но тя ги видя и нададе пронизителен писък. Те бързо се дръпнаха от огледалото.

— Най-добре да не опитваме този начин отново, за да не се изтърсим на пода в нечия терагогска стая — реши Серафина. — Ако ще плуваме към йелите, ще трябва да намерим огледалото, което използва Вража.

— Успех — пожела й Нийла, загледана в безкрайния коридор от огледала. — Трябват ни насоки или карта.

— Може да попитаме витрините как да се движим тук — предложи Серафина.

— Добре, но бързо — съгласи се Нийла нервно. — Настръхвам от това място.

Серафина заплува към една витрина — жена в тясна златиста рокля с къса коса и пухкави червени устни.

— Здравейте. Извинете...

Не получи отговор.

— Колко е красива — каза Серафина сякаш на себе си. Знаеше как да съживи витрина. — А роклята ѝ е направо разкошна.

Витрината си пое дъх и отвори очи. Бледите ѝ страни порозовяха.

— О, благодаря ви! — каза тя и се поизправи в стола си. После се намръщи. — А как намирате косата ми?

— Прекрасна е! — възкликна Серафина. — Моля ви, госпожице...

— Жозефина.

— Знам защо настръхвам от това място — каза Нийла изведнъж. — Тук няма деца.

— Разбира се, че няма — каза Жозефина. — Дрол Оладелго мрази децата.

— Защо? — попита Нийла.

— Защото са толкова силни, толкова безстрашни. Малките им гръбначета са от стомана. Отнема години да омекнат. Страхът се загнездва в хората едва когато пораснат, разбирате ли?

— Гръбначета? — повтори Нийла, объркана.

— Кой е Дрол Оладелго? — попита Серафина.

Витрината изви глава и погледна зад тях.

— Шшт! Ето го, идва! Внимавайте! — предупреди тя. — Не го допускайте близо до себе си, иначе и вас ще заключи в огледалото.

Русалките се обърнаха и видяха към тях да се приближава дебел плешив човек с червена копринена роба и сини велурени пантофи.

Той разтвори ръце като за прегръдка, с широка усмивка на устните.

— Ад, о! Ад, о! Мя ещ! Мя ещ! Анарх! Анарх!

— Това някакъв спортен поздрав ли е? — прошепна Нийла на Серафина.

— Хартс със инлъп ас онругис! Етевд и! Хартс нечос, несукв, нетселерп! — възкликаваше човекът, потривайки пухкавите си ръце.

— Много съжалявам, господине, но не ви разбираме — каза Серафина.

Мъжът притисна ръка до гърдите си.

— Хиляди извинения! Говорех на рурсуски, общият език на огледалното царство Вадус — той се поклони ниско. — Дрол Оладелго, на вашите услуги. Добре дошли в Залата на въздишките.

Серафина за секунди взе решение. Вече знаеше какви опасности се крият в разкриването на истинската ѝ самоличност пред непознати.

— Много ми е приятно — каза тя. — Аз съм София... а това е Нур.

Мъжът ѝ се усмихна мазно и разкри две редици заострени зъби.

— Тук не е нужно да се преструвате, милички мои! В пълна безопасност сте. Аз знам кои сте. Славата ви се носи далеч пред вас — заяви той. — Виждам, че сте разговаряли с една от витрините ми. Много любезно от ваша страна. Те обожават почитателите. Complimentите никога не им стигат. Елате да се запознаете с още няколко.

Той пристъпи към млада жена с рокля от дамска с квадратно деколте и заострен в долната част корсаж. Лицето ѝ беше мъртворещки бледо.

— Това е нашата скъпа Катрин. Озовала се е тук, защото тенът ѝ бил по-тъмен, отколкото било модерно по нейно време, и тя се тревожела, че трудно ще си намери съпруг — заразказва той.

Катрин се усмихна и Серафина видя, че зъбите ѝ са черни. Оладелго прокара пръст по бузата ѝ и го обърна към русалките. Беше покрит с лъскаво бяло вещество.

— Венецианско белило. Дамите през Ренесанса го използвали, за да избелват кожата си. И успявали, милички! За жалост, от него зъбите им изгнивали, а телата им отслабвали. Било направо тъпкано с живак и я отровило — довърши той радостно.

Пристъпи към друга жена. Тя бе облечена с рокля с висока яка и бухнали ръкави. Дълбоко хлътналите ѝ очи с празен поглед приличаха на две черни дупки в лицето.

— А ето и нашата прекрасна Алис, която ядяла арсеник, смесен с оцет, за да подобри тена си. Гординките ѝ напредвали — била навършила цели двадесет и три и се притеснявала, че губи красотата си. Арсеникът бил върхът на модата през деветнадесети век. Повръщането и конвулсиите, които предизвиквал, били малко плашещи, но с радост мога да ви кажа, че Алис не се отказвала и накрая успяла. Няма нищо по-бледо от трупа, нали така?

Той с усмивка ги поведе към трета витрина. Русата ѝ глава висеше под неестествен ъгъл към рамото ѝ.

— Да не забравяме и нашата сладка Лидия. Бе-ла-до-на — изрече той, сякаш всяка сричка му доставяше удоволствие. — Означава красива жена. Лидия се бояла любимият ѝ да не я напусне заради

друга, затова започнала да си слага капки от беладона в очите, за да се разширят зениците ѝ. Викторианските мъже намирали чернооките дами за истински неустоими, ще знаете. Струва ми се обаче, че не е била толкова красива, когато загубила зрението си заради отровата, паднала по стълбите и си счупила врата.

Оладелго се усмихна на Серафина. Обиколи я.

— Чудя се, малка принцесо, вие от какво се боите? — запита той.

По гърба на Серафина пробяга ледена тръпка и тя усети как студените му пръсти пощипват всеки от прешлените ѝ.

— О, не — измърмори той. — О, но това никак не е хубаво. Прекалено си силна. Трябва да поразмекна това нещичко, иначе ще си умра от глад — каза си.

— Спрете! — викна Серафина ядно. — Махнете си ръцете от мен!

Тя се опита да отплува от него, но откри, че не може да помръдне. Опашката ѝ внезапно беше натежала като камък. Течното сребро я държеше здраво.

— Нийла, не мога да помръдна! — извика тя, обзета от паника.

Нийла понечи да заплува към нея.

— Не! Стой далеч от мен! Ще хване и теб!

— Дръж се, Сера! — викна Нийла. Изпя депулсио — песен-заклинание за местене на предмети, с надеждата да отдалечи Оладелго от Сера, но нищо не стана.

— Губиш си времето, миличка — каза Оладелго. — Първите огледала се правели от излъскано желязо. Боя се, че във Вадус е пълно с такива.

— Намери изхода, Нийла! Побързай! — помоли я Сера.

Нийла се поколеба за малко. После отплува.

— Я почакай малко... какво си имаме тук? — заговори Оладелго, докато проверяваше местата, където се свързваха прешлените на Серафина. — Добре криете страховете си, принцесо, но успях да намеря един. Ха! Хванах те!

Откъм гърба ѝ долетя странен звук, сякаш нещо се пукна. После Оладелго се изправи пред нея. Държеше нещо тъмно и меко. То трептеше и писукаше.

— Какво е това? — попита ужасена Серафина.

— Казва се треперушка. Мъничко парченце страх. Заравят се в гръбнака. Една или две могат да се заселят и в най-здравия и силен гръбнак, а когато костите започнат да омекват, идват още — обясни Оладелго. Сложи треперушката в устата си и я глътна. — Ммм! Направо божествено! — заяви той и си облиза пръстите. — Няма нищо, абсолютно нищо по-вкусно от страха. Съмненията имат възхитителен вкус, разбира се. Несигурността и тревогата също са вкусни, но страхът... о, страхът направо се топи в устата! Този беше особено пикантен... страх за живота на сочния господин Син. Доста зле го раниха заради теб, нали?

Серафина удвои усилията си да се освободи. Изпя още едно депулсио с надеждата да отблъсне среброто от себе си, но не успя. Магията ѝ не бе достатъчно мощна.

— Не се хаби. Безсмислено е — съобщи ѝ Оладелго. — Има много живак. Старите огледала са пълни с него. А той ти отнема силата.

Отново беше застанал зад нея, но тя виждаше отражението му в огледалата пред себе си. Беше станал по-дебел.

— Бори се с него, Сера! — извика Нийла, докато плуваше от огледало към огледало, надзъртайки във всяко. — Той се храни със страха ти! Не му позволявай да го прави!

Нийла заплува към витрината със счупения врат.

— Ей, Лидия — повика я и наклони глава, за да срещне погледа ѝ. — Трябва да стигна до река Олта. Можеш ли да ми помогнеш?

Лидия притвори черните си очи.

Нийла заплува към Алис.

— Алис, моля те...

Алис се намръщи.

— По-бледа. Мога да стана и още по-бледа. Не мислиш ли? Сигурна съм, че тогава ще си намеря съпруг.

Нийла понечи да заплува към Катрин, но гласът на Оладелго я спря.

— Скъпа, скъпа принцесо Нийла, поспрете за миг. Изглеждате толкова напрегната. Ето специално за вас едно кандживуху — каза той и протегна ръка, в която държеше бонбон. — Глътни го, миличка. Точно както преглъщаш страховете и притесненията си. Такъв горчив вкус оставят, нали? Това е много по-сладко.

Нийла замръзна на място.

— Става все по-уморително, нали? Да трябва непрекъснато да се усмихваш и да се съгласяваш. Никога да не можеш да кажеш какво мислиш всъщност. Бонбоните компенсират всичко това, нали? Напълваш си устата с бингбанги и за известно време забравяш колко мразиш розовото. И двореца. Забравяш колко много се страхуваш от бъдещето — скуката, копнежът да правиш нещо друго, да бъдеш нещо друго.

— О-о-откъде... откъде... — заекна Нийла.

— Откъде знам ли? О, ами виждал съм те, миличка. В стаята ти. Сама през нощта. Как кроиш и шиеш дрехи, които никога няма да облечеш. Как ги криеш в дъното на гардероба. Сума знае за тях между другото. Дръж я под око.

Докато Оладелго говореше, изражението на Нийла се промени. Стана уязвимо, ранимо и Серафина осъзна, че скоро Оладелго ще хване и нея. Беше извадил сърцето на Нийла на показ — точно както беше направил с нейното.

Тогава Нийла рязко разтърси глава, сякаш отръскваше морска пяна от очите си.

— Добър опит, сметоядецо — каза тя. После заплува по коридора и продължи да търси правилното огледало.

Серафина я проследи с поглед и се почувства малко по-силна. Почти бе успяла да освободи опашката си, но тогава Оладелго каза:

— Чудя се дали да не надзърнем по-дълбоко. Да, тук има нещо... О, много е надълбоко. Аха! Ето го!

Последва ново пукване откъм гърба ѝ и после той възкликна:

— Разкошно! Страх от провал! Има такъв приятен остър привкус. Ужасяваш се да не се окажеш едно голямо разочарование, нали така? Разбирам защо. Майка ти е — прощавай, беше, невероятна кралица. Силна, умна и толкова отдадена на народа си. Ти съвсем не си като нея, скъпа. Изобщо.

Серафина усети как отслабва. Оладелго беше прав, нямаше смисъл. Нищо нямаше смисъл. Нямаше значение дали ще успее да се откопчи от него, или не. Защо изобщо да опитва? Така или иначе нямаше да успее.

Оладелго отново заопипва гръбнака ѝ.

— Скоро ще омекне. Страхът размеква гръбнака така, както кариесът разяжда зъбите.

Той се усмихна, очите му блестяха. После каза:

— А ти, мила моя, си пълна със страхове.

— Принцесо! — извиси се глас.

Серафина вдигна очи. Беше Жозефина. Вървеше към Серафина и изглеждаше разярена.

— Принцесо, кажете на приятелката си да спре да ме дразни! Веднага! Държи се глупаво и отклонява вниманието от мен!

— Не сега, Жозефина — предупреди я Оладелго.

— Точно сега, Оладелго — заяви витрината и тропна с крак. — Никой не гледа мен! Всички гледат нея! — тя се обърна и изгледа Нийла гневно.

Нийла беше далече напред сред огледалата. Размахваше ръце над главата си, за да привлече вниманието на Серафина. Щом успя, тя посочи едно от огледалата на стената до себе си и вдигна два палеца.

После сви ръце на фуния около устата си.

— Не го слушай, Сера! Ти се изправи срещу Алития и я победи! Застана пред Трахо и го победи! Бори се с този плосък червей! — викна тя.

Думите на Нийла подействаха на Серафина като удар в гърба и я извадиха от вцепенението. „Права е“, помисли си. „Изправяла съм се пред по-страшни неща от Оладелго“. Изпъна гръб, вдигна глава и отпъди безпомощността, която я бе обгърнала. Със силен вик от болка се отскубна от течното сребро.

— Плувай, русалке, плувай! — викна Нийла.

И заплува. Стрелна се напред, без да губи време. Когато бе само на няколко метра от Нийла, тя се плъзна в огледалото, което ѝ бе посочила, с вик:

— След мен!

Серафина заплува още по-бързо, готова да се гмурне, но Оладелго се оказа точно зад нея. Движеше се с изненадваща за размерите си скорост. Сграбчи я за косата и я дръпна обратно. Болката беше силна и внезапна. Тя изкрещя и се опита да се освободи, но той я хвана още по-здраво.

— Не бързай толкова, малка принцесо. Сега си моя.

В съзнанието ѝ изникна образът на Син. Тя го видя в момента, в който войниците на Трахо го простреляха с копието. Видя го как прерязва въжето. Тогава се сети за кинжала на Сив. За миг го извади от джоба си, посегна назад и прерязва къдриците си.

След секунда беше в огледалото, а Дрол Оладелго остана с шепа коса в ръката.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТ

— Тъ... та, Нийлс — започна Серафина, загледана в плавника си, който бе потопен в ниска и широка каменна купа, — значи йелите живеят в тоалетна?

Намираха се в тясна пещера, не повече от метър на метър и половина. Имаше тоалетна и буркан с пясък за изтъркване. Бяха паднали тук от огледалото и Серафина се бе приземила в тоалетната с плавника напред.

— Олеле. Май нещо се е объркало — каза Нийла, заклещена между тоалетната и стената.

— Мислиш ли? — подкачи я Серафина, докато издърпваше плавника си от тоалетната. Изтръска го. — Гадост. Отвратително.

— Сера, косата ти! — възкликна Нийла.

— Много ли е зле? — попита Серафина. Хвърли поглед в огледалото и направи гримаса. — Мда, много е зле.

Косата ѝ висеше на неравни кичури. Някои стигаха до брадичката ѝ, а други се виеха край ушите ѝ.

— Какво стана?

Серафина обясни.

— Само авантюристите носят такива прически — отбеляза Нийла. — Ще привлечаш внимание.

Тя изпя едно канта пракс заклинание, илюзио, и косата на Серафина се появи отново.

— Трябва да се задържи около час. А сега, къде точно се намираме?

Вратата беше затворена и зад нея се чуваха гласове и шумове от чинии и прибори.

Нийла я отвори предпазливо.

— Прилича на кафене — съобщи тя и изплува от пещерата. Серафина я последва.

Русалките се огледаха. Заведението беше претъпкано. През прозорците нахлуваше ярка сутрешна светлина. Около масите и на

бара седяха морски хора и закусваха. Една русалка с червено яке хвърли поглед на Сера и Нийла, след което се съсредоточи върху купата си с водорасли. Серафина посочи широкия стъклен прозорец отпред. На него бе изписано името на заведението.

— Реколта? — попита тя. — Браво на теб, Нийлс. На нас ни трябва река Олта.

Нийла присви очи срещу буквите.

— Опа.

— Нямаш представа къде сме, нали? — попита я Серафина.

— Ами почти съм сигурна, че сме или във, или близо до река.

— Сериозно? И какво те кара да мислиш така? Не ще да е името на заведението.

— Ха-ха. Много смешно, Сера. Досетих се от миризмата на сладка вода — тя кихна. — Неизменно се разкихвам от нея.

В този момент покрай тях премина костенурка.

— Хайде да я питаме къде сме — предложи Нийла.

— Не говоря костенурски — каза Серафина.

— И аз. Ще изпея локуоро — каза Нийла. Заклинанието локуоро позволяваше на русалките да разбират нечий език за известно време.

— Извинете, госпожо — повика тя костенурката, след като завърши песента.

Костенурката спря и се обърна мнооого бавно. Нийла знаеше, че костенурките правят всичко мнооого бавно. Тази тук вдигна глава и изгледа русалката с големите си очи.

— Здравейте — рече Нийла живо. — Знаете ли как се казва този град?

Костенурката се намръщи. Почеса се по петнистата глава. Примигна. Замисли се дълбоко. Пое си дъх. Издиша го. Пак си почеса главата. Плесна с плавници. Накрая заговори.

— Приивееет.

— Знае ли къде сме? Какво каза? — заразпитва я Серафина.

— Каза здрасти — отговори Нийла.

— Здравсти? Всичкото това само за здрасти? Ще ни отнеме цяла седмица да разберем къде се намираме. Забрави. Дай да попитаме някого другиго.

Нийла поклати глава. Русалката с червеното яке пак ги гледаше.

— Привличаме внимание. По-добре да излезем.

Когато отвориха вратата, се чуха още гласове.

— Сребро от кораби! Ей сега спасено от гогска яхта! Първо качество!

— Омагьосани перли! Перли невидимки! Най-добрите! Пейте и живеете!

— Четинести червеи! Тлъсти и сочни! Лентовидни червеи! Сладки и хлъзгави!

Заведението се намираше на главното течение в града и явно бяха попаднали наред сутрешния пазар. Сергиите бяха пълни с всевъзможна стока. Търговците на храна продаваха всякакви пресноводни лакомства: блатен мъх на плитки, жабешки яйца, мариновани скариди, захаросани водни паяци и сушени пиявици. Вносителите на стоки от моретата бяха изложили миди с различни форми и цветове, раковини, моржово сирене и морски охлюви. Имаше сергия за употребявани дрехи и няколко за стоки, извадени от потънали кораби. Там се продаваше всичко — от чинии, дрехи и чайници, до фенери, ножове и саби, дори черепи на терагоги, за онези, които ги колекционираха.

— Слаб ли ви е гласът, дами? Подсилете го, направете го мощен с нашия патентован усилвател за гласове! — повика ги един търговец. — Пълна дискретност! Гарантирани резултати!

Те продължиха да плуват по главното течение и Серафина забеляза, че градчето е малко и бедно, съвсем различно от Серулия. Беше мърляво място, сякаш направено от изхвърлени вещи. Сладководните обитатели на водата, които живееха толкова близо до терагогите, имаха неизчерпаем запас от едно нещо, независимо колко бедни бяха: боклук. И го използваша подобаващо. Докато Серафина и Нийла плуваха надолу по течението, видяха магазин, построен изцяло от нефтени варели, и друг — от пластмасови кофи. Имаше и такива, направени от дъските на потопени лодки, автомобилни гуми или контейнери, паднали от товарни кораби. Покривите бяха от керемиди, изработени от сплескани алуминиеви кутийки или пластмасови бутилки. Малко по-надолу по течението се издигаше цял нефтен танкер, превърнат в универсален магазин.

— Морски краставици! Съвсем пресни! — викна един амбулантен търговец.

— Миди лепки! Хрупкави и сладки! — чу се друг.

Тогава русалките чуха друг глас, който проговори зад тях.

— Те идват.

Нийла се извърна рязко. Беше русалката от кафенето, онази с червеното яке. Опашката и тялото ѝ бяха оранжево-бели — цветовете на риба кон. Имаше бадемовидни очи и високи скули. Черната ѝ коса бе събрана в две дебели плитки, навити на два кока. На рамо носеше бродирана копринена чанта. Сабя в ножница висеше на гърба ѝ.

— Те идват — повтори тя. — Трябва да се махнете отгук.

— Кой идва? — попита Серафина.

— Piloti moarte. Така ги наричат местните. Означава ездаци на смъртта. Хората на Трахо.

— Коя си ти? — попита Нийла предпазливо.

— Казвам се Линг. Идвам от Кингшуи в Кин.

Тя повика един скат, който се носеше над тях, и му заговори на съвършен скатски. После зададе въпрос на пасаж аншоа на техния език. Накрая една риба бодливка ѝ каза каквото искаше да научи.

— Петдесетима ездаци. На силни морски коне — съобщи тя. — На три левги отгук, но се движат бързо.

Перките на Нийла настръхнаха.

— Доста езици говориш — отбеляза тя безгрижно.

— Всегласна съм — каза Линг.

Нийла знаеше, че омните, както ги наричаха, могат да говорят всеки един диалект на русалския и да общуват с повечето водни животни. Срещаха се изключително рядко. Тръпките в перките ѝ се засилиха. Подозираше, че Линг не е просто някаква си русалка от Кин.

— Дори не сте се предрешили — продължи Линг. — За нула време ще ви открият. Дори и с тази ужасна прическа.

— А, благодаря — каза Серафина. — Май ефектът на илюзиото се е изчерпал.

— Откъде знаеш кои сме? — грубо я запита Нийла.

— Защото се откроявате в тълпата като възпален плавник. Облечени сте с рокли, които струват повече, отколкото местните работват за цяла година. Това ми подсказа кои сте, заедно с обявите за издирването ви, сложени от Трахо. Лицата ви са навсякъде. Има награда за главите ви. Двадесет хиляди троки за всяка. Всички ловци на съкровища, с все семействата си, ви търсят. Щом аз ви познах, значи и те ще могат. Трябва да се махнете отгук. Аз лично смятам да се

снабдя с някаква храна, да поема по теченията, които водят на север, и да си намеря пещера, в която да изчакам да минат ездачите. Предлагам да направите същото.

— Знаеш ли къде сме?

— Ти сериозно ли питаш? Не знаете къде сте? Безнадеждни сте — заяви Линг, клатейки глава невярващо. — Раднева. В Черно море. Не сме много далече от устието на река Дунарея^[1]. На около два дни плуване оттук е. После още два, може би три до Олта.

— Но откъде... — започна Серафина.

— Откъде знам къде отивате ли? — довърши Линг. Вместо отговор, тя тихо запя песента на йелите.

Перките на Нийла пламнаха. Подозренията ѝ току-що се бяха потвърдили. Линг беше чула песента. Беше сънувала съня. Йелите бяха повикали и нея.

— Аз съм онази що пее песните на целия свят подводен. Вража ме повика, както повика и теб, Дъще на Мероу — обърна се Линг към Серафина.

— А ти коя си? — попита тя Нийла.

— Аз съм Една със сърце, което носи светлината — каза Нийла и изгледа Линг мрачно.

— Да, разбира се — рече Линг подигравателно. — Как не се сетих.

Нийла я изгледа ядно. Не искаше да участва в това. Не ѝ харесваше. Плашеше я.

— Прости ми, че не излъчвам светлината си в точно този момент. Наскоро ни се случиха някои не особено приятни нещица. Нищо особено. Само нашествие и отвличане. И нападение от убийци с харпуни. Наложих се няколко пъти да си спасяваме кожата с плуване. Заседнахме за малко в едно огледало в компанията на някакъв психар. Може би утре ще мога да сияя — завърши тя остро.

Линг я погледна спокойно.

— Ще ви се случат още неприятни неща, ако не се преоблечете и не се махнете оттук... — гласът ѝ заглъхна. Лицето ѝ придоби разсеяно изражение, сякаш слушаше чужд разговор.

— Какво има? — попита Нийла. — Да не чуваш нещо друго?

— Не знам — отвърна тя. — Може да са просто клюкарстващи скумрии.

Тя се намръщи.

— Звучи като... като смях всъщност. Странно.

— Чудовището е — каза Серафина мрачно. — И аз го чувам.

— Но досега не съм го чувала. Не и когато съм будна. Само в кошмарите си. Това значи...

— ... че става по-силно — довърши Сера.

— Да — съгласи се Линг. — Е, предполагам, че ще се видим при йелите.

Тя отплува.

Сера сложи ръка на рамото на Нийла.

— Мисля, че знам как се чувстваш, но трябва да тръгнем с нея.

Тя е една от нас, Нийлс — каза тя.

От думите ѝ Нийла я побиха тръпки. Една от нас. Част от нея все още се насилваше да вярва, че всичко това е сън или халюцинация. Срещата с Линг направи тази задача много по-трудна.

— Нийла?

— Добре. Да. Хайде — каза Нийла с треперещ глас.

— Чакай, Линг! Идваме с теб — извика Серафина.

В ума на Нийла зазвуча песента на йелите. Тя отново чу как ги вика сивокосата вещица.

— Една намерихме, остават три, Бабо Вража — прошепна тя.

После двете побързаха да настигнат Линг.

[1] Dunărea (рум.) — Дунав. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ

— Бих убила за един бингбанг в момента.

— Има ли момент, в който не би убила за един бингбанг, Нийлс?
— подкачи я Серафина.

Русалките плуваха през песъчливи плитчини. Падаше мрак. Бяха тръгнали от Раднева преди два дни и оттогава не бяха спирали да плуват, освен за да поспят през нощта. Отначало бяха пели велозаклинания, за да се движат по-бързо, но после си дадоха сметка, че велото, което беше трудно заклинание и за солена вода, в реката изискваше още повече магия и ги изморяваше. Бяха си купили храна от пазара и бяха потеглили веднага, за да се отдалечат от ездачите на смъртта. Подбираха странични течения и след като влязоха в морето, заплуваха право на север, покрай бреговете на България към Румъния и устието на Дунарея.

— Не бих отказала и чилаунда. Или зизи. О, богове, умирам за едно зизи. Искам и чаша саргасов чай. И чисти дрехи. И красиви гребени за коса. И масаж. И меко легло. И хрупкава синя водна ябълка — завърши Нийла.

— Ето, вземи малко сушени рифови маслини и твърдо моржово сирене — каза Серафина и ѝ подаде храната.

— Пак ли сирене с маслини?

— Само това ни е останало. По-скоро ни беше останало. Това са последните маслини. Дано скоро да стигнем някое село.

— Ще стигнем — Акаба е в устието на Дунарея — каза Линг. — Сигурна съм, че сме близо.

Тежки бяха тези два дни по теченията — понякога плуваха заедно с тях, но друг път трябваше да плуват срещу тях. Нийла беше изморена, мръсна и гладна и копнееше да си у дома, с всичките му удобства. Освен това, макар да се приближаваха към Дунарея, имаха още много левги до Олта.

— На запад ли свихме край онзи пясъчен вал до Бургас? Или на изток? — попита Серафина и се заоглежда. Държеше карта от

водораслов пергамент. Беше на Линг.

— На запад, определено — отвърна Линг. — Това ни беше прекият път, помниш ли?

Линг беше добър навигатор. Изведе ги от Раднева по едно тясно странично течение и им намери просторна пещера, в която да прекарат първата си нощ заедно. Успяха да избегнат среща с ездачите на смъртта и ловците на съкровища и под натиска на Линг изпяха илюзио, за да променят цвета на косите и дрехите си. Единственият проблем беше, че като всяко заклинание илюзиото не траеше вечно. Поддържането на илюзията отнемаше време и енергия — енергия, която влагаха в постоянното плуване. Линг непрекъснато им напомняше да повторят заклинанието, когато ефектът му изчезнеше. Нийла беше благодарна, когато падаше нощ и тя можеше да върне обичайния си вид. Ясно ѝ беше, че ще им се наложи да намерят някакво по-трайно решение на проблема, но за това им трябваше село, в което да купят дрехи.

На Нийла ѝ беше странно, че вече не са само двете със Серафина и невинаги се чувстваше добре в присъствието на Линг, тъй като тя имаше склонност да приказва и да се държи грубо. Имаше и навика внезапно да млъква наред думата, за да чуе какво се говори в някой минаващ пасаж морски кучки. Друг път прекъсваше разговора, за да вметне нещо от сорта на: „Забелязвали ли сте колко си приличат шипящите гърлени съгласни в делфинския и нарвалския?“ Нийла никога не беше сигурна дали Линг слуша нея, когато говори, или някоя риба, минала покрай тях.

В същото време Линг беше умна и издръжлива и ги беше спасила от преследвачите им. Освен това тя беше русалката, която знаеше пътя до река Олта, така че Нийла нямаше друг избор, освен да я приеме.

Трите разговаряха доста, докато плуваха на север. Серафина и Нийла разказаха за себе си, а Линг им каза, че е част от многочислен клан, чиито членове, поне повечето от тях, живеят в едно село.

— Всъщност ние сме цялото население на селото — каза тя през смях. — Във всяка къща имам роднина.

— Колко е голямо семейството ти? — попита Нийла.

— Целият клан ли? Над петстотин сме. А преките ми роднини... майка ми, сестрите и братята ми, дядовци и баби, лели и чичовци,

братовчеди — общо сме петдесет и трима. Може би вече сме станали петдесет и четирима. Една от лелите ми... — тя замълча и се заслуша в нещо. После се усмихна и довърши: — Речниковият запас на морските коне е невероятен, не мислите ли?

— О, абсолютно — съгласи се Нийла.

— Та, както казвах, една от лелите ми беше бременна, когато тръгнах.

— И всичките живеете в една къща? — попита Серафина.

— Много голяма къща — отвърна Линг и усмивката ѝ се стопи. — Всички, освен баща ми. Изгубихме го преди година. Излезе на проучване в Голямата Бездна, както му бе навик, и не се върна. Откакто изчезна, майка ми почти не е проговаряла.

— Ужасно съжалявам, Линг — каза Серафина.

— Какво се случи? — попита Нийла.

— Не знам — отговори Линг. — Цялото село излезе да го търси. Дни наред обикаляхме, но така и не го намерихме. Може би се е гмурнал твърде дълбоко и нещо го е нападнало. Или е припаднал. Знаем само, че ми липсва.

— Сигурно на майка ти ѝ е било трудно да те пусне толкова далече — предположи Серафина. — Особено след като е загубила баща ти.

— Ами тя всъщност не ме пусна. Даже изобщо не искаше да тръгвам. Но легендата за йелите има голямо влияние сред народа ми. Баба ми Уен е шаманката на клана. Много е мъдра и пази традициите ни. Когато ѝ разказах съня си, тя каза, че трябва да дойда. Така че тръгнах и ето ме сега тук — рече тя. — От два месеца съм по теченията. Преди няколко дни започнах да мисля, че трябва да съм луда да тръгна така. После ви срещнах...

— И сега вече знаеш със сигурност, че си луда — довърши Нийла.

Линг се засмя.

— Знаем, че не съм. Това, което ми разказахте за нападението и за Трахо, това, че и трите сме сънували един и същи сън... Йелите са истински. Има причина да ни повикат.

— Това не ми харесва — каза Линг с ръце на хълбоците.

Бяха стигнали до края на плитчината. Отвъд нея дъното пропадеше внезапно към равна област, засадена с водни ябълки. По

клоните на дърветата нямаше и един плод.

— Прекалено е открито. Може някой да ни види.

— Нямаме избор — посочи Серафина, загледана в картата на Линг. — Не можем да поемем на запад, към брега. Плитчините са високи и ще се наложи да се покажем на повърхността близо до гогските плажове. Не можем да отидем и на изток, към дълбокото. Течението е прекалено силно и ще ни отклони от маршрута.

Линг огледа пейзажа отново.

— Да действваме бързо тогава — заяви тя.

Трите русалки заплуваха надолу. Последваха течението към дъното и се понесоха през откритата част, наострили уши за гласове или шум от перки, готови да усетят всяко движение във водата.

Нийла не спираше да се озърта в очакване всеки момент да види как ездачите на смъртта се спускат от плитчината, но нищо такова не се случи. Тъкмо започваше да мисли, че може и да се измъкнат оттам незабелязано, когато чу Линг да казва „Опа...“.

Точно пред тях стоеше мъж с мотика в ръка. Острият ѝ ръб лъщеше дори на оскъдната вечерна светлина.

Нийла се огледа и видя още няколко мъже да изплуват иззад дърветата с коси и вили в ръце. Бяха дрипави, слаби, със стиснати устни.

— Май не се радват много да ни видят — изкоментира тя.

— Да — съгласи се Серафина.

— Пригответе се — каза Линг. — Щом ви дам сигнал, плувайте право напред.

— Ами ако тръгнат след нас? — попита Нийла.

— Да се надяваме, че ще успеем да им избягаме. Не изглеждат особено издръжливи, за да ни преследват. Така, готови ли сте? Едно, две...

Изведнъж мъжът, който стоеше пред тях, свали мотиката и наведе глава.

— Да живее Серафина, принцеса на Миромара! — извика той.

Един след друг останалите последваха примера му. Свиха десните си ръце в юмруци, удариха се в гърдите и после ги протегнаха напред в приветствен жест.

— Да живее Серафина, принцеса на Миромара!

— Да живеят Меровингите!

— Смърт на тирана Трахо!

Нийла стрелна с поглед Сера. Илюзиото, което беше направила, отново се бе изчерпало.

Мъжът с мотиката заплува към тях. Поклони се и им каза, че се казва Константин.

— Простете ни, принцесо. В началото не знаехме кои сте. В тези води кръстосват ездачи на смъртта.

Серафина се завъртя в кръг и огледа събраните около нея мъже. Появиха се още няколко. Вземаха ръката ѝ и я целуваха. Призоваваха боговете да бъдат благосклонни към нея. Разказваха ѝ историите си. Гласовете им пресекваха от вълнение.

— Отидох на гости при роднини. Когато се върнах, селото беше празно. То е съвсем наблизко. Нямаше никого, всички бяха изчезнали...

— Дойдоха през нощта...

— Къде са отишли?

— Защо, принцесо, защо отвлякоха семейството ми?

— Помогнете ни да ги намерим. Помогнете ни, моля ви.

Серафина, Нийла и Линг научиха, че ездачите на смъртта са отвели почти всички от тяхното село. Оставили само неколцина мъже да работят в ябълковите градини.

— Казват, че чичо ви е успял да избяга, принцесо. Че събира армия от коболдски гоблини на север. Вярно ли е? Имате ли вест от него? — попита Константин с надежда.

Серафина поклати глава.

— Нищо не знам за него.

— А майка ви?

— Надявам се, че все още е жива, но не съм сигурна. Това сме, ние трите. Отиваме да търсим помощ срещу злото във водите ни — каза Серафина.

Константин кимна и се опита да скрие разочарованието си. Бръкна в джоба си, извади една-единствена монета каури и ѝ я подаде.

— Не мога да я взема — отказа Серафина.

Константин не я слушаше. Нито пък някой от останалите. Дадоха ѝ каквото имаха. Няколко четинести червеи, завързани в снопче с водораслова клонка — нечие единствено ядене за деня. Три малки водни ябълки, скрити от ездачите на смъртта. Шепя пясъчни ядки.

Серафина погледна даровете, които мъжете тикаха в ръцете ѝ — мъже, които нямаха нищо, и преглътна с усилие. Нийла знаеше, че преглъща сълзите си. Знаеше и че Сера не иска да взема последните им пари или остатъци от храна. Но ако откажеше, щеше да ги оскърби.

— Благодаря ви — каза Серафина с треперещ глас. — Благодаря на всички ви. Обещавам, кълна ви се, че ще направя всичко, на което съм способна, за да ви помогна. Ако майка ми е още жива, ако чичо ми е жив, ще ги открия и ще им разкажа какво ви се е случило. Те ще намерят съседите и семействата ви, сигурна съм в това.

Мъжете нададоха одобрителни възгласи. Серафина отново им благодари, сбогува се с тях и трите русалки отново поеха на път. Докато плуваха, Нийла забеляза, че Серафина е необичайно мълчалива.

— Какво има? — попита я.

— Те ми се поклониха. Прегръщаха ме и ме целуваха. А аз не го заслужавам. Не заслужавам нищо такова.

— Ти им даде нещо, от което имаха нужда — каза Нийла. — Даде им надежда.

Серафина поклати глава.

— Дадох им празни обещания и нищо повече.

Линг се обърна към нея.

— Ей, Серафина? — повика я тя, а в гласа ѝ звънна стомана. — Когато те приветстваха, не приветстваха майка ти или чичо ти, а теб.

— Просто показват уважение към короната, нищо повече — каза Серафина.

Над тях премина голям пасаж карагъз и за момент закри светлината. Внезапният мрак се стори зловещ на Нийла. Засили вече натрупаното напрежение между Сера и Линг.

Линг си пое дълбоко дъх и каза:

— Те просто се опитват да приемат желанията си за факти, Серафина. Знаеш го, нали? Това за чичо ти, който отишъл на север, имам предвид. Той е бил в двореца, когато нашествениците са влезли. И майка ти също. Това знаем. Всичко останало са само слухове. Другото, което знаем, е, че майка ти е била тежко ранена. Ти сама ми го каза. Може да не е оцеляла...

— Недей — каза Серафина отчаяно.

— Налага се да го кажа — възпротиви се Линг. — Всегласните говорят всички езици. И дядо ми беше всегласен и ми каза, че заедно с дарбата идва и отговорността да говориш не просто думи, а истината. Точно сега имаме една-единствена цел — да стигнем до йелите. Какво ще стане после? Какво ще стане, когато вещиците ни кажат, каквото имат да ни кажат? Да не смяташ да се криеш при тях до края на живота си? Навсякъде, откъдето минаваме в това кралство — твоето кралство, хората страдат. Имат нужда от надежда. Имат нужда от водач.

— Имат си водач — тросна ѝ се Серафина.

— Серафина, трябва да приемеш...

— Грещиш. Тя е жива. Знам, че е жива! — изкрещя Серафина.

Между русалките се настани неловко мълчание. Серафина го наруши.

— Съжалявам. Последните няколко дни не бяха леки — каза тя. — Над нас минава пасаж риби. Ще поплувам с тях. Доскоро.

— Ще плуваш с пасажа? Ти? Това е толкова глупаво, само Язид е в състояние да го направи! — извика Нийла. — Близко сме до устието на голяма река. Има пристанище. С кораби. И гоги. Идеята не е добра.

Ала беше закъсняла. Серафина бе отплувала с пасажа.

— Серулия падна. Селата се обезлюдяват. Ако тя не поведе Миромара, цяла Миромара ще падне — обясни Линг. — Ако това стане, кой ще попречи на Трахо да завладее Кин? Матали? Другите морски царства?

— Линг, това да си водач, поне в Миромара, значи да си кралица. Единствената. Не може да има две кралици — каза Нийла остро. — Разбираш ли ме?

Линг кимна.

— Серафина не може да приеме, че е водач на народа си, защото това би означавало да приеме, че майка ѝ е мъртва. Минали са само няколко дни. Тя загуби всичко. Всичко, Линг. Трябва ѝ време.

— Разбирам, Нийла. Работа е там, че... нямаме време.

ТРИДЕСЕТ И ЕДНО

Около нея проблясваха тънки, сребристи тела. Гладки, хладни люспи се отъркваха в кожата ѝ. Очите грееха, чуваше се смях. Серафина плуваше с пасажа.

Тя се засилваше, спираше и сменяше посоката. Гмуркаше се в тъмните, прохладни дълбини на морето, после се издигаше към топлата му, блестяща повърхност. Сред рибите тя забрави всичко и всички. Забрави загубата си и скръбта. Забрави Махди и онова, което той не беше. Забрави Син и онова, което беше. За един скъпоценен момент забрави коя е самата тя.

Денят бе мек и прекрасен. Лъчите на слънцето се удължаваха и играеха по морската повърхност. Карагъозите бяха изплували от дълбините, за да се нахранят с лунни медузи, които се носеха близо до топлата повърхност. Движенията им привличаха Серафина непреодолимо — и на нея, като на всички русалки, ѝ беше трудно да устои. Беше вълшебно да плуваш с пасажа. Беше диво и забавно, но и опасно. Хищни риби следваха пасажите. Русалката можеше в един момент да се гмурка надълбоко с хиляди сардини и в следващия да се окаже лице в лице с някоя акула. Родителите непрестанно предупреждаваха децата си да не ходят да плуват с пасажите.

Но как да устои? Карагъозите я зовяха. Хиляди мелодични гласове, като дъждовни капки по водата. Говореше се, че според гогите рибите не издават звуци. Серафина се чудеше дали смятат така, защото слушат само с ушите си. Тя знаеше, че онези, които искрено обичат морските обитатели, ги слушат със сърцата си.

Сестро, викаха те. Бързоперке. Ела, медна опашке. Ела, красавице. Плувай с нас.

Серафина плуваше все по-бързо и по-бързо, гъвкавото ѝ тяло се огъваше и въртеше, цепеше водата като нож — масло. Съществуваше само пасажът. Само морето. Нищо друго.

И изведнъж чу:
— Серафина!

Далечен глас. Глас, който я дърпаше, дърпаше я надалеч от пасажа. Дърпаше я обратно към хилядите въпроси, чиито отговори не знаеше. Към хилядите нужди, за които не можеше да се погрижи. Към страха и отчаянието. Към пресекливите гласове, които я питаха защо, молеха я за помощ и искаха от нея да бъде нещо, което не можеше да бъде.

— Серафина, хайде!

Беше Нийла и звучеше близо.

— Не — каза тя и влезе по-надълбоко в пасажа. — Не, Нийла. Не мога.

Около ръката ѝ се сключиха пръсти. Беше Линг.

— Трябва да се махаме оттук! — каза тя с тревога. Серафина отърси ръката ѝ от себе си.

— Сера! — извика Нийла. — Отпред има мрежа! Излизай оттам! Бързо!

Серафина бавно спря да плува, сякаш излизаше от транс. Огледа се и очите ѝ се разшириха от ужас. Заобикаляше я мрежа. Невидимата лебедка на кораба над тях я издигна и горният ѝ край започна да се стеснява като отвора на завързан чувал. Карагъозите вече не се смееха и не я зовяха. В паника си крещяха да бягат оттам.

Серафина се стрелна към гърлото на мрежата. Плесна с опашка и се опита да се провре през дупката, която беше останала. Не успя. Мрежата се вряза в хълбоците ѝ болезнено и продължи да се затяга. Тя хвана ръбовете с две ръце и започна да ги буца надолу. Не спираше да пляска с мощната си опашка с всички сили и накрая успя да се измъкне точно преди мрежата да излезе на повърхността. Ръбовете ѝ бяха откъснали няколко люспи. Кървеше, но беше свободна.

— Нийла! — повика я тя.

— Тук съм! — отговори Нийла и заплува към нея. — Къде е Линг?

Мрежата продължаваше да се издига. Писъците на карагъозите станаха оглушителни.

— Не я виждам! — извика Серафина.

— Линг! Линг! — викаше тя и обикаляше мрежата.

Тогава я видя — една ръка, която се протягаше през мрежата към нея. Лице, притиснато във въжетата с широко отворени, изпълнени с ужас очи и уста, застинала в ням вик.

Беше Линг.

ТРИДЕСЕТ И ДВЕ

— Нийла, хвани мрежата! — викна Серафина.

Двете русалки пъхнаха пръсти в дупките на дъното на мрежата, а горният ѝ край вече се подаваше над повърхността. Надяваха се тежестта им да я дръпне обратно във водата. Лебедката заскърца. Издигането се забави, но не спря. Мрежата вече беше над повърхността и продължаваше да се издига. Въжетата се впиваха в пръстите им, но те не пускаха. Мрежата ги понесе нагоре, само опашките им останаха във водата.

— Няма смисъл! Пусни я! — извика Нийла.

— Трябва да ѝ помогнем! — възпротиви се Серафина.

— Сера, пусни мрежата, преди да са хванали и нас! — настоя Нийла.

Серафина поклати глава, а мрежата се изкачваше все по-нависоко, към палубата на малкия траулер на име „Бедриеер“. Карагъозите агонизираха без вода. Письците на Линг цепеха въздуха.

— Не! — извика Серафина. Но пръстите не можеха вече да издържат тежестта ѝ. Тя падна обратно във водата. Мрежата се издигна още по-нагоре. Серафина и Нийла се криеха в сянката ѝ, за да не ги види екипажът на кораба.

— Какво ще стане с нея? — попита Нийла уплашено.

Серафина чу гласове — гогите си крещяха. После внезапно настъпи тишина и един глас каза:

— Какво, по дяволите, е това? Господин Мфеме! Бързо! Насам!

— Не може да е той. Не може — прошепна Серафина. Тя разбираше съвсем малко от гогския език, който наричаха английски, но това име не можеше да сбърка. Заплува предпазливо към края на сянката и погледна нагоре.

Един гол до кръста мъж закачи мрежата с рибарска кука и я задърпа към кораба. Към него се приближи друг мъж. Носеше джинси, избеляла черна тениска, шапка с козирка и слънчеви очила.

Серафина си пое рязко дъх.

— Нийла, това е той — каза тя. — Човекът, който нахлу в двореца на дука. Този, който ни нападна. Той е Рафе Мфеме!

— Качете я на палубата! — изкомандва Мфеме.

Письците на Линг се носеха над водата.

— Ще опитам да направя водовъртеж — каза Серафина. Отчаяно искаше да спаси приятелката си.

Започна да пее заклинанието, но ѝ беше трудно да извиси глас. Във въздуха заклинанието звучеше слабо и насилено. Успя да създаде водовъртеж, който се извиси на четири метра. Тя го насочи към траулера с надеждата, че ще го удари силно отстрани и ще освободи мрежата от лебедката.

— Вижте, господин Мфеме, воден стълб! — извика един от моряците, когато водовъртежът стигна на по-малко по половин метър от кораба.

В същия момент водовъртежът внезапно се разпадна, сякаш се беше блъснал в стена. Водата изтъня и се върна в морето.

— Чакай аз да опитам — каза Нийла, която бе изпаднала в паника.

Тя дръпна няколко слънчеви лъчи и изпя заклинание фрагор лукс. Хвърли светлинната топка към кораба в опит да пробие дупка в корпуса му, но фрагът избухна преждевременно на около тридесет сантиметра от кораба, без да причини никаква вреда.

— Първо воден стълб, сега слънчево зайче — изкоментира Мфеме. — Какво странно време си имаме тук.

Той надникна през перилото към водата, сякаш знаеше, че са там. Сера сграбчи Нийла за ръката и я издърпа по-надълбоко в сянката на мрежата.

— Какво става? Защо заклинанията не действат? — прошепна Нийла.

— Не знам — отвърна Сера. — Няма логика. Терагогите не могат нито да правят, нито да развалят нашите заклинания.

Тогава отговорът се стовари върху нея.

— Чакай, Нийла... Сигурна съм, че е от корпуса на кораба. Трябва да е от желязо.

— И какво ще правим? Как ще освободим Линг, ако не можем да използваме магия?

Сера нямаше време да отговори.

— РАФЕ МФЕМЕ! — избумтя някакъв глас. Русалките се озърнаха и видяха, че идва от друг кораб — издължен и елегантен, който беше спрял близо до десния борд на траулера.

— Рафе Мфеме, говори Уилям Боуен, капитан на „Спрайт“. „Бедриеер“ нарушава Черноморския договор. Не е позволено да се лови риба в тези води. Румънската брегова охрана е на път.

— Воините на вълните — изръмжа Мфеме. — Включете двигателите.

— Господин Мфеме, Воините не могат да се качат на борда, но бреговата охрана може. Не можем да им избягаме. Техният кораб е по-лек и по-бърз. Ако се качат тук... ако видят какво имаме в трюма...

Тепрез започна да сипе ругатни и проклетия.

— Даже не ми трябваше проклетият карагъоз! Трябваша ми медузи! — той закрачи към контролното табло на лебедката и удари един от лостовете. Последва силен, скърцащ звук и лебедката освободи мрежата. Тя падна във водата и бързо изчезна.

Тепрез се обърна към палубата на „Спрайт“.

— Каква мрежа? — викна той към капитан Боуен. — Нищо не можеш да докажеш!

— Записахме те, Мфеме! — извика в отговор капитан Боуен и вдигна видеокамерата. — Свършен си!

Серафина не изчака да чуе повече. Нийла вече беше под водата. Сера се гмурна след нея. Заедно отвори мрежата и освободи Линг и карагъозите. Кашлящите, задъхани риби отплуваха веднага. Линг се спусна на дъното, насинена и кървяща. Лявата ѝ ръка бе изкривена под стряскащ ъгъл.

— Съжалявам, Линг — изплака Серафина. — За всичко съм виновна аз. Това нямаше да се случи, ако не бях тръгнала с пасажа. Ужасно съжалявам.

— Онзи гог трябва да съжалява — отвърна Линг. — За малко да ме убие.

— Това е Рафе Тепрез — обясни Нийла. — Опитва се и нас да убие. Преди няколко дни в двореца на дука.

Серафина си спомни какво им бе казал дук Армандо за Рафе Мфеме. Че се е съюзил с Ондалина и е пренесъл в траулера си войските, които бяха нападнали Серулия.

— Остани с нея, Нийла. Веднага се връщам — каза тя внезапно.

— Къде отиваш? — попита Нийла.

— Да видя какво мога да науча за Мфеме.

Серафина заплува бързо нагоре и предпазливо подаде глава над повърхността. Много внимаваше никой да не я види, но така или иначе никой не гледаше към водата. Екипажът на „Бедриеер“ бе доближил траулера до „Спрайт“ и Тепрез бе скочил на борда на другия кораб. Серафина чу викове и заплахи, после Тепрез грабна камерата от ръцете на капитана и я хвърли през борда. Един млад мъж се затича към него и Тепрез хвърли и него зад борда. Докато двама от колегите на мъжа го вадеха от водата, Тепрез нападна една жена, отскубна мобилния телефон от ръцете ѝ и го метна във водата.

— Искаш ли да го последваш? — извика ѝ той. Тя уплашено се отдръпна.

Сякаш беше навсякъде. Серафина заплува към кърмата на кораба и го видя как стоварва тежък гаечен ключ върху радиоуредбата.

— Предупреждавам ви, всичките! Стойте далеч от мен! — изкрещя той. Захвърли гаечния ключ, върна се на собствения си кораб и заповяда да включат двигателите.

Докато екипажът се суетеше, Тепрез опря ръце на планшира.

— Плува към Дунарея, Нилс — каза той на един от моряците. — Искам да я хвана. Сега. Преди да стигне до Олта. С нея има и други. Искам ги всичките.

Серафина се гмурна обратно. Водите близо до пристанището бяха плитки. Нийла и Линг седяха на дъното, което бе на не повече от девет метра под кораба.

— Махаме се — каза тя, когато стигна до тях.

— Линг не може да плува. Китката ѝ е счупена.

Серафина погледна Линг. Тя притискаше наранената си ръка към гърдите. Лицето ѝ бе посивяло от болка.

— Ще се наложи да плуваш — каза ѝ Серафина. — Тепрез иска да те хване. И нас също. Знае, че сме тръгнали към Олта.

— От къде? — попита Линг.

— Не знам от къде, но знае. Трябва. Да. Тръгваме.

— Трябва да ѝ помогнем, Сера. Много я боли — възрази Нийла.

Серафина се огледа. Погледът ѝ попадна на рибарската мрежа.

— Можем да я сложим на мрежата и да я влачим — предложи тя.

— О, сигурна съм, че много ще ѝ хареса, предвид факта, че същата мрежа едва не я уби. Освен това е трудно да се плува, докато влачиш мрежа! Няма да успеем да се движим достатъчно бързо за...

— Чакай малко, Нийла... Да, точно така!

— Какво?

— Можем да им заклецим витлото! Това ще ги спре. И ще ни даде преднина.

— С какво ще го заклецим? Магията ни няма да подейства на този кораб.

— С мрежата. Линг, стой тук. Нийла, помогни ми.

Двете русалки вдигнаха мрежата, завлякоха я до кораба и започнаха да я увиват около страховитите перки на витлото.

— Бързо, Сера. Ако го пуснат, ще станем на хайвер — припираше Нийла.

Докато работеха, на Сера изведнъж ѝ се стори, че чува гласове. Дали бяха морски хора? Или риби? Звучаха странно — чуваха се някъде отблизо, но бяха приглушени, затова не можеше да прецени чии са. Спря да увива мрежата и се огледа внимателно. Нямаше никого във водата.

— Нийла, чу ли това? — попита.

— Нищо не съм...

Тогава и двете ги чува.

Стон, пронизителен и отчаян. Идваше от вътрешността на „Бедриеер“.

Сера заплува към кораба и притисна ухо в корпуса. Нийла направи същото, но не чува нищо повече.

— Сигурно са карагьози — предположи Серафина неспокойно. — Един от моряците на Тепрез каза, че не могат да допуснат бреговата охрана да се качи на борда, за да не види какво имат в трюма. Сигурно незаконен улов.

— Сера... о, богове. О, Сера.

— Какво има? Какво стана?

Нийла не можеше да продума. Беше притиснала ръце към устата си. Кожата ѝ бе придобила нездрав бледосин оттенък. Серафина проследи погледа ѝ. На морското дъно, на около шест метра от левия борт на кораба, лежаха трупове, най-малко десетина.

Серафина нададе задавен вик. Тя заплува надолу към труповите, с надеждата, че очите я лъжат. Но не я лъжеха. Хората бяха мъртви — лежаха по гръб или по лице. По някои от телата се виждаха грозни, огромни рани, причинени от харпуните. Други бяха с насинени лица. На мнозина ръцете бяха завързани зад гърба. Почти всички жени бяха със сплетени коси, а мъжете бяха облечени с туники от морски лен, което значеше, че са селски жители.

— Не — простена тя. — О, велика Нерия, не.

Бяха миромарци. Нейният народ. Не бяха войници, бяха цивилни. И бяха избити като добитък. Сърцето ѝ се изпълни с дълбока, разкъсваща скръб и нажежена до бяло ярост.

— Тепрез се опитва да ни хване, за да ни предаде на Колфин. Защото той иска талисманите. Това го разбрах. Но това тук... Защо го е направил? Защо?

Нийла си възвърна гласа.

— Мисля, че ги е измъчвал, за да му дадат информация. Точно както Трахо направи с теб и Таласа. Сигурно е мислил, че знаят нещо за талисманите.

От кораба долетя бучене. Звукът постепенно се засилваше и изведнъж витлото се завъртя с оглушително свистене.

— Хайде — каза Серафина. Надяваше се, че планът им ще успее, колкото и малка да беше вероятността за успех.

Перките направиха няколко оборота и с лекота прерязаха мрежата. Надеждата на Серафина угасна.

— Не стана. Време е да се раздвижим — каза тя.

— Чакай, Сера, стана! Виж!

Пред погледите на русалките, изпорязаните нишки на въжето се увиха около оста на витлото и се заклешиха. Оста се завъртя още няколко пъти и спря.

— Спряхме го — зарадва се Нийла.

Серафина поклати глава.

— Само го забавихме. Последва ни дотук. Знае къде отиваме. Веднага щом си оправи витлото, пак ще тръгне след нас.

— Сера — каза Нийла. — Тепрез превозва ездачи на смъртта за Колфин. Дукът го каза. Ами ако и сега са на борда? Ами ако излязат да видят защо не работи витлото?

— Ако бяха на кораба, Тепрез отдавна щеше да ги е пратил да ни търсят. Но това не значи, че не са наблизно. Трябва да потегляме — тя хвърли поглед към труповете на дъното. — Преди да свършим като тях.

ТРИДЕСЕТ И ТРИ

— Здравсти, коте! Добро коте! Моля те, пусни ни да минем, котешмоте! — нареждаше Нийла нервно на сома, който я обикаляше.

В мътната вода се виеха общо осем от тях и всичките бяха чудовищни. Почти по два метра дълги, с петнисти сиви гърбове и розови кореми. От двете страни на широките им плоски лица висяха мустаци, които действително приличаха на котешки. Само устите им бяха широки повече от тридесет сантиметра. Спокойно можеха да глътнат патица на една хапка, а русалка щяха да сдъвчат на две-три хапки. Нийла протегна ръка и погали една от рибите.

— Хм, Нийла? Аз не бих го направила — предупреди я Линг.

— Няма проблем. Той мърка — каза Нийла.

— Не мърка. Ръмжи.

Сомът хлопна челюсти. Нийла бързо дръпна ръката си.

— Нямаме време за такива работи — каза Серафина, която се оглеждаше тревожно.

— Кажи го на него! — отвърна Нийла, докато проверяваше дали всичките ѝ пръсти са на мястото си.

Ездачите на смъртта бяха съвсем наблизно. Русалките бяха стигнали Дунарея, между тях и кораба на Тепрез имаше поне една левга, но тогава чуха войниците. Опитваха се да се скрият, а вместо това бяха попаднали сред огромните сомове.

— Разкарайте се от реката ми — чуха сопнат глас.

Нийла вдигна очи. Във водата се носеше пресноводна русалка, която размахваше стик за хоккей. По дължината на гърба ѝ се проточваше шипеста перка. Носеше обици, направени от капачки за бутилки, и огърлица, каквато Нийла никога не бе виждала. От нея висяха какви ли не гогски предмети: глава на кукла, биберон, отварачка, запалка, малко фенерче и топка за голф. Косата ѝ, в сигнално червено, бе прибрана на две конски опашки над ушите. Устните ѝ бяха боядисани, по-скоро наплескани с цвета на косата.

— Прелестно. Само това ни трябваше. Луда жена и прекалено много сомове — изкоментира Линг шепнешком.

Русалката беше излязла от някакво подобие на къща. Постройката беше поредното нещо, което виждаше за пръв път. Сякаш бе изцяло построена от ръждиви части на коли — врати, покриви и брони. Прозорците бяха от велосипедни колела. На върха на така наречения покрив беше забоден стар черен чадър, от чиито краища висяха вилици, ножове и лъжици, които потракваха и звънтяха. Самият чадър се въртеше като ветропоказател във водата.

— Zi bună, doamnă — каза Линг на румънски и се опита да се усмихне, все така придържайки ранената си ръка пред гърдите. Добър ден, госпожо.

— Не ми госпожикай, русалке — тросна се пресноводната девойка на русалски. — Връщайте се там, откъдето сте дошли. Веднага.

— Не може да го направим, госпожице...

— Лина — каза русалката.

— Тази част от реката — поясни тя и посочи със стика, — от ей онзи камък чак до следващия завой, е моя. Не обичам нарушители на частната ми собственост. Нарушителите притесняват котетата. Не виждате ли чертата, която направих от камъчета? Идеята е да не преминавате през нея.

Нийла знаеше, че пресноводният народ е с много силно развито чувство за лична територия. Не обичаха и да ги закачат. Но поведението на тази русалка... Тук имаше нещо повече от обикновена неприязън към непознати. През сопнатия глас и агресивната поза прозираше страх. Нийла го усещаше.

— Може ли да минем, Лина? — помоли тя. — Ще преплуваме бързо, без да спираме.

Лина скръсти ръце.

— Същото каза и русалката, която мина оттук вчера!

— Знаеш ли коя е тя? Каза ли ти името си? — заразпитва Серафина.

— Сава, Плава, или Тава... нещо такова — отговори Лина.

Трите русалки размениха погледи. Нийла видя, че и на трите е дошла една и съща мисъл: дали тази Сава, Плава или Тава беше една от тях?

— Лина, моля те. Наистина имаме нужда от помощта ти — каза Серафина.

— И защо да ви помагам? — попита Лина.

— О, няма причина — отвърна Нийла. — Не е като да държим в ръце съдбата на океаните.

Серафина я сръчка с плавник.

— Защото ни преследват хора. Лоши хора — обясни тя.

Лина наведе хоккейния стик. Вече не правеше опити да скрие страха си. Беше изписан на лицето ѝ.

— Да не са същите, които отвлякоха селяните? — попита тя.

— Какви селяни? — каза Нийла и хвърли притеснено поглед през рамо. Ездачите на смъртта се приближаваха с всяка секунда.

— Тези от Акаба, едно село до устието на Дунарея. Стана преди три дни. Изчезнаха повече от четиристотин души. Просто се изпариха. Страхувах се, че който го е направил, може да се върне за мен.

— Не знам дали ще се върнат за теб — рече Нийла. — Но със сигурност преследват нас трите.

Тя разказа на Лина какво бяха причинили Трахо и хората му на Серулия, на семейството на Серафина и на нейното.

Очите на Лина се разшириха.

— Мислиш ли, че ще ми вземат котетата?

Серафина поклати глава.

— Мисля, че... — започна тя.

Щеше да каже: Мисля, че на Трахо не му трябва сомове. Нийла беше сигурна, че точно това започна да казва. Също толкова сигурна беше, че единственият начин да накарат Лина да им помогне, бе да я убедят, че Трахо е и неин враг.

— И за миг не бих се усъмнила — прекъсна я Нийла. — Трахо със сигурност ще иска котетата ти. Толкова са... толкова невероятно... — тя замлъкна, защото не може да открие правилната дума.

— Красиви? — подсказа Линг.

— Да! Толкова са красиви, че със сигурност ще иска да ти ги вземе.

Лина кимна със стиснати устни.

— Е, ще ми бъде интересно да го видя как пробва. Имам още котки, да знаете. Много. И никоя от тях не си пада по насилници.

Тя пъхна пръсти в уста и изсвири пронизително. Още сомове наизлязоха иззад камъни и повалени дървета. Подадоха глави от въртопи и подводни локви. Бяха най-малко петдесет.

— Леле! — възкликна Линг.

— Благодаря, че ме предупредихте — каза Лина. — Този Трахо вероятно ще си помисли дали да ме нападне, когато види колко котки имам.

Тя се намръщи.

— Е, предполагам, че ви дължа услуга. Може да се скриете при мен, докато отминат войниците. Побързайте, чувам морски коне.

Русалките заплуваха към къщата ѝ.

— Не там. Това е първото място, което ще претърсят. Скрийте се при Аника.

— Тя къде е? — попита Нийла.

— В люпилнята. Ей там — Лина посочи към една порутена барака, направена от стари гуми. — Не излизайте, докато не ви кажа.

Те отвориха вратата с мисълта, че ще ги посрещне някаква русалка на име Аника. Вместо това им се нахвърлиха десетина сомове бебета. Едно от тях доплува до Нийла и я близна по лицето.

— О, гнус! Гадост! — завика тя и отпъди бебето.

Стените на бараката се разтресоха от дълбоко тътнещо ръмжене. Майката на сомчето надигна заплашително всичките си 150 килограма от гнездото, в което лежеше. В сравнение с нея рибите отвън бяха колкото цаца.

— Мисля, че това е Аника — предположи Линг.

Нийла грабна сомчето.

— Мляс! — целуна го тя шумно по носа. — Ах, ти малко сладко сомченце! Кой е най-красивото рибоче? Ела при леля Нийла!

Бебето загука доволно. Ръмженето на Аника се превърна в мъркане и тя отново се отпусна в гнездото. Трите русалки заплуваха към него и се скриха зад огромното туловище.

Само след няколко минути вратата на люпилнята се отвори. Един облечен в черно войник се втурна вътре. Аника заръмжа страховито срещу копието му.

— Тук има още, сър! — викна той. — Този е по-голям от останалите. И по-грозен, ако можете да си го представите.

Още един мъж заплува из люпилнята. Кръвта на Нийла замръзна във вените ѝ, когато видя кой беше той. Трахо.

— Действително — изкоментира той и направи гримаса. — Само побъркана русалка може да отглежда тези неща. Богове, как мразя Пресноводието. Да тръгваме. Колкото по-бързо намерим онези русалки, толкова по-скоро ще се върнем в цивилизацията.

— Ще вземем ли русалката Лина с нас, сър?

— Не, прекалено е опасно. Ние сме само десетима, а рибите ѝ са много — каза Трахо и кимна към Аника. — Може да ни нападнат. Тя не ни трябва. Тепрез има предостатъчно пресен улов... — гласът му заглъхна, докато с войника излизаха от бараката.

След още няколко минути вратата отново се отвори.

— Отплуваха — съобщи Лина. — Можете да излезете.

Нийла изплува иззад гнездото на Аника. Линг беше зад нея.

Лина изглеждаше разтревожена.

— Носят клетка. За вас — каза тя. — Не бива русалки да се затварят в клетки. Никое същество не бива да се затваря в клетка.

— Благодарим ти, че ни скри, Лина — каза Нийла. — Пое голям риск заради нас. Ще си тръгваме.

— Не можете да си тръгнете — каза Лина някак примирено. — Те току-що отплуваха и се насочиха в същата посока, която и вие следвате. Колкото и да ми е неприятно, ще трябва да останете за през нощта. Бях си приготвила гювеч с папур за вечеря, а сега ще трябва да го делия с вас.

Тя кимна към Линг.

— Ще ѝ огледам китката. Стига да не реве.

Нийла примигна.

— Ами трябва да ти благодарим, предполагам — рече тя. Обърна се да каже нещо на Серафина, но там бе само Линг.

— Сера? — повика тя. — Къде си?

Приятелката ѝ все още бе свита зад гнездото на Аника. Взираше се право напред и не помръдваше.

— Какво е станало? Бяла си като корем на акула. Няма страшно. Отидоха си, а Лина ни позволи да останем в къщата ѝ през нощта.

Серафина се обърна към нея.

— Знам защо Рафе Тепрез не искаше бреговата охрана да се качва на кораба му. Знам какво пренася в трюма на траулера си и не е

карагъоз — каза тя.

— А какво е? — попита Нийла.

— Отвлечените селяни от Акаба.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

— Тепрез стои зад всичко това от самото начало — обясни Серафина. — Той пренася войниците на Трахо в корабите си до набелязаните села. Те се спускат отгоре, принуждават селяните да влязат в кораба и после Тепрез ги отнася. Затова винаги изглежда така, сякаш са изчезнали безследно. И затова търсеше медузи, а не карагьоз. Помниш ли когато го каза? Точно след като хвана Линг. Медузите са храна за морски хора. Трябвали са му, за да нахрани затворниците си.

Тя плуваше напред-назад из кухнята на Лина. Беше разстроена. Нийла се облягаше на стената и я гледаше. Линг седеше до масата и държеше счупената си китка.

— Но тези нападения стават из всички води, не само в Миромара. Хиляди хора изчезват. Не е възможно Тепрез да ги държи всичките в траулерите си. Какво прави с тях? — попита Нийла.

— Мисля, че ги откарва в Ондалина. Колфин ги използва като заложници. Никой няма да нападне Ондалина, ако това ще доведе до смъртта на собствените му хора — каза Серафина. — Трябва да направим нещо. Трябва да го спрем.

— Как? — попита Нийла.

— Не знам. Можем да отидем при баща ти. След като намерим йелите. Сега той е император. Ще му разкажем какво се случва. Той ще го спре. Ще съобщи на останалите подводни владетели...

Линг я прекъсна.

— Хм, Сера? Ти самата си подводен владетел — напомни ѝ тя.

Серафина отвърна поглед. Никой не проговаряше. Напрежението между двете русалки стана осезаемо, изостри се точно както преди Серафина да заплува с пасажа.

Тогавя Серафина се извини и Линг каза, че вината не е нейна, но това не промени факта, който бе довел до злополуката — Сера просто не можеше да приеме, че майка ѝ най-вероятно е мъртва и че сега тя е владетел на Миромара.

Този път Лина разпръсна напрежението. Влезе в кухнята понесла бинтове от морски лен, парчета стиропор, ножици и няколко клонки грацилерия — водорасло, което действаше обезболяващо. Изсипа всичко на масата.

— Ще те боли много. Наистина много. Сигурно ще се скъсаш от пицене, ще се подмокриш и ще припаднеш — заговори тя.

— Ей, Лина, да си чувала за благородна лъжа? — запита Линг.

Лина не отговори. Беше свела поглед към болнаво на вид сомче, което кръжеше във водата около нея.

— Какво има, Раду? — попита го тя и го почеса по главата. — Още ли ти е лошо? Почакай малко, мъниче. Ей сега ще ти дам лекарството.

Линг огледа купчината на масата.

— Правила ли си нещо такова досега? — попита тя.

— Не, но съм наместила стотици крила на патици — отвърна Лина жизнерадостно.

— Патица, русалка, няма разлика... — измърмори Линг. Протегна ръка във водата. Китката ѝ клюмна. — Е, поне не е ръката, с която държа меча.

Лина подсвирна през зъби.

— Май и двете кости са счупени — заяви тя. — Нийла, хвани я над китката и я дръж неподвижно.

Нийла се ужаси.

— Аз? Защо аз? Не мога!

— Налага се — каза Лина.

Нийла вдигна ръце.

— Чакай. Трябва ми зизи. Няма да оцелея без едно зизи.

— Ти ли? Ами Линг? — попита я Серафина.

— Дами, може ли просто да свършим работата? — помоли Линг през стиснати зъби.

— Нийла, хвани ръката на Линг. Серафина, когато ти кажа, дръпни дланта ѝ. Право напред. Леко и нежно — инструктира ги Лина. — Трябва да разделим пречупените краища на костите.

— Трябваше ли да изпадеш в подробности? — попита Нийла, която бе позеленяла. — Това за пречупените краища, имам предвид.

Серафина пое дланта на Линг.

— Много съжалявам. Аз съм виновна. Наистина много съжалявам — промълви тя.

— Просто дръпни, когато каже тя — каза Линг.

— Нийла, готова ли си? — попита я Лина.

Нийла кимна. Лина сложи клонка грацилерия пред Линг. Нийла я грабна и я натъпка в устата си.

— Това беше за Линг — скара й се Лина.

— О, съжалявам — отвърна Нийла.

Лина подаде на Линг друга клонка. Линг я сдъвка.

— Така, Серафина, давай — изкомандва Лина.

Докато Серафина опъваше ръката на Линг, а Нийла я държеше неподвижно, Лина се зае със счупването. С уверени, но нежни пръсти, тя откри пречупените краища на костите и ги намести. Нийла спря да диша, докато я гледаше. Линг обаче не издаде и звук. Само дълбоките бръчки по челото й подсказваха колко много я боли.

— Корава русалка си — похвали я Лина възхитена.

Когато ръката бе наместена, Лина я шинира с парчетата стиропор, после уви шината с бинта от морски лен. След това от един стар шал направи превръзка, която да държи ръката прибрана до гърдите на Линг. Когато свърши, подаде на Линг второ клонче грацилерия.

— Благодаря ти — каза Линг меко.

— Приключихме ли? Защото ми се вие свят, хора. Трябва да седна — заяви Нийла.

Линг подбели очи. Серафина разчисти превързочните материали от масата. Лина попита дали има гладни. Всички отговориха утвърдително. Тя се оплака как ще й изядат всичката храна и ще я докарат до просешка тояга, след което напълни четири купи с гювеч от папур, жабешки хайвер и речни корени. Навън беше паднал мрак, но Лина имаше магмени лампи и ги запали. В претрупаната с мебели кухня беше уютно и Нийла се почувства безкрайно благодарна, че е тук. Потръпна при мисълта какво щеше да стане, ако не бяха намерили Лина.

След като се навечеряха и раздигнаха масата, Лина седна в люлеещ се стол, който бе направила сама от терагогска бебешка количка, и взе Раду в скута си. Загука му, но сомчето очевидно страдаше.

— Какво ти е, bibic^[1]? — запита тя разтревожено. — Стомахчето ли те боли? Защо не ядеш?

Сомчето измяука жално. Линг, която го наблюдаваше, протегна ръка и размърда пръсти, за да привлече вниманието му. После започна да издава странни цъкащи и пукащи звуци. Сомчето зацъка и запука в отговор.

— Не е от стомаха. Болят го хрилете отляво. Не яде, защото го боли прекалено много — обясни Линг.

Лина, с разширени от изненада очи, спря да се люлее.

— Как разбра? — попита.

— Просто го попитах. Говоря дракмедарски, неговия език. Аз съм всегласна.

Лина нежно разтвори хрилете на сомчето.

— О, боже. Залепила му се е хрилна пиявица! — тя скочи от мястото си и се върна с пинсети, с които за нула време махна паразита. Сомчето почти веднага живна и заговори на Линг.

Линг се усмихна.

— Казва, че се чувства много по-добре и че е гладен — каза тя на Лина.

Лина сипа вечерята на Раду, изчака го да се наяде, целуна го по носа и го сложи да спи в стара, пълна с блатен мъх щайга пред магмената камина.

— Ето така, bibic. Браво на доброто ми момче. Спинкай сега.

Тя се обърна към Линг.

— Ти го спаси. Имам нещо за теб. Подарък. За да ти се отблагодаря. Стига да успея да го намеря — каза тя.

— Виж, няма проблем, наистина — запротестира Линг. — Вече направи много за мен, за всички нас. Радвам се, че можах да ти помогна.

— Не, настоявам. Това е една игра, която гогите играят. Игра с думи. Ти си омни, а омнитата обичат думите — заяви Лина. Свали една кутия от рафта на стената и затършува в нея. Извади рокля, палто, купа, огърлица и тел за разбиване на яйца.

— Виждала съм ги да я играят, когато си правят излети край брега на реката.

Продължи да тършува. Извади велосипеден звънец. Бронзов фенер. Пластмасов динозавър.

— Веднъж един много се ядоса, когато изгуби в играта, видях го. Захвърли я във водата. Така стигна до мен. Но къде е?

Тя стана, без да прибере нахвърляните предмети, и свали друга кутия. От нея се появи дъждобран. Тромпет. Волан. Докато тя вадеше предмет след предмет, Нийла се сети за проблемите, които им създаваше поддържането на илюзиото.

Стана от мястото си и започна да разглежда предметите, които Лина бе наизвадила. Вдигна една рокля и огледа една туника. Пипна топ плат. Яке. Бижута. Пощальонска чанта. Кутийка с рибарски куки. Тези неща бяха обещаващи. Платът беше с точния цвят, който ѝ трябваше. А роклята... как ли щеше да изглежда без ръкави? Нийла започна да се вълнува, както винаги, когато в ръцете ѝ попаднеше плат, а главата ѝ бе пълна с идеи.

— А, ето го! — победоносно извика Лина, след като изпразни десетата кутия.

Подаде на Линг малка пластмасова кесия. Тя я отвори и я обърна върху масата. Оттам се посипаха десетки малки бели пластмасови плочици с черни терагогски букви по тях.

— Страхотно! Благодаря ти, Лина! — възкликна тя. Веднага започна да оформя човешки думи с плочките.

Нийла, която още ровичкаше из купчините боклуци по пода, сега се изправи и посочи нещата, които бе отделила.

— Лина, ще ми продадеш ли тези неща? — попита тя. Все още имаха малко мокрети от кесията, която дукът им даде.

— Да ти ги продам? Защо?

— Със Сера трябва да се предрешим. Обявили са награда за залавянето ни. Мислех си, че с тези неща ще успеем да се превърнем в авантюристски — обясни Нийла с надежда. — Сера вече си отрязва косата, така че не ни трябва кой знае какво.

— Не — отказа Лина.

— Моля те, Лина. Ще ти платим добре — примоли се Нийла. — Не можем да плуваме в този вид. Някой ще ни разпознае.

— Имам предвид, че няма да ви ги продам, а ще ви ги дам. Вземайте ги. И спрете лошите хора. Онези, които дойдоха днес. Спрете злото, което причиняват на хората.

Лина погледна Нийла, след това извърна поглед, но Нийла успя да забележи огъня, който пламтеше в очите ѝ.

Лина беше стеснителна, недодялана и нетактична. Разбираше се по-добре със сомовете, отколкото с хората, но в същото време беше мила и смела. Много смела. Ако ездачите на смъртта ги бяха открили тук, тя щеше да плати висока цена за това, че ги бе скрила.

— Ще направим всичко възможно — обеща Нийла и преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ. — Ще ми заемеш ли за малко ножици, игла и малко конци?

Лина кимна и отвори едно чекмедже.

— Изморена съм, момичета. Ще си лягам — каза Серафина.

— И аз идвам — додаде Линг.

Серафина и Линг пожелаха на другите две русалки лека нощ. Лина излезе да прибере сомовете си за през нощта, после и тя си легна. А Нийла остана в кухнята да работи на светлината на магмените фенери и не легна до късно след полунощ.

Беше пребита и насинена. Сърцето я болеше от мъка и се боеше от това, което щеше да ѝ донесе следващият ден. Но въпреки всичко, докато кроеше, режеше и шиеше с плат в ръцете и цел в главата, тя чувстваше още нещо.

За няколко часа се почувства диво, невероятно щастлива.

[1] Миличък (рум.). — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ПЕТ

— Имаме още най-много половин левга до устието на реката — заяви Линг, примижала срещу ярките лъчи на обедното слънце.

— Две левги след Момин скок, във водите на Малакостраките. Следвайте костите. Това ми каза Вража, но още не сме стигнали до нито един от тези знаци — разтревожено каза Серафина.

Двете с Линг гледаха картата.

— Сигурно ще стигнем до тях, когато влезем в Олта — предположи Линг.

— Тази вода прави ли ме по-дебела? — попита Нийла.

Линг ѝ хвърли поглед над картата.

— Шегуваш, се нали?

— Чувствам се като кит! Ужасно е трудно да се носиш във вода без никаква сол в нея — оплака се Нийла.

— Ездачите на смъртта може да се появят всеки момент, а ти се притесняваш как изглеждаш. Не сме на конкурс за красота!

— Животът е конкурс за красота — заяви Нийла. — Питай майка ми. Или някоя от бабите ми. Или лелите ми. Приближаваме ли пещерата на йелите? Добре ще ми дойде чаша саргасов чай, момичета.

Линг завъртя очи.

— Чувам пеене. Това е устието на реката. Трябва да е то — каза тя. — Хайде, да мърдаме.

Русалките бяха потеглили от къщата на Лина преди три дни, запасени с храна, която тя им бе дала.

— Сбогом! Беше отвратително! — бе извикала тя след тях весело и им бе помахала. — Не си и помисляйте да дойдете пак!

Плуваха край брега, където светлината беше оскъдна, опитвайки се да останат незабележими, а през нощта се криеха под корените на дърветата покрай реката и зад камъните по дъното. Откакто Нийла ги бе преобразила като авантюристките, по-лесно се сливаха със сивото и черното в околната среда.

Сера хвърли поглед на приятелката си и се усмихна. Нийла беше почти неузнаваема. Същото важеше и за Линг. Сера знаеше, че и тя самата изглежда съвсем различно отпреди. На сутринта след онази нощ в дома на Лина двете с Линг откриха, че имат нови дрехи, нови аксесоари и нови самоличности.

— Ти спа ли изобщо? — попита тя Нийла, когато видя каква работа е свършила приятелката ѝ.

— Не много, но няма проблем. Не съм уморена. И преди да си пробвате новите дрехи, трябва да ти оправим косата — заяви Нийла и потупа един от столовете в кухнята на Лина.

Серафина седна. За всичките ѝ шестнадесет години, косата ѝ никога не беше подстригвана, нито подрязвана. Преди Оладелго да я сграбчи, стигаше до средата на опашката ѝ. Сега Нийла кълцаше с ножицата и по пода се сипеха кичури. Сера имаше чувството, че заедно с косата от нея си отиват и части от личността ѝ. Частта, която сляпо се доверяваше. Частта, която винаги спазваше правилата. Частта, която винаги оставяше другите да водят.

След като я подстрига и боядиса с шише мастило от сепия, Нийла я заведе пред огледалото в спалнята на Лина. Сера надзърна в него, за да се увери, че Оладелго не се спотайва от другата му страна, и после се огледа. Нийла бе превърнала неравната, никаква коса в елегантна момчешка прическа с дълъг черен бретон и заострени крайчета, които свършваха покрай скулите ѝ. Прическата подчертаваше дългата ѝ нежна шия и огромните зелени очи. Тя онемя.

— Абсолютно страхотна? Абсолютно гениална? Или абсолютно и двете? — попита Нийла.

— Абсолютно прекрасна! Великолепна е, Нийла, благодаря ти! — възкликна Серафина.

— Естествено, че е великолепна — изкоментира Нийла. — А сега се облечи.

Подаде на Серафина дълга, тясна сива рокля. Беше отрязала ръкавите и разширила деколтето. Над нея Серафина облече черна мрежеста туника. Около хълбоците ѝ Нийла наниза няколко преплетени велосипедни вериги и затъкна в тях кинжала на господин Сив. В ушите ѝ пъхна сребърни халки.

После очерта очите на Сера и боядиса устните ѝ с черното мастило. Лицето ѝ засия в сребристо, след като Нийла го напудри със

смлени мидени черупки.

— Толкова си приливна, че не мога да те позная — каза Нийла, когато приключи.

— Толкова съм приливна, че сама не мога да се позная — заяви Серафина, без да откъсва поглед от огледалото.

Нийла премени и себе си — облече парцалива дантелена блузка, пищна пола от морска коприна, която си уши от топа плат, който ѝ даде Лина, и войнишки мундир, останал без копчета. Всичко беше в черно. Тя откъсна яката на дантелената блузка и на мястото на копчетата на мундира промуши ръждясали рибарски куки. Присвои си пощальонската чанта, върху която със сребристо мастило написа: „Ан Бони рулира“. След това си изруси косата до бяло и я събра на върха на главата си, закрепена с меч на риба меч. Вместо обици, промуши в ушите си чифт рибарски кукички и завърза около шията си рибарска корда, на която висеше акулски зъб.

Линг също получи своя дял от дегизировката, макар и да не искаше. Трябваше да изглежда така, сякаш трите са заедно от дълго време. Ездачите на смъртта, които търсеха две принцеси, нямаше да обърнат внимание на три авантюристски. Поне така смяташе Нийла. Затова плитките на Линг бяха оцветени с пурпурни кичури, а червеното ѝ яке бе заменено от прокъсана черна пелерина, която скриваше ножницата ѝ. Цялостният ѝ вид беше допълнен от чифт конусовидни охлювни черупки на ушите, огърлица от стари шперцове и собствения ѝ меч на гърба ѝ.

— Тук няма принцеси, господин Ездач на смъртта — каза Нийла през смях. — Само няколко авантюристски на път за концерт на група „Шквал“ в Мочурището.

Сера и Линг благодариха на Нийла. Тя им каза, че няма за какво, но Сера забеляза колко ярко заискри кожата ѝ. Видя и как действа стратегията на Нийла. Неколцината морски хора, които срещнаха оттогава, им хвърлиха бегъл поглед и после незабавно преминаха от другата страна на течението.

„Нийла е права донякъде“, мислеше си Сера, докато плуваше зад Линг. „Животът наистина е конкурс за красота. А на мен ми писна да участвам в него. Писна ми да бъда усмихната, красива малка принцеса, която се съгласява с всичко“. Сега имаше друг, по-важен конкурс — за

оцеляването на Серулия. Наградата беше живот, загубата бе равна на смърт.

Край с тежките копринени рокли, които ѝ се пречкаха в опашката. Край на бижутата, които бяха толкова ценни, че се пазеха в индивидуални сейфове. Край на златните корони и диамантените тиари, които бяха толкова тежки, че се впираха в главата ѝ.

Сега бе облечена с дрехи, които ѝ позволяваха да се движи свободно и да се слива с околната среда. Косата ѝ беше къса и никой не можеше да я сграбчи и да я задържи за нея. На хълбока си носеше нож.

За пръв път в живота си не приличаше на принцеса. Изглеждаше гневна, настървена и напълно способна да създава проблеми. Русалка, която не е разумно да дразниш.

И това ѝ харесваше.

Трите минаха поредния завой на Дунаря.

— Вижте! Ето там! — викна Линг и посочи.

На по-малко от петдесет метра от тях се появи Олта. Вливаше се бързо и тежко в Дунаря, заформяше въртопи и носеше купища тиня. Като всички реки, и тя имаше глас. Той бе нисък и землист, пееше за черните планини, от които идваше реката, за вълците, мечките и сърните, които пиеха от нея, за дърветата, които се извисяваха край бреговете ѝ, за освежаващите ветрове, които духаха над нея. Русалките завиха към Олта и навлязоха в бушуващото ѝ устие. След няколко минути се озоваха в по-спокойни води, кашлящи, кихащи и натъртени. Серафина изтръскваше тиня от косата си, а Линг извади от ножницата си жаба. Нийла изплю една риба лещанка.

Замаяната Серафина се запрепъва към брега, за да се махне от бързо вливащата се в Дунаря вода. Подпря гръб на плетеница дебели, криви корени.

И не видя нещото, което се спотайваше зад тях, преди да е станало прекалено късно.

— Сера, внимавай! — извика Нийла.

Изведнъж някой дръпна Сера към корените. Тя чу ръмжене и подуши смрад, от която стомахът ѝ се обърна. Изпищя и се опита да се откопчи от нещото, което я държеше, но то я дръпна обратно.

— Дръж се, Сера! — извика Линг и извади меча от ножницата.

Острието се спусна към дясното рамо на Сера. След миг беше свободна... а на земята лежеше човешка ръка. Тя се извърна да види какво я бе нападнало.

Беше терагог. Или поне останките му. Беше мъртъв. Дрехите му висяха на парцали, както и кожата му. Носът му липсваше. В устата, лишена от устни, се виждаха зъби. Беше му останала само една ръка. И само едно око. То се въртеше бързо в орбитата си, докато трупът се мяташе в затвора си от корени.

— Пресвети океан! — възкликна тя, спряла да диша. — Какво е това?

— Гнилочник — отговори Линг. — Тук е действала сериозна магия малус, момичета.

Серафина знаеше, че истински могъщите магьосници могат да съживяват човешки трупове с канта малус, мрачната песен, която бе забранена магия. После ги подчиняваха на волята си.

Създанието нададе глухо ръмжене и посегна към тях с разложена ръка.

— Чудя се дали не е страж, поставен от йелите — каза Линг. — Видя ни, но ние нямаше да го видим, ако Сера не се бе приближила толкова.

— Какъв гостоприемнен жест — отбеляза Нийла и направи гримаса.

— Там има още един — каза Линг. Посочи с меча към някакви белезникави предмети, полузаровени в листа и кал. Бяха дребни кости. Най-вероятно от нечия ръка. Някой ги беше подредил във формата на овал с една черта, разделяща го на две.

— Това е гръцка буква. Тета, старинната ѝ форма — обясни тя. — Означава смърт.

— Смърт ли? — попита Нийла. — А къде остана „Здравейте“? Или „Привет“? Или „Радваме се да ви видим“?

— Мисля, че е предупреждение. Да отпъжда неканените гости — каза Линг.

— Следвайте костите — припомни си Серафина. — Това ми каза Вража. Мисля, че сме на прав път.

Гнилочникът спря да ръмжи. Обърна се към устието на Олта и се заслуша в нещо.

— Хайде — каза Линг и прибра меча в ножницата. — Не е добре да се застояваме тук.

Трите русалки продължиха да плуват по Олта, а гнилочникът остана на мястото си. Слушаше. Гледаше. Чакаше.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТ

Когато денят започна да преваля, русалките бяха преплува пет левги и приближаваха първия завой на Олта. Не прибъгваха до велозаклинания в реката, защото не искаха да рискуват да пропуснат някой от знаците. Срещнаха още речни русалки, до една несговорчиви и със силно собственическо чувство, та с молби успяха да минат през отсечките, които им принадлежаха. Сега, приближавайки завоя, дочуха гласове — високи и пронизителни.

— Сега пък какво има? — почуди се Нийла, явно изморена.

С тревога в очите, Серафина допря пръст до устните си и посочи с палец към брега. И трите се притиснаха към земята в плитчините и запълзяха бавно напред. След завоя ги посрещна тревожна гледка: три призрака нападаха русалка. Призраците бяха на терагогски момичета. Дрехите им бяха от друга епоха. Русалката също беше млада, с къдрави червени коси, сини очи и изобилие от лунички по лицето. Доскоро бе носила очила със златни рамки, които сега висяха от едното ѝ ухо.

— Как смееш да идваш тук! — запищя един от призраците.

— След всичко, което направи! — изкрещя вторият.

— След като ми го отне! — викна третият.

Те щипеха русалката. Удряха ѝ шамари. Скубеха я. Тя се отбраняваше с всички сили.

Линг въздъхна.

— Всички в Пресноводието ли са tîngjù? — запитва тя.

— Какво... — започна Серафина.

— Кретени.

Трите се спуснаха да помогнат на червенокосата русалка.

— Оставете я! Махайте се оттук! — развика се Линг.

— Къш! — добави Нийла.

Вместо обаче да изплашат призраците, само ги разгневиха още повече. Толкова ги ядосаха, че те започнаха да налитат и на тях. Бяха навсякъде едновременно. Шамарите и щипането им бяха болезнени.

Русалките бяха четири срещу трите призрака, но засега търпяха поражение.

Един от призраците, на закръглена руса девойка, откъсна чантата на Нийла от рамото ѝ и заровичка в нея. Когато откри храната, лакомо я изяде. Всичко падна на дъното на реката през прозрачното ѝ тяло и това я вбеси. Друг призрак издърпа гребените, които държаха косата на червенокоската, и перлите от шията ѝ и се опита да си ги сложи. Но и те паднаха на дъното. Третата призрачна девойка се опита да издърпа меч на Линг от ножницата на гърба ѝ.

— Какво искаш? — извика Нийла.

— Искам си моя Григори!

— Моя Фьодор!

— Моя Александър!

— Момичета, имам си проблеми тук! — извика Серафина, а един от призраците отпра яката на туниката ѝ.

— Какво ще правим? — викна Нийла. — Не мога да ги откача от себе си!

— *Meu Deus*^[1]! — чу се нов глас. — Ей сега го видях! С нея е!

И трите призрачни момичета замръзнаха.

— Какво? — попита първата.

— Видяла си го? — добави втората.

— С нея? — повтори третата.

Русалката, която беше проговорила — с тъмни очила, облечена в прасковено и с пираня на каишка, кимна мрачно. Кожата ѝ беше с топъл шоколадов цвят, а косите ѝ бяха сплетени на десетки лъскави плитки.

— Наистина. Кълна се. И я целуваше. И се смееха и двамата. На теб, *querida*^[2]. Как ти беше името?

— Елизабета!

— Илеана!

— Катерина!

— Ами да. Точно това име го чух да споменава. За теб говореха, *mina*^[3], със сигурност.

Трите призрака захвърлиха нещата, които бяха взели от русалките, и запищяха от ярост.

— Къде е той? — извикаха те в един глас.

Русалката посочи към устието на реката. — Натам. Веднага след последното село.

Призраците побягнаха.

— Tão louca^[4]! — изкоментира русалката през смях, докато ги наблюдаваше как се отдалечават. После каза:

— Аз съм Ава. Tudo bem, gatinhas^[5]?

— Ами... още сме живи, мисля... — каза Линг. Обърна се към другите и поясни:

— Попита ни как сме. На португалски.

— Не съм сигурна — каза Нийла. Косата ѝ висеше пред лицето. — Какво беше това?

— Наричат се русалийки. Поне по тези места — обясни Ава. — Призраци на човешки момичета, които са скочили в реката, за да се удавят заради разбито сърце.

— Момин скок! — възкликна Серафина. — Един от знаците на Вража!

— Момин скок — повтори Ава, клатейки глава. — Maluca^[6]! Явно реките са непреодолимо привлекателни за тъжните момичета. Просто не могат да не се хвърлят в тях. Много речни призраци съм виждала. Като витрини са, но са зловни. И в моята река ги има, в Амазонка. Но там ги наричаме другояче.

— Как ги наричате? — попита Нийла.

— Идиоти! — отвърна Ава и прихна. — Представяте ли си? Да се самоубиеш заради някакъв мъж? — тя направи гримаса. — Eкаh! Não faz sentido!^[7] И не ми пука колко е хубав!

Другите също се засмяха. Серафина се представи, после Нийла и накрая Линг.

— А ти, mina? — попита Ава червенокосата русалка.

— Аз съм Бека. От Атлантика — отвърна тя. — Мерси за помощта.

Бека беше коленичила на дъното на реката, събираше си вещите и ги подреждаше спретнато в куфара си.

— Лошо са те порязали. Бузата ти кърви — отбеляза Линг. — Не мога да повярвам как успя сама да се биеш с всичките.

Бека се усмихна и сви рамене безгрижно.

— Само драскотина е — каза тя. — И по-лошо съм се наранявала.

— Смела си. Щеше да се биеш с тях цял ден — заяви Ава.
— Ако се беше наложило — да — призна Бека. После присви очи. — И те щяха да са по-зле от мен... накрая.
— Една с дух силен, непреклонен — каза Ава. — Усетих го в момента, в който те видях, *mína*.
Бека спря да прибира багажа си и вдигна поглед към Ава.
— Откъде знаеш тези думи? — попита тя.
Ава отвори уста да отговори, когато се чу силно щракване.
— Опита се да ме ухапе! — изписка Нийла. — Аз исках само да го погаля!
— Внимавай — предупреди я Ава. — Има много зъби и е невъзпитана.
— Какво точно правиш с пираня на каишка? — попита Нийла раздразнена.
— Това е рибата ми водач. Без нея съм заникъде. Нали така, Бебе? — каза Ава и се усмихна на ръмжащата пираня.
Бебе спря да ръмжи и ѝ се усмихна в отговор.
— Чакай, ти да не си... ама не може... Така де... ти си... — заекна Нийла.
— Сляпа? Ами да. Абсолютно. Нищо не виждам.
Тя си свали очилата. Очите ѝ бяха бледи и замъглени.
— Но нали ей сега ни видя? Видя призраците — каза Серафина.
— Чух ви. И призраците. И ви почувствах. Очите ми не работят, но въпреки това виждам. По различен начин. Чувствам нещата. Усецам ги. Като... като *tubarão*. Как се наричаше, *querida*?
— Акула — отвърна Линг.
— Като акула. Вас ви усетих още преди няколко дни.
— Ти си онази, за която ни съобщи Лина, нали? — попита Нийла. — Каза ни, че си минала през нейната отсечка от реката... Но това значи, че си се движила пред нас. Как се оказа зад нас?
— Усетих, че идвате и не знаех дали това е хубаво, или лошо. Затова се скрих. Оставих ви да ме подминете. Проучих ви. Ти — тя кимна към Серафина — си дъщерята на Мероу. Разбрах по начина, по който застана между призраците и приятелките си преди малко, като принцеса воин.
— А ти — продължи тя и кимна към Нийла, — ти пазиш светлината. Усецам как се излъчва от теб, топла като слънцето. А ти —

тя кимна към Линг — говориш езиците на всички водни създания. Ще поговориш ли с Бебе? Кажй й да се държи прилично.

Серафина и Нийла се спогледаха.

— Една, която вижда бъдещето на нещата — казаха едновременно.

— С Бека ставаме четири, а с Ава пет — заяви Линг. — Къде е шестата?

— Да попитаме йелите — предложи Бека. — Може би те ще ни кажат.

— Може би? Que diablo^[8]! — възкликна Ава. — Най-добре ще е да ни кажат коя е шестата, както и разни други неща. Да не мислите, че съм дошла чак дотук от Макапа, в тази студена, тъмна, repulsivo^[9] река, за да чуя може би?

Бека затвори капака на куфара си с щракване. После стана и изтръска калта от люспите си.

— Най-добре да тръгваме — каза тя забързано и бутна очилата на носа си. — Наоколо може да има съгледвачи, а ние имаме още две левги до йелите, което, според моите изчисления, значи, че ще сме там, преди да падне нощта, ако плуваме с умерена скорост и не срещаме повече призраци, силни течения, водопади, хора в черни униформи и...

Последва ново щракване и възмутено „Ей!“ от Линг.

— Бебе, какво ти става? Стига вече! Тя е приятел, не вечеря! — скара й се Ава.

Серафина и Нийла отново се спогледаха.

— Мисля, че ще бъдем в по-голяма безопасност в компанията на Трахо, ездачите на смъртта и Рафе Мфеме, отколкото в тази на Бебе — прошепна Нийла.

Серафина се засмя. После другите заплуваха напред, а тя изостана малко, за да види как Нийла плува редом с Линг, а Ава — с Бека. Веднага бе харесала пъстрата, засмяна Ава, а Бека я бе заинтригувала — беше толкова организирана и действена.

Ездачите на смъртта бяха някъде зад тях, а йелите някъде пред тях. И едното, и другото я плашеше, но докато гледаше старата си приятелка и трите нови, се чувстваше все по-сигурна и по-силна, способна да се изправи пред онова, което им предстоеше.

Нийла се обърна.

— Сера, какъв беше следващият знак? — попита тя и ѝ махна с ръка да побърза.

Сера заплува по-бързо, настигна ги и петте русалки продължиха заедно срещу течението на Олга. Заедно.

- [1] Боже мой! (порт.). — Б.пр. ↑
- [2] Скъпа (порт.). — Б.пр. ↑
- [3] Съкратено от меніна, момиче (порт.). — Б.пр. ↑
- [4] Напълно луди (порт.) — Б.пр. ↑
- [5] Всичко наред ли е, мацки? (порт.). — Б.пр. ↑
- [6] Луда (порт.). — Б.пр. ↑
- [7] Ха! Безсмислена работа (порт.). — Б.пр. ↑
- [8] По дяволите (порт.). — Б.пр. ↑
- [9] Отвратителна (порт.). — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И СЕДЕМ

Колкото повече напредваха русалките, толкова по-тъмна и студена ставаше реката.

— Приближаваме — каза Серафина, когато бяха преплували около две левги. — Трябва да сме наблизко. На две левги след Момин скок, така каза Вража. — Във водите на Малакостраките.

— Какво са Малакостраките? — попита Нийла.

— Нямам представа.

Серафина се оглеждаше притеснена, търсеше пещера или врата, каквото и да е, което да им покаже пътя към йелите. Слънцето залязваше. Когато погледна нагоре, Серафина видя над водата да прелита ято гарвани. Тъмните им силуети ѝ се сториха зловещи. Наведе глава и за пореден път огледа участъка, до който бяха стигнали. Опитваше се да забележи всеки възможен знак за опасност. Покрай бреговете на реката зееха пещери и дупки. Около тях се стрелкаха всякакви създания. Тя усети, че я наблюдават, докато минаваше покрай тях. Надяваше, се че наоколо не се спотайват други гнилочници.

— Приближаваме с всяка минута, нали? — попита Нийла. — Моля те, кажи да.

— Дано да е така — включи се Ава. — Започвам да усещам нещо. Идва след нас и идва бързо.

— Страхотно — заяви Линг и погледна през рамо.

— Според изчисленията ми, пещерата трябва да е точно тук — каза Бека и се огледа.

— Колкото и да ми се иска да стигнем — сподели Нийла, — някак не ми се иска да стигнем.

— Разбирам те напълно — рече Бека. — Направо не мога да повярвам, че всичко е истина. Преплувах хиляди километри, без даже да се замисля, само заради един сън. А не съм такъв човек. Никога не върша такива неща. Казах на нашите, че искам да проверя някакъв университет в Дунарея. Как бих могла да им кажа истината? Мамо, татко... отивам на гости на едни вещици. Не знам точно къде живеят

или дали изобщо съществуват и не знам какво точно ще правя, когато ги намеря. Обаче, нали разбирате, налага се да отида. Не ме питайте защо. Освен това се наложи да си взема отпуск от работа.

— Къде работиш, мина? — попита я Ава.

— В един магазин за перли със заклинания. Бях монтажист. Вземам готовите заклинания, загревам перлите — карибски розови перли, в магменото огнище, докато се разширят, и монтирам вътре заклинанието. Изнасяме ги в целия свят. Магазинът се казва „Боделс“.

— „Боделс“? — изписка Нийла — Знам го! Обожавам нещата им. Семейството ми поръчва тонове перли със заклинания. Перли за обзавеждане, перли за тържество, перли за прически, перли за грим. Какво готвите за новия сезон?

Серафина усещаше тревогата в гласовете им, независимо от веселото чуруликане. Говореха си за каквото и да е, само и само да не мислят за страховете си. Гогите имаха израз за това: проветрявам си устата.

— Ами — започна Бека, — аз лично очаквам с нетърпение как ще се приемат новите перловъртежни блескобомбички. От линията ни Трайна Магия.

— Страхотно! — възкликна Нийла. — И какво правят?

— Вземаме розова перла и я зареждаме със заклинания за блясък в десет различни нюанса. Когато освободиш заклинанието, косата, клепачите, устните и перките ти заблестяват в сребристо, синьо, зелено или какъвто цвят си си избрала. Трае две седмици, без избледняване, без изчезване на блясъка. Гарантирано качество.

Тя се усмихна свенливо и добави:

— Идеята беше моя. Първата, която предложих.

Нийла притисна ръка към гърдите си.

— Мила моя, кога ще са на пазара?

— Хм, момичета? — Линг спря внезапно.

— Ще излязат през зимата — каза Бека.

— Предлагате ли ги в прасковено, мина? — поинтересува се Ава.
— Всички казват, че това е моят цвят.

— Дами? Ехо? — пробва пак Линг. — Мисля, че стигнахме.

Тя посочи напред към най-големия рак, който някога бяха виждали. Бъбренето спря. Раците бяха два — мощни, тъмнокафяви и с лъскави черни очи. Пред погледите на русалките те се изправиха и

притиснаха щипки към един голям камък. Камъкът се помести на метър-два и откри проход. От него изплува речна русалка, по чието тяло се преливаха стотици нюанси на кафявото и сивото. Беше бледа и тъмнокоса. На ръцете си носеше гривни от преплетени змийски черепи.

Серафина я позна. Тя беше една от вещиците, които пееха в съня ѝ. Една от йелите. Най-сетне.

Беше успяла. С помощта на останалите. Най-сетне стигнаха. Скоро щяха да разберат защо са били призовани.

Речната русалка размени няколко думи с раците. Мъхнатите им усти се отваряха и затваряха бързо. Дългите им мустаци се вееха във водата. Вещицата кимна, след това се обърна към русалките.

— Аз съм Магдалена, от йелите. Малакостраките ми казват, че усещат врагове на около половин левга на юг оттук. Движат се бързо — каза тя. — Оттук, моля. Побързайте.

Серафина, Ава, Линг и Бека влязоха в прохода. Нийла понечи да ги последва, но в последния момент спря.

— Не мога — промълви тя. — Щом веднъж вляза, няма да мога да изляза. Това е истинско. Вие сте истински. През цялото това време част от мен се надяваше да се окажете просто сън.

Вещицата наклони глава.

— Просто сън? — попита тя подигравателно. — Преди много време един велик маг сънувал как да открадне силите на боговете. От този сън се родил Абадон. Атлантида загинала заради него. А сега заради нечий друг сън могат да загинат всички водни царства. Няма нищо по-истинско от сънищата.

Тя кимна към водите зад Нийла. В далечината се носеха облаци тиня, и то големи.

— Мъжът Трахо знае това. Той идва. Ако не вярваш на мен, може би той ще успее да те убеди.

Парализирана от страх, Нийла не помръдна, само стисна очи. Звукът от плавници, биещи водата, се засилваше. Ездачите на смъртта приближаваха.

Серафина се промъкна покрай вещицата и излезе от прохода. Хвана Нийла за ръката.

— Влизаме заедно, Нийлс — каза тя. — Или заедно, или изобщо не влизаме.

Ава се присъедини към тях.

— Заедно — повтори тя и сложи ръка върху ръцете на Нийла и Сера. Линг и Бека направиха същото.

Нийла отвори очи и Сера видя, че страхът е изчезнал от тях. Беше заменен от нещо друго — от вяра. Вяра в нея. Вяра в останалите. Вяра във връзката помежду им, колкото и нова и крехка да бе тя.

— Заедно — повтори Нийла.

Тя се впусна в тунела и останалите я последваха. В момента, в който и последната русалка влезе вътре, Малакостраките върнаха камъка на мястото му и заличиха с опашките си следите от влаченето му в тинята. Когато приключиха, раците се скриха. Единият се пъхна под ствола на потънало дърво, а другият се покри с килим от гниещи листа.

След по-малко от минута, Трахо и петдесетима ездачи на смъртта минаха покрай прохода с гръм и трясък.

ТРИДЕСЕТ И ОСЕМ

Когато Малакостраките затъркаляха тежкия камък обратно към отвора на тунела, който водеше към пещерите на йелите, Серафина се почувства така, сякаш я затварят в гробница.

— Сега ще ви заведе при обършията, нашата водачка — съобщи Магдалена.

Поведе ги по мрачен коридор, осветен от мъждукащи магмени фенери. Коридорът се виеше надолу и се разклоняваше на цяла мрежа от проходи, прокопани в скалата от реката. Когато очите ѝ свикнаха с оскъдната светлина, Серафина видя, че по цялата дължина на коридора стоят стражи — възправени златооки жаби. Те държаха дълги копия със стоманени върхове, насочени напред и оформящи арка, подобна на Х. Когато вещицата приближи, те веднага дръпнаха копията и ѝ позволиха да мине. Серафина и другите побързаха да минат след нея. В коридора цареше тишина.

— Поне никой няма да успее да влезе. Не и с този огромен камък пред входа — прошепна Бека. — Това е някак утешително.

— Но и никой не може да излезе — отбеляза Линг. — Това вече не е утешително.

— Някой да има случайно зизи? — попита Нийла с треперещ глас.

Никой не ѝ отговори, а вещицата продължи да ги води надолу по коридора. Тъкмо когато започна да им се струва, че скоро ще стигнат центъра на Земята, тя се спря пред дървена врата, цялата изписана с рунически знаци. Вратата отвори страховита наглед есетра с шипест гръбнак и толкова дълги мустаци, че докосваха пода. Магдалена ги въведе в стаята.

Серафина се огледа. Помещението приличаше на нечий кабинет. Масивно каменно бюро с ониксов плот стоеше в далечния ъгъл. До него се издигаше висок стол, целият направен от преплетени рога и кости. Тук и там стояха столове от плавей. По рафтове на стените се редяха животински черепи, черупки от сладководни миди и каменни

буркани, в които седяха като в столове странни същества, които мигаха и шумоляха. По стените пълзяха тлъсти черни пиявици. По тавана премина петнист саламандър. Бека пусна куфара си на земята.

— Чакайте тук. Баба Вража ще дойде след малко — каза Магдалена. После отплува и есетрата затвори вратата след нея. Русалките останаха сами.

Поне така смятаха.

Стаята беше пълна с толкова много интересни неща, че Серафина забеляза чак след няколко секунди, че в нея има и друга русалка. Стоеше с гръб към тях. Носеше дълга жилетка от тюленова кожа, извезана със сребро. От кръста ѝ висеше ножница от кожа на змиорка. Опашката ѝ беше в яркото черно и бяло на косатките. От двете страни на главата ѝ, между слепоочията и темето, се редяха тънки плитки. Иначе бяло-русата ѝ коса се вееше свободно. Тя се извърна внезапно и Серафина затаи дъх, когато срещна погледа на две ледени сини очи.

Беше Астрид.

Дъщерята на адмирал Колфин.

От Оңдалина.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТ

Серафина бясно биеше с опашка по водата. В главата ѝ зазвъняха сигнали за тревога.

„Това е капан! — помисли си тя. — Как можах да проявя такава глупост?“

— Страхливка! — изръмжа тя на Астрид. — Да ни причакваш така! Сама ли дойде? Или си доведе и убийци?

— Ти! — Астрид изплю думата. — Типична меровингианска измама! Добре че си си довела подкрепления, принцесо. Ще ти трябват!

Астрид се стрелна напред с настръхнали перки. Серафина се дръпна. После двете се завъртяха около един стол, готови да се нахвърлят една върху друга. Бебе полудя. Ава едва го удържаше.

— Ей, момичета... стига толкова — предупреди ги Линг. Но Серафина и Астрид не ѝ обърнаха внимание.

Яростта на Серафина беше жива. Усещаше я как се вие и гърчи в нея, как увива червените си пипала около сърцето ѝ. Чуваше смеха ѝ, нисък и гъргорещ.

— Първо шпионите ви се опитват да убият баща ми, като слагат под седлото му морска орхидея, от тези, които виреят само в Миромара — засъска Астрид. — За твое нещастие, той си счупи само няколко ребра, но не и врата. После сложиха отрова във вечерята му. Отрова от анемоната Медуза. Нали ги знаеш тези анемони, Злорафина? Те растат само по рифовете около Серулия!

— Не смей да приписваш на Миромара методите на Ондалина! Стрелата, която прониза майка ми, беше намазана с отрова от арктическа риба скорпион! Серулия бе атакувана от войници, облечени в ондалиниански униформи. Бях там. Видях ги!

— Спрете и двете! Моля ви! — изхленчи Нийла.

— Вашите войници разрушиха моя град! — извика Серафина. Събра шепа вода, оформи я в топка и я метна срещу Астрид.

Същевременно изпя заклинание стило. На топката ѝ поникнаха бодли, докато летеше към целта си.

— Изабела поръча убийството на баща ми! — изкрещя в отговор Астрид и пъргаво отскочи от траекторията на топката. Но не метна свое заклинание по Серафина. Вместо това извади меча си от ножницата и замахна с него.

— Убихте стотици невинни хора! — кресна Серафина и парира удара на меча със заклинание дефлекто. Острието се стовари върху водния щит, който бе създала, и той го пръсна на парчета.

Внезапно една врата, скрита зад каменното бюро, се тресна в стената. През нея мина възрастна русалка. Носеше дълго черно наметало с широка яка от абаносовочерни лебедови пера около шията. Сивите ѝ коси бяха събрани на кок в основата на врата. Пръстите ѝ бяха накичени с кехлибарени пръстени, а в средата на всеки бе поставена човешка очна ябълка, която се въртеше и се взираше в пространството. Очите на русалката хвърляха гневни искри.

— Глупачки такива! Как смеете да се държите по този начин в присъствието на йели! — прогърмя гласът ѝ.

Серафина и Астрид замръзнаха на местата си. Гневният транс, в който бяха изпаднали, изчезна.

— Не сте призовани да се биете. Точно това иска чудовището. Исква да се унищожите една друга.

— Ти си Баба Вража, нали? — попита Нийла с ококорени очи и глас, треперещ от страхопочитание. — О. Богове. Мои. Не мога да повярвам. Видях те в съня си. Но дук Армандо каза, че йелите са мит, от онези, които са измисляли древните, за да обяснят гръмотевиците. Той каза, че сте само приказка.

— Значи твоят дук е глупак — заяви вещицата. — Приказките не ни казват какво са гръмотевиците, те ни казват какво сме ние.

Тя огледа всяка от шестте русалки с блестящите си черни очи.

— Елате. Следвайте ме и ще ви покажа враг, с който си струва да се биете.

Преди някоя от тях да успее да реагира, Вража се обърна и заплува натам, откъдето беше дошла. Нийла, Линг, Серафина и Бека я последваха. Ава първо заповяда на Бебе да стои на място, после заплува след тях. Астрид беше последна.

Вража ги поведе надолу по поредния виещ се тунел. Трябваше да се движат бързо, за да не изостанат. Разминаха се с няколко по-млади вещици, които плуваха нагоре. Те допираха ръце с преплетени пръсти до челото си, когато доближаваха Вража. Една от тях бе цялата в синини. Друга пък бе окървавена. Трета се носеше почти в безсъзнание, подкрепяна от други две.

— Кажете ми пак защо дойдохме? — прошепна Нийла нервно.

— Мисля, че скоро ще разберем — отвърна Серафина.

— Чувам пеене — отбеляза Бека.

— И аз — каза Линг. — Ава, виждаш ли нещо?

— Нищо, дори и цаца — отговори Ава. — Има ли желязо наблизо?

— Да. Желязна врата. Точно пред нас — каза Линг.

— Къде свършва тази шантава разходка? — долетя гласът на Астрид.

— В Инкантиума. Връщай се, ако те е страх — каза Вража и спря пред желязната врата.

— Да ме е страх? Не ме е страх — с насмешка отрече Астрид. — Просто искам да знам къде...

Вража я прекъсна.

— Преди малко ви казах, че приказките ни казват кои сме ние. Зад тази врата има нещо, чиято история ще ви каже кои сте вие. Преди да я отворя, искам да сте сигурни, че искате да узнаете това.

Никоя от русалките не помръдна. Вража кимна и отвори вратата. Звуките от пеенето се усилиха. Вик на ярост отекна сред дебелия каменни стени. Водата бе натежала от аромата на страха.

— О, богове — прошепна Серафина, когато надзърна в стаята.

Пред очите ѝ кошмарът оживяваше.

ЧЕТИРИДЕСЕТ

В центъра на стаята гореше подводният огън.

Осем речни вещици — инканти, плуваха около него в посока, обратна на часовниковата стрелка, сплели ръце и пеещи точно както в съня на Серафина. Лицата им бяха посивели и изпити. Устните на една бяха опръскани с кръв. На друга кръв течеше от носа. Лицето на трета беше насинено. Сера виждаше, че магията им струва скъпо.

Вража заплува около вещиците, без да сваля очи от подводния огън.

— Du-te înapoi, diavolul, înapoi! — викна тя към нещото в пламъците. — Назад, дяволе, назад!

Серафина се приближи до кръга от вещици и видя в огъня да трепти някакъв образ. Беше същата бронзова врата, потопена дълбоко под водата и обвита с лед, която бе видяла в кошмара си. Зад нея нещо се движеше с пъргавината на див звяр. Пред решетките се появи безоко лице.

— Шокорет! — изви то, сякаш някак знаеше, че Серафина и останалите са там, за да чуют какво има да каже. — Апатеон! Амъжитор!

Чудовището се хвърли към вратата. Бронзът простена и потрепери. Ледът започна да се пропуква.

— Daimonas tis Morsa!

— Aceasta le vede! Întețifocul! Ține-l înapoi! — нареди Вража. — Вижда ги! Засилете огъня! Задръжте го назад!

Вещиците запяха по-силно. Една от тях, която бе на края на силите си, затвори очи и се приведе напред. По-близо до огъня. По-близо до трептящия образ. Това беше грешка.

Чудовището отвори огромната си паст без устни и изръмжа. Пред ужасения поглед на Сера една жилеста черна ръка, изпъстрена с червени нишки, се стрелна светкавично през решетките и подводния огън и се вмъкна в Инкантиариума. Чудовището сграбчи вещицата за гърлото. Тя изпищя от болка, когато ноктите му се впиха в плътта ѝ.

Чудовището я дръпна и тя пусна ръцете на инкантите от двете ѝ страни. Подводният огън угасна.

— A scapat! Condu-l înapoi închide cercul înainte să ne omoare pe toți! — завика Вража. — Проби бариерата! Върнете го обратно! Затворете кръга, преди да ни избие всичките!

Последваха още писъци. Във водата се виеха струйки кръв, ужасът от видяното хвърли в хаос вещиците. Серафина стоеше наред с всичко това и в същото време беше някак над случващото се. Слухът ѝ внезапно се изостри, зрението също. Виждаше следващия ход на чудовището и този след него, сякаш гледаше шахматни фигури, които се носят по дъската. Виждаше и как да блокира тези фигури.

— Бека! — викна тя. — Трябва ни заклинание дефлекто!

— Веднага! — извика в отговор Бека и запя защитното заклинание.

— Линг! Отиди на мястото на онази вещица!

Линг се присъедини към инкантите и кръстоса ръце, за да може да хване и двете, без да вади счупената си ръка от превръзката. Изкриви лице от болка, когато едната вещица я хвана тъкмо за нея, но запя. От земята пред затвора на чудовището изникнаха тънки пламъчета. Серафина знаеше, че за да се разгори добре подводният огън, е нужно време. Трябваше да отвлече вниманието на затворника.

— Ей! — извика тя и плесна силно с ръце. — Погледни насам!

Чудовището се извъртя. През решетките се промушиха още ръце. В средата на всяка длан се виждаше око без клепач.

— Хайде де! Насам, морски боклук! Давай! — продължи да вика Серафина.

Чудовището пусна инкантата и замахна към Серафина. То беше силно и бързо, но дефлектото, което Бека изпя, бе здраво и добре направено, тъй че я предпази.

Докато Серафина отклоняваше вниманието на чудовището, Бека се опита да издърпа ранената инканта по-далече от огъня. Чудовището я видя.

— Не! — извика Серафина. Без да мисли, тя заобиколи щита на дефлектото и запляска силно с опашка по водата.

Чудовището обърна гръб на Бека и пак се хвърли към Серафина. Тя се дръпна, но не достатъчно бързо. Ноктите на чудовището докоснаха опашката ѝ и оставиха три дълбоки драскотини върху нея.

Серафина прехапа устни, за да не изкрещи.

— Ава, кажи ми нещо! — извика тя. — Виждаш ли нещо? От какво се страхува?

— От светлината, Сера! Мрази светлината!

— Нийла, хвърли му един фраг!

Нийла стисна здраво светлинната топка от лава и я хвърли през прътите на решетката. Тя се удари в пода и избухна, принуждавайки чудовището да се дръпне назад. Само след няколко секунди обаче създанието отново простря ръце през решетките — без видими наранявания и обзето от още по-голяма ярост. Бронзовите пръти заскърцаха, когато ги сграбчи. Един от тях започна да се огъва. Подводният огън гореше все по-силно, пламъците му озаряваха стаята в синьо, но все още не бе достатъчно мощен.

— Ще излезе! — изпищя Нийла.

Изведнъж едно неясно черно-бяло петно се стрелна покрай тях. Беше Астрид, която се движеше със смъртоносната скорост на косатка.

— Няма да го допусна — изръмжа тя.

— Астрид, не! Прекалено си близо! — извика Серафина.

Но Астрид не я слушаше. Нададе боен вик и замахна с меча си към чудовището. Мускулите по ръцете ѝ се издуха. Острието се стовари върху една от протегнатите ръце и я преряза в китката.

Чудовището изпищя от болка и се скри в дъното на затвора си. Отрязаната му ръка драскаше по тинята на речното дъно. Астрид я промуши с меча. Пръстите се ключиха около острието, после се отпуснаха и се огънаха към дланта като крачетата на умиращ паяк.

В центъра на кръга от инканти, пламъците на огъня лумнаха нависоко. Астрид се отдръпна.

— По-голяма глупост не можа да направиш! — развика ѝ се Серафина. — Можеше да те убие!

— Но свърши работа, нали? — викна в отговор Астрид.

— И песен-заклинанията вършат работа. Да си чувала за тях случайно?

Астрид не отговори. Тя заплува към стената и се облегна на нея. Дишаше тежко, на едната ѝ ръка се виждаше дълбока драскотина, а лявото ѝ слепоочие кървеше.

„Тя спаси всички ни“, помисли си Серафина. „Дори мен.“ Не това бе очаквала от дъщерята на мъжа, който беше нападнал Серулия,

и това я объркваше.

Бека седеше на пода с Вража, в чиито прегръдки лежеше ранената речна вещица.

Серафина отиде при тях.

— Как е тя?

Бека поклати глава. Очите на инкантата бяха притворени. От дълбоката рана на шията ѝ бликаше кръв. Опитваше се да каже нещо. Серафина се наведе към нея, за да я чуе.

— ... толкова много... в кръв и огън... Чух ги, усетих ги... Изгубени, всичките... Той идва... Спрете го...

После устните ѝ застинаха и Серафина видя как животът напуска очите ѝ.

Вража вдигна глава. Лицето ѝ се изопна от силната мъка.

— Odiñnešte-te асум, сугајос — каза тя. — Почивай сега, смела русалке.

Сърцето на Сера се изпълни с печал.

В Инкантариума заприиждаха още йели, привлечени от рева на чудовището. Вража помоли две от тях да отнесат тялото на сестра си и да го подготвят за погребението. На друга нареди да заеме мястото на Линг в кръга и да продължи песента. После се изправи бавно. Бека ѝ помогна.

— От известно време мощта му растеше, но досега не знаех точно колко силен е станал — обясни Вража.

— Това той ли... — започна Серафина.

— Абадон? Да — отвърна Вража.

— Той е тук? В Инкантариума? — попита Бека.

Вража се засмя безрадостно.

— Не би трябвало да е тук — каза тя. — Само образът му. Наблюдаваме го с ochi^[1] — мощно заклинание за тайно наблюдение. Днес Абадон успя да премине стената на заклинанието и огъня. Това е лошо. Но той успя и да се впълти тук, което е много по-лошо. Това се нарича aḡata^[2]. Досега се смяташе за теоретично заклинание. Макар мнозина да са опитвали, никой, дори йела, не е успявал да го направи. За щастие, заклинанието на чудовището беше слабо, слава на боговете. Ако беше малко по-силно, щяхме всички да сме мъртви, не само клетата Анастасия.

— Знаех си, че трябваше да остана отвън — заяви Нийла.

— О, не, носителко на светлината — възрази Вража. — Ако беше останала отвън, никога нямаше да видя това.

— Кое? — попита Серафина.

— Колко сте великолепни всички заедно — отвърна Вража. — Точно както се надявах. Даже е повече от това, на което се надявах. Всяка от вас е силна сама по себе си, но заедно... О, когато сте заедно, силите ви стават още по-големи. Точно като техните.

— Извинете — каза Линг. — Великолепни ли казахте? Току-що една от вещиците ви умря. Ние останалите бяхме на косъм от смъртта. Това нещо почти успя да избяга. Ако не беше Астрид, щеше вече да е тук. Не бяхме великолепни. Просто имахме късмет.

— Това няма нищо общо с късмета. Вярно, силата на Абадон расте. Ала същото се случва и с вас — сега, когато сте заедно — обясни Вража.

— Аз... не разбирам — промълви Серафина.

— Не усетихте ли какво стана? Не усетихте ли силата си? Ти, Серафина, поведе войската си мъдро като прабаба си, кралица Изолда, по време на войната при Рейкянес Ридж. А ти — тя посочи Линг, — ти запя, сякаш си родена инканта. Нийла хвърля светлина не по-зле от мен. Дефлектото на Бека дори не се напука под ударите на Абадон. Ава видя от какво се страхува той, а ние, йелите, не можахме. А Астрид го нападна със силата на десетима воители.

Серафина погледна другите. От израженията им разбра, че са усетили нещо, точно като нея. Някаква яснота. Знание. Нова, внезапна сила. „Как се случи това?“, почуди се тя.

— И на повече сте способни. Аз ще ви науча — каза Вража и заплува към вратата. — Елате! Имаме много работа. Сега ще се върнем в покоите ми. Ще...

— Не — прекъсна я Астрид и прибра меча си в ножницата. — Никъде няма да ходя, докато не ни кажеш защо ни повика тук.

Вража спря. Обърна се и се втренчи в Астрид с ясните си черни очи.

— За да довършите това, което току-що започнахте — каза тя.

— Какво да довършим? Не разбирам. Искаш да отрежа още няколко от ръцете на чудовището ли?

— Не, дете... — възрази тя.

— Хубаво — каза Астрид с облекчение. — Защото хич не беше лесно.

— Искам да му отрежеш главата.

[1] Око (рум.). — Б.пр. ↑

[2] Показвам (рум.). — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЕДНО

Смехът на Астрид за момент заглуши напева на вещиците.

— Да му отрежа главата! Браво, Бабо Вража. Ти изобщо видя ли това нещо? Много е силно и е много ядосано. Ако можеше, щеше да отреже нашите глави. Така че, кажи ми сериозно, за какво ни призова? — попита тя.

Вража не се смееше.

— Чакай, не... Не може да говориш сериозно.

— Никога не съм била по-сериозна. Трябва да отидете в Южното море, където е затворено чудовището. Търси го и някой друг, с тъмна цел. Този някой го събуди. Вие трябва да го откриете и да го убиете, преди другият да го освободи. Ако не го направите, моретата и всички в тях ще попаднат във властта на Абадон.

Серафина бе онемяла. Всички бяха онемели. Шестте русалки се спогледаха с широко отворени, невярващи очи, после всички заговориха едновременно.

— Да отидем в Южното море? — попита Линг.

— Ще измръзнем до смърт! — възкликна Бека.

— Да убием Абадон? — повтори Ава.

— Как ще го намерим? Южното море е огромно! — каза Нийла.

— Това е пълна лудост — заяви Астрид. — Тръгвам си.

Докато Серафина гледаше как Астрид плува към вратата, в главата ѝ се появи един от стиховете, които бе чула в кошмара си.

*Елате при нас от реки и морета,
станете едно и в сърце, и в душа.
Преди водите и всички във тях
Абадон да превърне във прах.*

Изведнъж тя разбра какво трябва да направи. Същото, което бе направила преди малко, когато чудовището ги нападна. Трябваше да ги

задържи заедно, каквото и да става, едно и в сърце, и в душа... Не можеше да допусне Астрид да си тръгне.

— Астрид, чакай — каза тя.

Астрид изсумтя.

— Друг път.

— Страхуваш се — започна Серафина. Беше усетила, че единственият начин да спре Астрид е да я предизвика.

И беше права. Астрид замръзна за миг, после се извърна. Очите ѝ хвърляха мълнии.

— Какво каза?

— Казах, че се страхуваш. Страхуваш се от историята. Затова искаш да си тръгнеш.

— От каква история да се страхувам? За какво изобщо говориш? И ти си луда като нея — заяви Астрид и кимна към Вража.

Серафина се обърна към речната вещица.

— Бабо Вража, преди да отвориш вратата към тази стая, ти каза, че това, което се намира вътре, си има история — каза тя. — И че от нея ще разберем кои сме ние. Трябва да чуем тази история. Веднага.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДВЕ

Три очни ябълки в три кехлибарени пръстена се извиха нагоре и се втрениха в Серафина.

Серафина отвърна на погледа им неспокойно.

— Харесват ли ти? — попита Вража, докато ѝ подаваше чашка върху чинийка.

— Много са, въ, необичайни — отвърна Сера.

Вража бе завела русалките обратно в кабинета си. Беше ги поканила да седнат и беше пратила една прислужница да донесе чай.

— Това са очи на терагоги — каза.

— Да не са се удавили или нещо такова? — попита Нийла.

— Нещо такова — отговори Вража. Усмихна се и Серафина за пръв път обърна внимание колко остри са зъбите ѝ.

— Единият изливаше нефт в реката ми. Друг ловеше прекалено много змиорки. Третият изкорени дървета, по които гнездяха орли рибари. Все още живеят, или по-скоро съществуват, като *cadavru*^[1]. Използвам ги за съгледвачи.

— Гнилочникът от устието на Олта от тях ли е? — попита Нийла.

— Да. Дясното му око е при него, а лявото — при мен. Виждам това, което вижда той. Много е удобно, когато наоколо има ездачи на смъртта.

Тя наля чая и приседна на ръба на бюрото си. Беше наляла и на себе си, но не пиеше. Остави чашката си и взе един гладък, плосък камък, който стоеше до чайника. Заобръща го в ръце. Повърхността му бе покрита с някакви символи.

— Песен-заклинанието за създаване на кадавър се нарича *trezi*^[2]. Румънско заклинание, много старо — започна тя. — Много такива заклинания знам. Предават се от обършия на обършия. Благодарение на тези заклинания ние, йелите, сме оцелели толкова дълго. Мероу ни е създала преди четири хиляди години и оттогава изпълняваме дълга, с който тя ни е натоварила, да пазим морския народ.

— От какво? — попита Линг.

Вража се усмихна.

— От самите нас.

Тя протегна ръце, за да могат Сера, Нийла, Астрид, Бека и Линг да видят камъка, после го подаде на Ава, за да го докосне. Бебе, която спеше в скута на стопанката си, изръмжа насън.

— Знаете ли, че написаното е на четири хиляди години? — попита Вража. — Идва от един минойски храм. Един от малкото оцелели писмени паметници от Атлантида. Той разказва това, което са написали и Платон, и другите древни — Посидоний, Хеланик и Филон, че островът е бил унищожен от естествени явления.

Тя огледа русалките и добави:

— И лъже.

— Защо? — попита Ава.

— Защото така е искала Мероу. Искала е светът да знае само това за Атлантида — лъжите. Историите имат голяма сила. И живеят дълго. Мероу е знаела тези неща, затова е заличила всичко, което е разказвало истинската история на Атлантида.

— Но защо го е направила? — недоумяваше Нийла.

— Истината е била твърде опасна — обясни Вража. — Мероу е видяла как огънят и водата поглъщат народа ѝ — мъже, жени и малки деца. Разбирате ли, Атлантида не е загинала от земетресение или вулкан, както, без съмнение, сте учили. Те са били само средството за унищожението ѝ. Островът е бил заличен от лицето на земята от един от своите жители.

— Бабо Вража, откъде знаеш това? — попита Серафина. Поглъщаше думите на вещицата като хипнотизирана. Древната атлантическа история бе голямата ѝ страст. През целия си живот бе копняла да научи повече за изгубения остров, но имаше съвсем малко раковини от онзи период, съвсем малко информация.

— Знаем го от самата Мероу. Тя е споделила истината с първата обършия в кървава песен. Обършията е запазила тайната в сърцето си. На смъртния си одър тя я предала на наследницата си, тя на своята и така нататък. Забранено ни е да говорим за това, освен ако чудовището не се надигне. Мълчахме четири хиляди години.

— Досега — каза Линг.

— Да — съгласи се Вража. — Досега. Но аз започнах историята от края, а началото винаги е по-добро място за започването на една история. „Каквото и да можеш да правиш, за каквото и да мечтаеш да правиш, започни го веднага. Смелостта крие в себе си гениалност, сила и магия“. Един терагог е написал това. Някои казват, че бил поетът Гьоте. Думите му спокойно са могли да бъдат написани за Атлантида. Именно това е била Атлантида — смелост, място, създадено от гениалността и магията. Ах, каква магия! — каза тя с усмивка. — Нищо не е можело да се сравнява с нея. Атина? Затънтено селце. Рим? Прашно градче. Тива? Примитивно речно пристанище. Медните, калаените, сребърните и златни мини на Атлантида са я направили богата. Плодородната почва я е направила щедра. Богатите на риба води са я хранели. Този островен рай се е управлявал от магове...

— Шестимата царували — вметна Бека.

— Да. Орфео, Мероу, Сикоракс, Нави, Пира и Никс. Мощната им магия е идвала от боговете, които са дарили всеки от тях с могъщ талисман. Те са били много близки приятели, а силите им се извявали най-силно, когато били заедно. Управлявали са Атлантида мъдро и справедливо и народът ги е почитал. Всички решения, свързани с добруването на хората, са взимали само с пълно съгласие. Същото е важало и за присъдите. На острова е имало затвор, Карцерон. Бил е изграден от огромни каменни блокове, а обитателите се пазели зад две тежки бронзови порти с уникална ключалка. Портите не можели да се отворят, за да пропуснат затворник навътре или навън, ако в ключалката не били сложени шестте талисмана на шестимата магове.

Вража спря, за да отпие глътка от чая си.

— Няма идеално общество — продължи тя и остави чашата си върху чинийката, — но Атлантида е била мирно и справедливо място. Тогава са смятали, че атлантидската цивилизация ще пребъде във вечността.

— Какво се е случило? Защо не е станало така? — попита Серафина, която беше изцяло погълната от разказа на Вража.

— Не сме съвсем сигурни. Мероу не е искала да каже на първата обършия. Казала е само, че Орфео е бил загубен за останалите и че е обърнал гръб на дълга и народа си, за да създаде Абадон — чудовище със сили, равни на силите на боговете. Как го е направил и от какво, Мероу не е споменала. Останалите петима магове са се опитали да го

спрат. Започнала е битка. Орфео е пуснал чудовището си на свобода и Атлантида е загинала. Абадон е разтърсил земята и тя се е отворила. Изригнала е лава, моретата са кипнали и умиращият остров е потънал във вълните.

Серафина се облегна в стола си и поклати глава.

— Не ми вярваш ли, дете? — попита я Вража.

— Не знам на какво да вярвам — отвърна тя. — Как е могъл Абадон да разтърси земята? Как е накарал моретата да закипят? Как е възможно да има нещо толкова силно?

Вража си пое дълбоко дъх. Допря пръсти до гърдите си и извади кървава песен. Изстена от болка, защото във водата не се появиха просто няколко нишки кръв, а рукна цял поток. Той се завъртя из стаята със страховита сила, събори раковините от рафтовете и строши каменните буркани, а водата стана тъмна като нощ.

Звуци и картини се завихриха в едно и тогава русалките го видяха — унищожението на Атлантида. Хората тичаха с писъци по улиците на Елизия, столицата, докато земята се тресеше и сградите се срутواха около тях. Навсякъде се валяха тела. Въздухът бе изпълнен с дим и пепел. Видяха как по каменните стъпала на една сграда към улицата потече лава. Едно дете, твърде малко, за да може да ходи, седеше до последното стъпало и пищеше от ужас до мъртвото тяло на майка си. Появи се мъж, който се затича към детето и го взе на ръце. Секунда по-късно каменната настилка, на която бе седяло момиченцето, изчезна под течния огън.

— Бягайте! — чу се женски глас. — Влизайте във водата! Бързо! Идва насам.

Десетки хора се затичаха към морето.

— Помогни им, моля те... О, велика Нерия, спри тази кървава баня!

Серафина не виждаше жената, чийто глас чуваше, но знаеше коя е — Метроу, нейната прародителка. Това беше нейният спомен.

Серафина първа чу гласа на чудовището. Глас, състоящ се от хиляди гласове, всичките крещящи едновременно. Звукът беше толкова изтерзан, че я залепи за стола. После тя видя създаването.

То беше оживял мрак, обвит от червено сияние. Имаше човешка форма, с два крака, но с осем ръце. Мощни мускули му даваха огромна сила и бързина. Безоката му глава се въртеше наляво и надясно,

привлечена от звука на тичащите хора, от виковете и плача им. Отвратителните ръце с очи в средата на дланите насочваха създанието. То сипеше удари по безпомощните хора, които се опитваха да избягат. Всеки път, когато убиеше жертвата си, чудовището отмяташе глава назад, отваряше бездънната си паст и изреваваше.

— Мероу! — чу се глас.

Появи се мъж, който се препъваше по опустошените улици. Беше слаб, с тъмна кожа и слепи очи. Носеше ленена туника, сандали и голям пръстен с рубин. Имаше същите високи скули и множество черни плитчици като Ава.

— Никс! — извика Мероу и се затича към него. — Слава на боговете, че си добре! Къде е той?

— Барикадирал се е в храма на Морса.

— Трябва да вземем талисмана му. И талисманите на останалите. Ако ги съберем на едно място, ще можем да отворим Карцерон и да накараме звяра да влезе вътре.

— Той никога няма да го даде. Ще трябва да го убием, за да го вземем.

— Тогава точно това ще направим.

— Мероу, не. Говорим за Орфео.

— Няма друг начин, Никс! Иначе той ще убие нас. Намери Нави. Аз ще открия Сикоракс и Пира. Ще се срещнем пред храма.

Тогава кървавата песен избледня и водата се избистри. Шестте русалки седяха, неспособни да помръднат, занемели, потресени.

Вража наруши мълчанието.

— Никс е бил убит от Абадон, преди да успее да стигне до храма, но преди това е съумял да открие Нави. Тя е била тежко ранена, но е стигнала до Карцерон с талисмана на Никс и със своя. Мероу е намерила Орфео, убила го е и е взела талисмана му. Оцелелите магове са вкарали Абадон в Карцерон, но в битката са загинали Нави и Пира. Щом чудовището е било затворено, Мероу е извадила талисманите от ключалката, после е повела хората си към водата. Сикоракс, с помощта на хиляда кита, е завлякла Карцерон в Южното море и го е потопила под леда. Там е умряла. Песните на китовите са я съпровождали в последния й път. Оттогава Абадон спи, погребан под леда. Забравен. Извън времето. Но сега се е събудил. Сега някой се опитва да го освободи. И зловредното му присъствие вече се усеща. Морски

царства воюват. Умират хора. Водите почервеняват от кръв. Сега вие трябва да го унищожите. Трябва да съберете шестте талисмана, да отворите с тях Карцерон, да влезете и да убиете чудовището.

— Бабо Вража, защо ние? — попита Серафина. — Защо призова нас, шест девойки, да убием Абадон? Защо не императори или адмирали, или военачалници и техните войски? Защо не най-силните магове на водите?

Вража измери с поглед всяка от тях и накрая каза:

— Вие сте най-силните магове. От четири хиляди години не е имало никой толкова силен. От времето на Шестимата царували.

— Такааа. Преди си помислих, че си откачена. Сега го знам със сигурност — каза Астрид.

— Една от вас знае, че всичко това е истина. Тя го вижда — заяви Вража.

Русалките се спогледаха. Всички изглеждаха объркани, освен Ава, която кимаше замислено.

— Виждаш ли нещо, Ава? — попита я Серафина. — Какво виждаш?

— Не знам как не го видях досега — каза Ава.

— Какво не си видяла? — попита Астрид. — Никоя от нас не е канта мага. Това е безумно!

— Не, не е — каза Ава. — Съвсем логично е. Тогава са били шестима. И сега сме шест. Те са били шест, ние също сме шест.

Бека вдигна вежди.

— Чакай, да не казваш... Няма начин, Ава, невъзможно е.

— Напротив — каза Вража. — Вие шестте сте преки наследници на шестимата най-велики магове, живели някога. Наследили сте силите им. Мероу, Орфео, Сикоракс, Нави, Пира, Никс... Шестимата царували живеят във всяка от вас.

[1] Труп, кадавър (рум.). — Б.пр. ↑

[2] Събуждам се, будя (рум.). — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРИ

Астрид примигна.

Ава зяпна.

Бека и Линг поклатиха глави невярващо.

Нийла стана яркосиня.

Серафина заговори:

— Бабо Вража, как е възможно да сме наследници на силата на шестимата най-велики магове в историята? Няма логика. Астрид е права — ако беше вярно, щяхме да сме канта маги до една, с идеални гласове.

Вража се усмихна.

— Забравяш, че канта магите са русалки, а силите на морските хора са съсредоточени в гласовете им. Така е направила богинята Нерия, когато преобразила атлантидите. Направила е гласовете ни силни, за да се носят надалеч във водата. Но Мероу и останалите магове, вашите предци, са били родени като хора. Човешката магия приема различни форми. Същото важи и за някои от силите ви. Способностите, които показахте, докато се борехте с Абадон, със сигурност го доказват. Нийла и Бека направиха заклинания срещу чудовището. Линг пък с инкантите. Но ти не пък, Серафина. Нито пък Астрид или Ава. Вашите сили може би са смесица от човешката магия на предците ви и вашата собствена морска магия.

— Коя на кого е наследник? — попита Ава. — Серафина произлиза от Мероу, това е ясно, но ние на кои магове сме наследници?

— Много добър въпрос — похвали я Вража. — Никога досега шест наследници на великите магове не са били на една и съща възраст по едно и също време. Точно като самите магове.

Тя заплува към Серафина и сложи ръце на раменете ѝ.

— Както каза Ава, ти, Серафина, си дъщеря на Мероу. Тя е била велик водач — смела и справедлива. И много могъща магьосница. Най-голямата ѝ сила обаче е била любовта.

— Любовта, а? — подметна Астрид. — Това пък каква сила е?

— Любовта е най-силното нещо на света — каза Вража.

— Нима? Ами магмомета ДК-67?

— Имаш много да учиш — обърна се Вража към Астрид. — Дори твоят магмомет нямаше да може да ни спаси днес. Спаси ни бързата мисъл на Серафина. Тя бе готова да се жертва за всички вас. Готовността да жертваш живота си за другите се ражда от любовта.

— Или от глупостта — измърмори Астрид.

Беше ред на Нийла.

— Една със сърце, което носи светлината — каза ѝ Вража. — Ти си дъщеря на Нави. Тя е била богата жена, която е дошла на Атлантида от Индия. Била е мила и добросърдечна и е използвала богатствата си, за да строи болници, сиропиталища и домове за бедните. Говорело се, че пазела светлината в ръцете си и в сърцето си. Можела е да вземе светлина от луната и звездите и точно като тях е давала на хората надежда в най-тъмния им час.

Нийла гледаше недоверчиво.

— Бабо Вража, не знам колко от силата на Нави съм наследила. Така де, понякога успявам да направя съвсем прилично фраз-заклинание, но друг път едва успявам да накарам и няколко лунни медузи да засветят.

— За това си има обяснение. Струва ми се, че и твоите сили, и тези на приятелките ти се усилват, когато сте близо една до друга — обясни Вража. — Как мислиш, че със Серафина успяхте да избягате в огледалото в двореца на дука? Има даже канта маги, които не могат да го постигнат.

— Може и да си права — допусна Нийла. — Песен-заклинанията ми винаги са по-добри, когато Сера е наблизо.

Вража повдигна вежда.

— Може да съм права? — попита тя. — Я пробвай пак да направиш същото като в Инкантиариума.

Нийла се огледа нервно. Пое си дълбоко дъх и изпя заклинание фразгор лукс. Този път светлинната бомба, която метна през стаята, откърти парче от стената.

— Олеле — прошепна тя ококорено. — Как... Как успях...

— Магията поражда магия — каза Вража.

Следваща беше Бека.

— Една с дух силен, непреклонен. Точно като Пира — каза Вража. — Тя е била блестящ военачалник, една от най-великите. Дошла е от бреговете на Атлантика. Ти си като нея.

— Това не може да е вярно — възрази Бека. — Аз съм просто ученичка. А след училище работя в „Боделс“. Смятам да уча бизнес администрация в университета, за да мога някой ден да отворя собствен магазин. Имам стотици идеи за омагьосани перли, но нищо не разбирам от водене на войни.

— Пира също е започнала като занаятчия — била е ковач. Можела е да заповядва на огъня. Имала си е ковачница в Атлантида, както ти си имаш ковачница в „Боделс“ — обясни Вража. — Един ден видяла вражески кораби да се приближават към острова и пратила момче на кон в столицата да предупреди останалите. Призовала огъня в пещта си и бързо започнала да превръща земеделските инструменти в оръжия и ги раздала на жителите на селото, в което живеела. Когато враговете тръгнали към него, селяните ги нападнали от засада и ги задържали, докато пристигнали войските от Елизия. Бързата мисъл на Пира е помогнала да се спаси Атлантида. Точно както ти днес помогна да оцелеем със способността си да призоваваш подводния огън.

След това Вража заплува към Ава.

— Ти си дъщеря на Никс. Той е дошъл от бреговете на велика река, която сега се нарича Мисисипи. И той като теб е бил сляп. И отново като теб е усещал нещата, които не е можел да види. Точно като прилепа в небето и акулата в морето. Никога не се е опитал да избяга от нещата, които е виждал, и никога не се е побоял да ги разкаже истинно. Магията е усилила дарбата му и я е превърнала от вътрешно зрение в ясновидство. Същото ще направи и с теб.

Вража приключи с Ава. Оставаха две русалки — Линг и Астрид.

— А сега големият въпрос: коя е наследницата на Орфео? — попита Астрид. — Нека да отгатна: Не е Линг.

— Сикоракс е предтечата на Линг — отговори Вража. — Тя е дошла от Източен Китай, от крайбрежния район Кин. Била е родена всегласна, а магическите ѝ способности са направили тази дарба още по-силна. Тя не просто е говорела много езици. При това е говорела не само човешки, а и езиците на животните, птиците, морските създания, дърветата и цветята. Тя е била върховният съдия на Атлантида.

Разрешавала е споровете между гражданите и е сключвала договорите с други държави. Била е много мъдра.

Линг се усмихна, но в усмивката ѝ се долавяше горчивина.

— Когато бях малка, хората ме наричаха лъжкиня, защото им казвах, че чувам как си говорят анемоните. И планктона. Даже кафявите водорасли. Не е нужно да уча език, за да го знам. Стига ми да го чуя веднъж. Досега не знаех защо. Сега знам — разказа тя.

Астрид седеше и гледаше на кръв, докато Линг говореше.

— Значи аз съм наследницата на Орфео. Просто идеално. Един вид, аз съм лошата, нали така? — попита тя гневно, когато Линг млъкна.

— Орфео е бил лечител. Народът го е обичал. Бил е и музикант и е свирел на лира, за да облекчава болките и страданията на хората. Дошъл е от Гренландия. От всичките магове, управлявали Атлантида, Орфео е бил най-великият. Силите му са били ненадминати. Както могат да бъдат и твоите, дете мое.

Астрид се изсмя подигравателно.

— В грешка си, Вража. В голяма грешка. Това не е вярно. Орфео не е мой предтеча. Цялата идея е безумна. Само ако знаеше...

— Какво да знаех? — попита Вража.

— Няма значение. Забрави — каза Астрид. — Не мога повече да участвам в тази игричка. Морските царства са на прага на война, ако не сте забелязали. Отивам си вкъщи, за да свърша нещо полезно.

— Не може да си тръгнеш — възрази Серафина въпреки недоверието, което все още изпитваше към Астрид. — Трябва да сме шест, като Шестимата царували, не пет. Вража каза, че силите ни са невероятни само когато сме заедно. Нямаме шанс да победим чудовището, ако не сме всички.

— Имам новина за теб: нямаме шанс да го победим изобщо. Ние сме просто шест деца! Някой тук сънува и това са те — тя посочи с палец към Вража. — Трябва да спрат глупавото си пеене, да съберат армия и да тръгнат след онова нещо.

— Една, която още няма вяра — каза Вража.

— За това си права — съгласи се Астрид. — Не вярвам. Не мога да повярвам, че изобщо дойдох тук. Не мога да повярвам, че си изгубих времето. Не мога да повярвам, че седя и слушам тези глупости...

— Извинявай — прекъсна я Бека. Нейният глас, за разлика от гласа на Сера и Астрид, беше спокоен и не трепваше. — Това не ни помага по никакъв начин. Къде точно се намира Карцерон? — попита тя и извади парче водораслов пергамент и писалка с мастило от сепия от куфара си.

— Знаем само, че е нейде в Южното море — отвърна Вража.

— Е, това е много полезно — изкоментира Астрид.

Бека записа нещо на пергамент, после попита:

— Какво представляват талисманите?

— Не знаем — призна Вража. — Мероу не ни е разкрила това. Но смятаме, че ги е скрила някъде, където никой не може да ги намери и да ги използва, за да освободи Абадон.

— Ако толкова се е тревожила от тази вероятност, защо просто не ги е унищожила?

— Защото са неунищожими. Били са им дадени от боговете.

— А имате ли представа къде ги е скрила?

— Не — отвърна Вража.

— Разбира се, че не! — възкликна Астрид. — Защо продължаваш да задаваш въпроси, Бека? Няма да получиш отговори! Никога ли не се отказваш?

Очилата на Бека се бяха плъзнали надолу по носа ѝ. Тя ги бутна обратно на мястото им.

— Не, Астрид, не се отказвам.

Тя се обърна към Вража:

— А знае ли се от какво е направен Абадон?

— Изглеждаше като оживял мрак, но това възможно ли е? — включи се Линг.

— Само Орфео знае отговора на въпросите ви, а той е мъртъв от четири хиляди години. Дори другите петима, които са се били с Абадон, не знаят от какво е направен. Затова и не са могли да го убият — разказа Вража.

— Най-великите магове на всички времена не са могли да убият Абадон, а ние трябва да успеем, така ли? — недоумяваше Астрид.

— Да си чувала за положително мислене, *mind*? — раздражено попита Ава.

— А ти да си чувала за логично мислене? Как точно ще го убием? Ще се промъкнем незабелязано до него ли? То има осем ръце!

С очи на тях! Никога няма да успеем да го доближим — разгневи се Астрид.

— Тогава какво да правим? Да си вървим вкъщи? Да плуваме с пасажите, да пазаруваме и да се преструваме, че всичко това не се е случвало, така ли? — попита Линг разгорещено.

— Да! — кресна Астрид.

— Чакайте, успокойте се. Да си поемем дълбоко дъх и да видим какво знаем — предложи Бека.

— Което е, хм, я да видим... Нищо! — викна Астрид. — Не знам как изглеждат талисманите. Не знаем къде са. Не знаем къде е чудовището или какво точно е то.

— Знаем, че... — започна Бека.

— Че ще ни нарита опашките! — каза Астрид. — Абадон е избил хиляди хора! Потопил е цял остров!

— Ще ти бъда благодарна, ако спреш да ме прекъсваш — заяви Бека.

— А аз ще ти бъда благодарна, ако спреш да се държиш като побъркана.

— Невероятно си груба.

— А ти си заблудена.

— Стига сте се карали, моля ви — включи се Серафина, опитвайки да задържи групата единна. — Това не ни помага.

— Права си, не ни помага — съгласи се Астрид. — Защо, вместо да се караме, просто не изтравим всички и проблемът ще се реши? Нали така правите по вашите води?

— Ей! — възкликна Линг — Стига вече!

— Астрид, премина всякакви граници! — скара ѝ се Ава.

Астрид обаче не ги слушаше. Вбесена, Серафина започна да отвърща на обидите ѝ. Останалите заговориха едновременно, гласовете им се извисиха до виковете. След няколко минути всички спореха, крещяха и пляскаха с плавници една срещу друга.

— Изморена съм. Оставям ви засега — заяви Вража внезапно. В гласа ѝ звучеше поражение. — Послушничките са ви приготвили храна и легла.

Тя се обърна и заплува към вратата.

— Благодаря ти, Бабо Вража, но на мен легло няма да ми трябва. Тръгвам си — каза Астрид.

Вража се завъртя и прониза Астрид с поглед.

— Орфео е имал огромна сила, дете. Най-голямата, която светът някога е виждал. Трябвало е да избира как да я използва. Той е избрал да я използва за зло. Магията е това, което ти правиш с нея.

Гневното изражение на Астрид се пропука и падна от лицето ѝ като лед от глетчер, разкривайки неподправен страх.

— Но Бабо Вража, ти не разбираш! Аз нямам избор! — каза тя.

Беше закъсняла. Вража вече бе излязла от стаята. Вратите се затвориха след нея.

Шестте русалки останаха сами.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

Серафина погледна Астрид.

— Това пък какво беше? — попита тя.

— Нищо — сонна се Астрид. — Е, почти ми беше приятно, момичета. Успех.

Тя се опита да отплува от кабинета на Вража, но две жаби с копия ѝ препречиха пътя. Изчакаха, докато спря да вика, след което една от тях заговори.

— Можеш ли да ми кажеш какво казва? — попита тя Линг.

— Съжалявам. Не говоря tîngjù.

— Tîngjù? Това пък какво е? Стражите не говорят tîngjù. Говорят амофобски.

Линг се усмихна ангелски.

— Tîngjù значи кретен. И не говорех за стражите.

— Извинявай — каза Астрид сковано. — Би ли била така добра да ми кажеш какво каза жабата, моля?

— Каза „Ще останеш там, където е казала Баба Вража. В мрака дебне опасност. Тук ще си на сигурно място“.

— На сигурно място, да, сигурно — измърмори Астрид и се вторачи в Серафина. — Стига да не ям нищо.

Серафина премълча, но перките ѝ настръхнаха.

Появи се млада речна вещица и поведе русалките към някакво подобие на апартамент. В едната стая имаше кръгла каменна маса за хранене и столове, в друга бяха приготвени легла. Две вещици донесоха храната и шестте русалки седнаха на късна вечеря. Храната беше проста, но прясна и вкусна: осолени жабешки яйца, мариновани водни паяци, тлъсти пиявици във водораслов сос и салатата от блатна трева, поръсена с хрупкави водни бръмбари.

Когато се наядоха, Ава нахрани с остатъците Бебе, а Серафина, Нийла и Бека раздигнаха съдовете. Линг извади плочките с букви, които Лина ѝ бе подарила, и започна да прави думи. Астрид извади от

торбата си топка за кабалабонг и взе да я подхвърля към стената. Топката отскачаше със звук туок-туок-туок в равномерен ритъм.

Нийла изпя заклинание за засилване на светлината в стаята. Вместо обаче да светнат по-силно, магмените лампи потъмняха.

— Опа — каза тя засрамено.

— Една със сърце, което носи светлината — изрече Линг зловещо.

— Наследница на великата мага Нави — додаде Бека.

Серафина оправи светлината и всички се разсмяха, включително и Нийла. Ала смехът им не продължи дълго. Нийла скри лице в ръцете си и каза:

— О, богове. Не е смешно. Изобщо не е смешно. Една, която пази светлината? Моля ви се. Ами ако открием Карцерон и успеем да се приближим до Абадон, а аз, вместо да го замеря с фраг, затъмня светлините?

— Знам какво ти е — каза Линг, без да спира да подрежда плочките със здравата си ръка. — И аз се тревожа. Имам предвид, как точно ще помогнат уникалните ми езикови умения да победим чудовището? Какво точно се очаква да направя? Да му поговоря разумно?

— Да му кажеш да си излее душата — пошегува се Нийла.

Ава се разсмя и се задави с чая си. Шумната ѝ кашлица накара и другите да се разсмеят.

— Можеш да му кажеш, че насилието на никого не е помогнало — предложи Бека.

— Или че трябва да започне да мисли повече, преди да действа — внесе своя дял Серафина.

— Кажи на Аби Мрънкалото, че ще го накажат в ъгъла, ако потопи още един остров — каза Астрид, хвана топката и пак я запрати към стената.

Другите русалки я изгледаха изумени, после всички избухнаха в силен, истеричен смях. Не можеха да спрат да се смеят. Бека хълцаше толкова силно, че в един момент изпръхтя като морж. Серафина хриптеше и не можеше да си поеме дъх. Линг се държеше за корема. В очите на Ава се появиха сълзи, а Нийла стана небесносиня.

— Астрид, ти наистина си забавна — заяви Линг, когато се поуспокоиха. — Кой би могъл да предположи?

— Не казвайте на никого — каза Астрид и продължи да подхвърля топката.

— Ех, *gatinhas* — въздъхна Ава. — Какво ще правим? Откъде ще започнем?

— Чудесен въпрос — отбеляза Бека.

— Как ще разберем какво представляват талисманите? И къде са скрити? — попита Нийла.

— И то преди да разбере Трахо — напомни Серафина.

— Кой е Трахо? — попита Бека.

Серафина хвърли поглед на Астрид. Опита се да долови издайнически знак в изражението ѝ — потрепване на устните, разширяване на очите, който да я убеди, че тя познава този мъж, но нищо такова не забеляза. Или наистина не го познаваше, или беше великолепна актриса.

— Трахо и ондалинианците нападнаха Миромара — обясни Серафина.

— На твое място бих замълчала — предупреди я Астрид.

Серафина пропусна това покрай ушите си.

— Хванаха ни с Нийла и ни затвориха. Трахо знае за кошмарите ни, знае за песента и за йелите. Искаше да му кажем имената на другите русалки, които са били призовани. Искаше и да знае дали някоя от нас е намерила талисманите.

— Ти какво му каза?

— Че не знам за какво говори. Не го прие добре. Заплаши ме, че ще ми отреже пръстите, затова му дадох няколко фалшиви имена. За щастие, успяхме да избягаме, преди да провери и да открие, че са фалшиви.

— Трахо знае ли какви са талисманите?

— Мисля, че да. Ако не знаеше, щеше да ме попита и за тях. Само че той попита къде са.

— Но откъде знае какво представляват? Даже йелите не са наясно — почуди се Линг и се намръщи, докато обмисляше поредната дума за играта.

— Добър въпрос — отбеляза Сера. — Но тъй като ги търси, сигурно има представа какво представляват.

— Дори да знаехме къде се намират талисманите и да можехме да стигнем до Южното море преди този Трахо, все още нямаме

представа как да убием чудовището — припомни им Бека.

— Защото то не може да бъде убито. Пак ще кажа: Мероу и приятелите ѝ не са успели да го убият. Кое ви кара да мислите, че ние ще успеем? — попита Астрид.

„От какво се страхува? — запита се Серафина. — Би се с Абадон като тигрова акула. Как е възможно някой толкова силен да се страхува от каквото и да било?“

— Въпросът не е дали можем. Ти го видя — каза Линг. — Видя какво е направил с Атлантида. Пак ще го направи, ако излезе от затвора си. Трябва да спрем да се питаме неща като „Можем ли да го направим?“ и „Трябва ли да го направим?“. Има само един въпрос, който заслужава внимание: как.

Бека кимна.

— Линг е права — съгласи се тя. Извади пергамента, на който си бе водила бележки, и пробяга с поглед по написаното.

— Нищо не можем да направим, преди да намерим талисманите.

— Вярно — каза Ава.

— Значи трябва да се върнем назад. Пътят на мисълта ни трябва да започне от момента, в който Атлантида е потънала, когато талисманите са били използвани за последен път...

Пътят. Думата зачовърка мозъка на Серафина. Защо? Тя се замисли. Преобръщаше думата в главата си, усещаше, че е важна по някакъв начин, но не успяваше да открие връзката с Абадон, Карцерон и талисманите.

— ... до възхода на Миромара, царството на Мероу. После пътят върви към...

Пътят... Мероу...

— Бека, сетих се! — извика Серафина. — Нейният път, Пътят на Мероу! Ти си гениална!

— Така ли? — стресна се Бека.

— Знаеш ли какво са талисманите, Сера? Или къде ги е скрила Мероу? — попита Ава.

— Не, не знам какво са и къде са. Де да знаех. Но, момичета, мисля, че знам кога ги е скрила.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТ

Серафина толкова се развълнува, че заговори като картечница.

— Трябва да правя курсова раковина за Пътя на Мероу — започна тя. — Така де, трябваше да правя. Преди да нападнат Серулия. Часове наред седях в Острокон...

— Чакай, Сера, намали темпото! — помоли я Линг. — За какъв път говориш?

Серафина обясни:

— Десет години след потъването на Атлантида, Мероу е потеглила на път из всички води на земята. Казала е, че търси безопасни места, където да се засели морският народ. Хората ѝ са живеели честито и тя е знаела, че скоро ще им трябва повече място, отколкото Миромара може да им предложи. Взела е със себе си някои от министрите и няколко слуги. Това е бил единственият случай в цялото ѝ царуване, когато е напуснала Миромара.

— И ти мислиш, че всъщност е търсела къде да скрие талисманите? — попита Ава.

— Да.

— И защо не ги е скрила в Миромара? — включи се Астрид.

— Прекалено рисковано е било. Наоколо винаги е било пълно с царедворци. Някой е можел да я види — обясни Серафина. — Та, слушайте, в Острокона на Серулия има голяма колекция раковини за Пътя на Мероу. Досега съм изслушала около двадесет, но има още много. Вероятно една от тях ще ни каже точно къде е отишла и кои са били най-опасните места, през които е минала. Там трябва да е скрила талисманите.

Астрид я погледна скептично.

— Само че Мероу е могла да ги скрие абсолютно навсякъде.

— Знам, Астрид. Но все пак е нещо. Знаем откъде да започнем — възрази Серафина.

— Ей, русалки, ето ви още нещо — каза Линг и посочи плочките си с букви. — Вижте!

Беше написала три думи: шокорет, апатеон и амъжитор.

— Какво да видим? Някакви безсмислици — изкоментира Астрид.

— И аз така си помислих отначало. Но това са истински думи, думи, които произнесе Абадон. Първо реших, че просто издава зверски звуци, но не беше така. Говореше. Първата дума е на арабски, втората — на гръцки, а третата — на румънски. И трите значат едно и също: измамник.

— За какво му е да повтаря една и съща дума на различни езици? — зачуди се Бека.

— Не знам. А тези тук — тя посочи към друга редица плочки, — *Daimonas tis Morsa*, значат Демонът на Морса.

— Морса... Тя беше някаква древна богиня, нали? — провери Ава.

— При това от най-мрачните — каза Линг. — Според митовете е била богиня мършояд и е приемала формата на чакал. Хорок, богът колекант^[1], е отговарял за пренасянето на душите на мъртвите в подземния свят, а работата на Морса е била да отнася телата им. Само че Морса е искала повече власт, затова е започнала да се занимава с некромантия, да разговаря с духове. Възнамерявала е да събере войска от духове и да свали Нерия от престола ѝ. Нерия е разкрила тези планове и се е разгневила. Наказала е Морса като ѝ е дала лицето на смъртта и тялото на змия. После е сложила на главата ѝ корона от скорпиони и я е прогонила.

— Охо. Доста жестоко. И каква е поука? Не ядосвай Нерия! — каза Нийла.

— В Атлантида е имало храм на Морса — отбеляза Серафина.

— От него може и да научим нещо. Ако успеем да стигнем до там — предложи Бека.

— Шансът е нулев. Около Атлантида живеят опафагите. Ще ти откъснат главата, преди да приближиш на пет левги от острова — заяви Астрид.

— А защо живеят там? Винаги съм се чудела. Защо са позволили на стадо кръвожадни канибали да се заселят в развалините на Атлантида?

— Защото Мероу ги е прогонила в Тирската Пустош, водите около Атлантида — обясни Серафина. — Преди четири хиляди години

опафагите са живеели в Миромара и са убивали местните. Мероу е искала да сложи край на това, затова е накарала водните воители да ги обградят и като стадо да ги закарат в Пустошта.

— Не го е обмислила добре май, а? — предположи Нийла. — Това е най-важният археологически обект за морския народ, а не можем да припарим до него заради опафагите.

— И аз така си мислех — съгласи се Серафина. — Мислех, че е просто поредната необяснима заповед. Но после Вража ни каза как всъщност е загинала Атлантида. Според историците, Мероу е казала, че е заселила опафагите във водите около Атлантида, защото все някъде е трябвало да ги засели, а развалините са били... ами развалини, и е било невъзможно да се ползват. Сега обаче смятам, че нарочно е завела опафагите там. За да попречи на хората да плуват нататък и да разглеждат мястото.

— Да не би да научат истината — каза Ава.

— Точно така. В тези развалини има знаци, които ни трябва, сигурна съм. Само да можем да се доберем до тях — завърши Серафина.

— Опафагите ядат жертвите си, докато са още живи, да знаете — заяви Астрид. — Докато сърцата им още бият и кръвта им още циркулира из тялото. Това прави месото по-сочно.

— Ти си истински лъч светлина — каза Линг. После стана от стола.

— Не можем да стигнем до Атлантида, но можем да наблюдаваме Абадон. Точно това смятам да направя, веднага щом се събудя утре. Искам да видя дали ще успея да открия някаква слабост. Днес научих нещо. Не е много. Не е талисман. Но, както каза Сера, все е някакво начало.

Тя се прозя и каза, че ще си ляга. Бека, Нийла и Ава също отидоха да си легнат. Сера остана. Не беше изморена. Беше твърде заета да мисли.

Астрид отново бе започнала да подхвърля топката си за кабалабонг.

— Как смяташ да се справиш с всичко това, Серафина? Как ще успееш да влезеш в Острокона, за да изслушаш раковините, при положение че Серулия е окупирана? Как ще стигнеш до Атлантида? Как ще убиеш Абадон?

— Не знам още, но може и да намеря помощ. Ако успея да открия чичо си и брат си, те сигурно ще измислят нещо. Ако майка ми е още жива...

Астрид я прекъсна.

— Ако, ако, ако. Това не е начало. Това е край. Ще намериш смъртта си — тя хвърли поглед към спалнята. — И ще станеш причина за тяхната смърт. Цялата тази работа е абсолютно несериозна, шега.

Тя хвърли топката по-силно.

— Ето ти и още една шега — това, че съм наследница на Орфео, най-великият маг в историята.

Астрид каза последното сякаш на себе си, но Серафина я чу. „Защо не иска да приеме, че произлиза от Орфео? Заради това, което е направил? Или има нещо друго?“, чудеше се тя.

— Ей, Астрид, Баба Вража е права, да знаеш. Магията е това, което правиш с нея. Само защото Орфео е бил зъл, не значи, че и ти ще станеш зла. Злината не е наследствена. Не е като цвета на очите или нещо такова.

Астрид спря да подхвърля топката. Погледна Серафина.

— Не е това. Е, да, да знаеш, че Орфео е част от родословния ти корал е абсолютно отливно, но...

— Но какво?

Астрид поклати глава.

— Астрид, какво има?

— Нищо. Няма нищо. Забрави.

— Добре. Забравям.

Серафина се разочарова, че Астрид не иска да говори. Взе да събира плочките на Линг и да ги прибира в торбата. После взе чашите от чая и ги сложи на подноса.

Астрид пак хвърляше топката си силно.

— Не бяхме ние — каза тя внезапно. Извъртя се и застана пред Серафина. Топката прелетя през стаята.

— Искам да го знаеш. Ондалина не е нахлувала в Миромара. Не ние нападнахме Серулия. Не сме пращали убиец. Баща ми никога не би направил такова нещо. Никога не би наранил Изабела, Бастиаан или семейство Матали. Той ги цени, цени мира между държавите ни твърде много. Собствената му сестра живее в Миромара. В Царно, както знаеш. Не би рискувал живота й.

Серафина претегли думите на Астрид и каза:

— И все пак наруши пермутавия. От сто години и двете кралства спазват договора. Ти трябваше да дойдеш в Миромара, а Дезидерио да отиде в Ондалина. Точно като леля ти Брюнвайг и чичо ми Лудовико при последния пермутавий. Защо баща ти го наруши?

Астрид седна до масата срещу Серафина.

— Имаше си причини — каза тя. — Ако знаеше... Ако можех да ти кажа... — дланите ѝ, опрени на масата, се свиха в юмруци. Дългата ѝ руса коса, бледа като лунна светлина, се развя около главата ѝ. Леденосините ѝ очи потърсиха тези на Серафина и в тях тя видя как русалката копнее да говори, да сподели това, което я мъчи.

— Астрид, сериозно говоря. Абадон е врагът, нали видя? Не аз. Не Миромара — каза Серафина, изненадана от собственото си желание да говори с тази недружелюбна русалка.

— И ние не сме пращали убийци. Войната е последното, което майка ми би поискала, както за своя народ, така и за вашия. Ти каза, че има причини Ондалина да наруши пермутавия. Какви са те? Каж ми.

Серафина не отклоняваше поглед от лицето на Астрид. За няколко секунди беше сигурна, че Астрид ще ѝ се довери. Ала вместо да заговори, Астрид рязко бутна стола си назад и стана.

— Не мога — каза тя безпомощно. — Просто не мога.

После заплува към спалнята. Когато стигна до прага на стаята, тя се обърна към Серафина.

— Съжалявам — каза. После излезе.

Серафина остана загледана в празната рамка на вратата.

— Да — промълви. — И аз съжалявам.

[1] Вид едра риба, един от най-древните представители на животинския свят, днес почти изчезнала. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТ

— Тръгнала си е — съобщи Серафина ядосана.

Беше ранна утрин и тя току-що бе влязла в кабинета на Вража.

— Учудена ли си? — попита Вража. Тя седеше на стола си от кости и рога, облечена с рокля с цвета на бича кръв. Яката беше украсена с ръб от миниатюрни птичи черепи, а корсажът бе обшит с нокти на ястреби, зъби на лисици и излъскани парченца от черупка на костенурка.

— Ти си знаела?

— Чух я да тръгва рано тази сутрин.

— Защо не я спря?

— Как? Може би трябваше да я затворя? Нямахме как да я спра — обясни Вража. — Тя не иска да бъде тук. Седни, дете.

Серафина седна на стола от другата страна на бюрото.

— Трябваше да сме шест — каза тя.

— Изглежда, че в момента сте пет — отбеляза Вража.

— Как ще унищожим чудовището без нея?

— Не зная. Но също така не зная и как щяхте да го убиете, ако тя беше с вас.

— Изплашена е — каза Серафина.

— Човек трябва да е луд, за да не се изплаши от Абадон.

— Мисля, че не се страхува от Абадон. Така де, не повече от всички нас. Искане да се махне от нещо друго, но не знам какво е то.

— За Астрид ли говориш, или за себе си? — хитро я попита Вража.

Серафина я изгледа така, сякаш не беше сигурна дали е чула добре.

— За Астрид — отговори тя. — Защото тя отплува.

— Ти също се опитваш да отплуваш, детето ми.

— Не е вярно! — възрази Серафина. — Аз останах, Бабо Вража. Тук съм, с останалите. Правим планове. Опитваме се да разберем какво и как да направим. Линг отиде да слуша Абадон, да се опита да

дешифрира думите му. Бека попита вещицата, която ни донесе закуска, как да направи заклинанието око. Нийла се упражнява да прави светлинни бомби...

Вража я прекъсна:

— А ти?

— Аз планирам маршрут до коболдските води. За да разбера дали слуховете са верни и чичо ми е там. И да открия каквото мога за майка си и брат си. С тяхна помощ може би ще успея да се върна в Серулия. И да стигна до Острокона. За да изслушам раковините за Пътя на Мероу. Мислим, че е скрила талисманите по време на това пътуване. Раковините могат да ни подсказат точно къде.

— Пътят на Мероу... отлична идея — похвали я Вража. — Но я ми кажи, защо първо искаш да тръгнеш на север?

— Нали ти казах. Защото чичо ми е там.

— А народът ти? Те на север ли са? Или в Миромара.

— В Миромара, но...

Вража кимна.

— Именно. Ти също се опитваш да избягаш, дете. От онова, което те плаши най-много.

— Не е вярно! Серулия е окупирана. Не мога да се върна там без помощта на чичо си.

Вража я изгледа.

— Говориш, сякаш слуховете са сигурни факти. Майка ти беше тежко ранена. Чичо ти и брат ти са изчезнали. При все това говориш и за тримата така, като че ли всеки момент ще дойдат, яхнали бели морски коне. Как ще се изправиш пред онова, което е Абадон, ако не си способна да застанеш пред истината за себе си?

Серафина сведе поглед. Думите на Вража я разгневиха. Но още повече я нараниха. Дълбоко. Защото бяха истина.

— Боиш се, че ще се провалиш в единственото нещо, за което си била родена — продължи Вража. — Този страх те тормози, затова искаш да отплуваш от него. Вместо да бягаш от страха си, го остави да говори и слушай внимателно какво има да ти каже. Ще ти даде добър съвет.

Серафина вдигна глава.

— Права само грешки, Бабо Вража. Не можах да помогна на баща си. Не можах да спася майка си. Повярвах на хора, на които не

биваше да вярвам. Тръгнах да плувам с пасажа и допуснах Линг да се хване в рибарска мрежа. Даже не успях да убедя Астрид да остане.

Серафина преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ, и продължи:

— Майка ми нямаше да допусне нито една от тези грешки. Тя е много по-силна. Аз не съм като нея. Не съм като теб.

Вража се разсмя.

— Не била като мен. И слава на боговете! Слушай ме сега, дете. Преди около двеста години, старата обършия беше на смъртно легло. Старшите русалки дойдоха да ме отведат при нея, за да ми каже всичко, което трябваше да знам. Бях толкова уплашена, че им потрябва цял час да ме успокоят и да ме изведат от стаята ми. Човек не се ражда със знанието как да води другите, това се учи.

— Но Бабо Вража, аз нямам време да се науча — възрази Серафина. — Това, което се случва във водите в момента, е на живот и смърт. Народът ми, приятелите ми... те заслужават най-добрия водач на света. Не мен.

Вража вдигна ръце във водата.

— Ако искаш да си най-добрият водач, не мога да ти помогна, защото такова нещо няма. Всички правим грешки и трябва да живеем с тях. Ако искаш да си добър водач обаче, може и да успее да ти помогна. Слушай ме, детето ми... Астрид си отиде, защото не вярва.

— В Абадон ли? Как да не вярва? Нали го видя. Би се с него. Всички се бихме.

— Не, тя не вярва в себе си. Помогни на другите да повярват в себе си, Серафина. Помогни на Линг да повярва, че може да проникне отвъд мълчанието. Помогни на Нийла да повярва, че най-голямата ѝ сила идва отвътре, а не отвън. Помогни на Бека да повярва, че най-много топли споделеният огън. Помогни на Ава да повярва, че боговете са знаели какво правят едно време. Това прави водачът — вдъхновява другите да вярват в себе си.

— Но как, Бабо Вража? — попита Серафина отчаяно. — Научи ме как.

— Нима не виждаш, Серафина? — рече Вража, протегна ръка през масата и я сложи върху нейната. — Като повярваш в себе си.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДЕМ

Речната вещица Магдалена огледа тънката, подобна на паяжина следа от последния удар на Нийла по стената на пещерата и поклати глава.

— Мъртва си. Ударът ти беше на километри от целта — заяви тя.
— А после дойде неговият ред и той не пропусна целта.

Нийла избърса капка кръв от носа си.

— Опитай пак.

— Тя кърви — каза Серафина. — Трябва да си почине.

Серафина седеше на пода на една празна пещера, която йелите използваша за упражнения, и си почиваше. Нийла, Ава и Бека също бяха там. Линг бе при Абадон, където прекарваше по-голямата част от времето си през последните четири дни.

Преди да дойде редът на Нийла, Магдалена накара Серафина да направи арă ріатрă^[1], древно румънско заклинание за защита, с което тя трябваше да вдигне триметрова водна стена и да я направи твърда като камък, за да се предпази от нападение. Тя успя да задържи стената цели две минути, но от усилието така я заболя главата, че не можеше да гледа.

— Вземи — каза сега Магдалена и подаде на Нийла кърпа.

— Прекалено си жестока с нея — укори я Серафина, разтревожена за приятелката си.

— Абадон ще е още по-жесток — отвърна Магдалена.

— Няма проблем, Сера, добре съм. Хайде — каза Нийла и прибра кърпата в джоба си.

Магдалена заплува към стената и застана на метър-два от паяжинната пукнатина. Взе камък и надраска на стената приведена фигура с едро, грозно лице, после сложи хикс в средата на челото й.

— Ето тук — каза тя и почука с пръст по хикса. — Съсредоточи се.

Нийла, която бе свела поглед към пода на пещерата, кимна. Пак си избърса носа.

— Давай, русалке! — викна Ава.
— Точно между очите, Нийла — насърчи я Бека.
— Съсредоточи се, dragă — вметна Магдалена.
Нийла вдигна глава. Втренчи се в хикса и запя.

*Призовавам те,
светлина ярка,
ще направя от теб
оръжие по своя мярка.*

Докато пееше, светлината от магмените лампи в пещерата се стрелна към нея. Тя я хвана и я сви на топка, както правеше винаги, когато готвеше фрагор лукс. Този път обаче направи топката по-малка, по-стегната и по-яка. Точно както я беше учила Магдалена.

*Магийо, помогни,
озари нощта,
насочи ръката
към целта.*

Нийла нададе вик и хвърли фрага с всички сили. Топката се удари в стената и избухна. Всички се снишиха, когато водата се изпълни с летящи парчета скала. Щом тинята по дъното се утаи, на мястото на главата на Абадон сега имаше голяма дупка.

— Отлично! — викна Магдалена. — Браво!

— Това беше невероятно! — каза Бека.

Нийла се усмихна. От носа ѝ бликна струя яркочервена кръв.

— Нийла! — извика Серафина. Тя заплува към приятелката си, извади кърпата от джоба ѝ и я притисна към носа ѝ.

— Стига ти толкова. Край — каза тя твърдо. — Тази магия трябва да взриви главата на Абадон, не твоята. Ела и седни.

Докато гледаше как Нийла си стиска носа, за да спре кървенето, Сера си помисли колко права бе Вража. Наистина бяха по-силни, когато бяха заедно. Ала тези нови сили си имаха цена. Кървенето от

носа и главоболията бяха само част от нея. От тежките тренировки се бяха сдобили и със синини и мускулна треска. Ава повърна няколко пъти. Счупената китка на Линг напомни за себе си болезнено. Всички те бяха изтощени.

Магдалена, която щеше да стане следващата обършия, им помагаше да развият силите, наследени от предците им магове, и освен това ги учеше на някои от древните румънски заклинания на йелите. Имаше много за учене, щом щяха да се изправят срещу Абадон, а времето беше толкова малко. Магдалена не им даваше много почивки.

— Бека, ти си наред — каза тя сега. — Изпей ни едно хубаво заклинание flăcări^[2]. Издигни силен подводен огън.

Бека се изправи и заплува към другия край на пещерата. Застана така, че да се носи на сантиметри от пода, и запя.

*Пламък дърен,
обгърни ме.
На оръжие
стори ме.*

От земята около нея се издигнаха бледи, примигващи пламъчета подводен огън, призован от течното ядро на земята.

Магдалена изсумтя.

— Ти на това подводен огън ли му казваш? Тези пламъчета не могат да загреят и чайник. Не. Си. Съсредоточена. Трябва да можеш да призовеш огъня във всеки момент. Какво ще стане, ако Абадон ви приближи, а ти не успееш да призовеш огъня? Ще умрете. Опитай пак — заповяда тя.

Бека си пое дълбоко дъх и отново запя. Сега гласът ѝ бе по-силен, по-могъщ.

*Пламък дърен,
обгърни ме.
На оръжие
стори ме.
Огън син, горещ,*

*прати свой впряг,
враговете мои
обърни във бяг.*

Когато и последната нота се откъсна от устните ѝ, последва силен шум като от прииждаща вода. Подводният огън се изстреля във водата в огромна колона от кълбящи се пламъци и стигна до тавана на пещерата. Бека се изгуби сред тях.

Магдалена сви ръце на фуния около устните си.

— Бека? Бека, чуваш ли ме? ОТНЕМИ ОТ СИЛАТА! — извика тя.

Изведнъж огънят се разпадна и пламъците потънаха обратно в земята, от която бяха дошли. Бека все още се носеше малко над пода. Изглеждаше замаяна. Огънят бе опърлил къдриците ѝ, а роклята ѝ бе направо обгорена. До едното ѝ око червенееше пукнат капиляр.

— Силите ти се увеличават не с дни, а с часове — отбеляза Магдалена. — За жалост, същото не може да се каже за контрола ти над тях.

— Трябва ѝ повече време. На всички нас ни трябва повече време.

— Нямайте повече време. И аз не мога да ви го дам. Това, което мога да ви дам, е помощ при овладяването на магията, ако я искате — каза Магдалена остро. — Ава, ти си наред! Искам да направя заклинание око — точно както вчера. Искам да го задържиш и после да преминеш в сонвоса^[3], за да видят и другите каквото виждаш ти. Мислиш ли, че ще се справиш?

Ава кимна.

Серафина знаеше, че окото е трудно заклинание. Йелите го използваша, за да наблюдават Абадон. Заклинанието изискваше в близост до обекта на наблюдение да се сложи gâpdac, или бръмбар, който улавяше заклинанието и го задържаше на съответното място. Най-добрите бръмбари бяха раковините, заради способността им да улавят звука. Всички опитаха да направят око. Серафина успя само да надзърне зад един ъгъл. Линг видя кабинета на Вража. Обършията вдигна глава от бюрото развеселена и им махна. Нийла и Бека съзряха Малакостраките.

Ава успя да види Абадон, като използва същия gândac, който ползваха и йелите — златна раковина, която Сикоракс някога бе носила около шията си. Преди хиляди години Абадон бе замахнал към Сикоракс през решетките на бронзовите порти и я бе ранил смъртоносно. Беше сграбчил с ноктите си огърлицата и я бе откъснал от шията ѝ. Докато падала към дъното, верижката се бе заплела в една от гредите в основата на портите. И досега бе там, обвита в лед, незабелязана от чудовището.

Днес Ава съумя да задържи образа на Абадон за около тридесет секунди, но Магдалена бе изумена, че русалката изобщо успя да получи този образ.

Макар окото да бе трудно, конвоката — заклинание за призоваване, беше още по-трудна. Именно такова заклинание бе направила Вража, за да призове шестте русалки. Сега Магдалена искаше и петте да го научат, защото то служеше не само за призоваване на хора, а и за начин на общуване.

Ава се съсредоточи. Очите ѝ бяха слепи, но съзнанието ѝ виждаше. Сера за почуди дали ще пробва да им покаже какво вижда. Надяваше се да не е Абадон.

— Имаш ли образ? — попита Магдалена.

Ава кимна.

— Ще се опитам да ви покажа Макапа, родното ми място. Ще използвам една от раковините по перваза на прозореца в стаята ми като gândac — обясни тя.

— Амбициозна задача. Харесва ми — каза Магдалена одобрително.

Ава започна да пее.

*Богове на мрака,
чуйте ми прощението:
Върнете ми за малко
дара на зрението.
Богове на светлината,
на вас се вричам;
помогнете да зърна
дома, що обичам.*

Ава се усмихваше.

*Река бърза,
река скоротечна,
помогни ми, мила,
направи ме красноречна,
картина ясна да покаже
на дружките си в пещерата —
домът ми свиден,
там, дето свършва се реката.*

Серафина затвори очи в очакване Ава да премине от окоето към конвоката. Мислеше, че ще види Амазонка, мястото, където бе отраснала приятелката ѝ. Вместо това видя себе си. След миг чу глас в главата си. „Сера? Ти ли си?“

„Ава!“

„Еха! Аз съм в главата ти, gatinha!“

„Много е странно, Ава.“

„Ава? Сера?“

„Нийла?“

„Да!“

„Ехо!“

„Бека!“

„Аз съм, да! Чувам те, Ава! Чувам ви всичките!“

Появи се още един глас, този на Магдалена.

„Е, очевидно конвоката подейства, след като Ава общува с нас, без да говори, но окоето изобщо не се получи. Трябваше да ни покажеш нещо много далечно в Амазонка, нали така? Обаче аз виждам само Сера, а тя е до мен!“

„Почакай малко — каза Серафина, когато образът дойде на фокус. — Това не е пещерата за упражнения. С какво съм облечена, за бога?“

В образа, който виждаха всички, Серафина носеше броня и беше яхнала огромен черен морски кон. Раздаваше заповеди на войници, нареждаше ги в боен ред.

Скоро русалките видяха защо. На другия край на полето, където стоеше Серафина, се събираше страховита армия.

Ава подсвирна тихо.

„Meu Deus! Колко много луди, грозни гоблини на едно място“, изкоментира тя.

„Фойеркумпели“, каза Бека мрачно.

„Сера, внимавай!“ викна Нийла.

Един гоблин бе пропълзлял зад гърба на Серафина. Черната му коса стърчеше. Лицето му беше бледо и изпъстрено с белези от изгаряне с лава. Имаше ноздри, но не и нос, а устата му бе пълна с остри зъби, почернели и изгнили. Малките му жестоки очички бяха прозрачни като медузи. Серафина виждаше мрежата от кръвоносни съдове под повърхността им и жълтеникавия му мозък зад тях. Тялото му бе покрито с твърди, кокалести черни плочки като черупката на рак. Носеше двуостра брадва, с извити като полумесеци остриета. Пред погледите на русалките той вдигна оръжието си високо и замахна.

„Не!“ изпищя Ава. Тя се дръпна назад, сякаш в опит да избяга от видението. То изчезна също толкова внезапно, както се бе появило.

— Que diablo! — извика тя на глас. — Какво беше това?

— Това беше растящата сила на дарбата ти — отговори Магдалена.

— Няма начин! Това не е моята дарба. Моята дарба е зрението. Винаги е било така. Виждам истината. Виждам това, което наистина го има.

— Не, Ава. Вече не. Твоят прародител Никс не просто е виждал какво е, той е виждал и това, което ще бъде. Имал е силите на предсказател. Ти също ги имаш. Просто досега не си ги усещала. Сега, когато си близо до останалите, те се проявяват.

— Значи съм видяла нещо от бъдещето? — попита Ава.

— Така мисля — отвърна Магдалена.

— Страхотно — каза Серафина. — В такъв случай трябва да се готвя за битка с гоблини с брадви в ръце. Много се радвам. Защото, нали разбирате, изобщо не приемам Абадон като сериозно предизвикателство.

— Магдалена! — чу се глас от входа на пещерата. Беше Татяна, още една от йелите.

— Баба Вража иска да те види. Веднага — в гласа ѝ се усещаше паника.

— Какво е станало? — попита Магдалена.

— Капитан Трахо току-що е влязъл в устието на Олта. Трупът го е видял.

— Е, и? И преди го е правил. Просто оглеждат — каза Магдалена.

— С него има петстотин ездачи на смъртта. Петстотин! — повтори Татяна с треперещ глас, на ръба на истерията.

— Успокой се, Татяна. Той не знае къде сме — напомни ѝ Магдалена. — Никой не знае къде сме.

— Сега вече знае.

Това бе Линг. Подпря се на касата на вратата, задъхана. Лицето ѝ бе зачервено от бързото плуване.

— Но как е възможно? Кой му е казал? — Магдалена недоумяваше.

— Абадон.

[1] Каменна вода (рум.). — Б.пр. ↑

[2] Пламъци (рум.). — Б.пр. ↑

[3] От латинското convocare, което значи събирам. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСЕМ

— Много сбърках — съобщи Линг.

Тя заплува към другите.

— През цялото време си мислех, че Абадон говори на себе си — започна тя. — Чудовището говори някъде към двеста езика. При това много от тях мъртви. Затова ми бе нужно толкова време, докато започна да разбирам какво казва. Така де, пробвали ли сте някога да научите древноабахатски?

— Какво казва, Линг? Какво имаш предвид? — попита Серафина разтревожена.

— Имам предвид, че Абадон разговаря с някого. Не говори на себе си. Говори за нас. Непрекъснато. В началото не разбирах. Той непрекъснато превключваше от един на друг език, за да не мога да го разбера, но сега вече мога. Ето, вижте... Записах доста от това, което казва.

Тя им показва парче пергамент, цялото изписано.

Шест деца изпраща вещицата да надвият Абадон... Изплашени малки деца... глупави и слаби... Няма да открият талисманите... Ще умрат... Царствата им ще паднат... Абадон ще се въздигне отново... Това им прочете на глас. После ги погледна.

— Той чува всяка дума, която се произнася в тези пещери. Казва имената ни. Казва откъде сме. Кой са предците ни. Какви са силите ни. Повтаря всичко, за което говорихме през последните няколко дни. За знаците, които ни даде Вража, за да ни упъти насам. Говори за Малакостраките. Защото и ние говорихме за тях и той ни е чул — обясни тя.

— О, не — прошепна Бека.

— Вижте, ето тази дума. Kýrios. И тези: Zhǔ, stǎpân, dominus. Всички значат едно и също — господар. Той говори с Трахо, с Колфин или с който и да е този, дете иска да го освободи. И му казва всичко — завърши Линг.

— Коего значи, че въпросният човек знае къде сме — заключи Серафина, а страхът стисна сърцето ѝ.

— И как да стигне дотук — допълни Бека.

— Ако ездачите на смъртта открият входа към тези пещери... — Нийла не довърши.

— Имаш предвид, когато го открият. Ако Абадон е казал на Трахо за знаците — за Момин скок, за костите, за водите на Малакостраките, значи е въпрос само на време.

— Трябва да се махате от тук — каза Магдалена. — Под пещерите има тунел. Ще ви отведе няколко левги на юг от тук. Достатъчно далече от Трахо и войниците му. Съберете си нещата и елате в стаята на Вража.

Тя бързо заплува след Татяна.

Серафина почувства как от дълбините на сърцето ѝ избликва ярост, както подводният огън от недрата на земята. Трахо отново ги принуждаваше да бягат. Беше я откъснал от дома ѝ, от сигурността на двореца на дука и от Син. Сега искаше да я откъсне от другите русалки, след като тъкмо се бяха събрали.

— Права е — каза Линг. — Най-добре да не сме тук, когато Трахо почука на вратата.

— Не. Забрави. Няма да бягам. Не и така — каза Серафина предизвикателно.

— Ама не можем да останем — повтори Бека.

— Ще си тръгнем, но не веднага. Хайде първо да дадем на Абадон по-сериозна тема за разговор.

— Като например?

— Кръвен обет.

— Олеле — възкликна Линг. — Сериозно ли?

— Сериозно.

— Това е тъмен обет, Сера — напомни ѝ Ава. — Канта малус.

— И времената са тъмни — заяви Серафина.

За канта малус, или тъмната песен, се говореше, че е отровен дар за морския народ от Морса, която искала да се подиграе на даровете от Нерия. Някои от тъмните заклинания можеше да вкарат заклинателя в затвора. Например с помощта на заклинанието клепио можеш да крадеш; благодарение на хабео успяваш да поемаш контрола над тялото или над съзнанието на друг човек. Носерус пък дава

възможност да причиняваш всякакви вреди на някого, а с некс се убиват хора.

— Престъпниците си дават кръвни обети — каза Бека. — За да не могат да се обърнат един срещу друг.

— И Трахо направи от нас престъпници — заяви Серафина.

— Кръвният обет е доживотен. Ако го нарушиш — умираш — напомни Ава.

— Знам — каза Серафина. — Искам да покажа на Трахо, че сме сериозни. Че няма да се откажем. Абадон ни нарече какви ли не, но за едно е прав — изплашени сме. Но не сме глупави, не сме слаби, не сме деца и няма да се откажем. Все още не съм наясно как ще се справим с тази задача, нито как да използвам силите си пълноценно. Даже не знам как да спра кръвенето от носа на Нийла. Но съм сигурна в едно: ще се боря до смърт заедно с вас и за вас. Време е Абадон, Трахо и всички жалки, отливни ездаци на смъртта да го разберат.

— Аз съм абсолютно за — заяви Линг.

— И аз — казаха в един глас Бека и Нийла.

— Аз също — присъедини се Ава. — Кога ще го направим?

— Сега — отговори Серафина.

— Къде? — попита Бека.

— В Инкантиариума. До подводния огън. За да сме сигурни, че Абадон ще ни чуе съвсем ясно.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТ

— Ехо, може ли да взема това за малко? Мерси!

Линг отне алебардата на стража със заклинание магнитис, преди той изобщо да усети какво става. Докато мигаше, загледан в празните си лапи, тя влезе в Инкантиариума, промуши се под ръцете на инкантиите, които не спираха да се въртят и да напяват, и стовари оръжието наред пламъците. Серафина и останалите я последваха. Зад тях плуваше Бебе.

— Ехо! Ей, приказливецо! Събуди се! — викна Линг и заръчка трепкация образ на Карцерон с алебардата.

— Велика Нерия, какви ги вършиш? — развика се една от инкантиите. — Ще си докараш смъртта!

— Вероятността е доста голяма — съгласи се Линг. Надникна между решетките на портите. Зад тях се виждаше единствено мрак. — Ей! Чуваш ли ме, торба с тиня? — извика тя. — Слушай тогава! Ще дадем обет. Кръвен обет. Чу ли ме добре? Казах КРЪВЕН ОБЕТ, изроде! Иди да кажеш на шефа си!

Тя се отдръпна от огъня и зачака. Сърцето на Серафина щеше да изскочи. Първо последва само мълчание, но скоро чува глухо ръмжене. След още няколко секунди нещо се размърда в мрака. Между решетките се стрелна ръка, последвана от още две. Протегнаха се през заклинанието око, през водата и се появиха в Инкантиариума. Дланите се разтвориха като мрачни, зловещи морски цвета. Очите в центъра на всяка длан се втреничиха в русалките.

— Гледаш ли, синко? Продължавай да гледаш. Ще видим кой е слаб.

Линг се отдалечи от огъня и захвърли алебардата. Останалите я чакаха.

— Ето къде сте били!

Магдалена се появи задъхана.

— Трябва да ви изведе оттук и да ви вкарам в тунела. Заповед на Баба Вража. Всички ще тръгнем, освен инкантиите. Ако побързаме, ще

успеем да стигнем до Дунарея, преди да падне нощта.

Русалките не ѝ обърнаха внимание. Серафина извади кинжала си от джоба.

— Не ме ли чухте? — попита Магдалена. — Трябва да тръгваме!

Серафина вдигна дясната си ръка с кинжала и разтвори дланта на лявата. Без да трепне, прокара острието по ръката си. Кръвта ѝ се издигна във водата. Тя запя. Ясно. Високо. С цялата си душа.

*Абадон, на теб ще сложим край,
тъй се кълнем петте избрани, знай.
Капка по капка кръвта си ще споделим,
животи и съдби в едно ще обединим.*

Абадон изрева заплашително. Появиха се още ръце. Сера знаеше, че лесно ще я достигнат и хванат. Ала ръцете не помръдваха. Абадон искаше да види какво правят русалките. За да каже на господаря си. „Хубаво“, помисли си Серафина.

Нийла взе кинжала на свой ред и си поряза дланта. Издигна се още една спирала от кръв. Тя хвана ръката на Серафина и запя:

*Със заклинание могъщо, с кръв
злодеянието ще обърнем на онзи пръв;
на Орфео мрачното изчадие
да унищожим, е нашето начинание.*

Бека беше след Нийла. Абадон изпищя и разтърси решетките на Карцерон.

*Заедно ще намерим талисманите
на шестимата царували,
скрити под водите на океаните,
щом мракът и светлината се налудували.*

После дойде ред на Ава.

*Шестте не ще се съберат
заради ярост, жажда или гняв.
Но смелост, вяра и кураж в едно ще ги сберат,
за да отворят клетката с онуй, що сее смърт.*

Линг бе последна. Тя изкриви лице от болка, когато стисна кинжала с наранената си ръка, после срязва дланта на здравата. Когато кръвта ѝ се завихри във водата, тя хвана ръката на Ава и изпя края на кръвния обет.

*От морета и реки се събрахме
с цел светла — да опазим русалските бъднини.
Древното зло да прогоним обещахме,
от дома си, от морските дълбини.*

Когато и последните няколко думи се отрониха от устните на Линг, кръвта на петте русалки се завихри в една-единствена алена спирала и се усуква около ръцете им. Плътта им призова кръвта да се върне в нея така, както морето прибираще водата в себе си по време на отлив. Кръвта потече обратно към ръцете им и влезе в раните, които се затвориха и изчезнаха. На всяка ръка остана белег, за да им напомня, че всяка от тях сега носи в себе си кръвта на другите четири. Бяха кръвно обвързани завинаги.

Линг напусна групата и заплува към подводния огън. Абадон се приближи до решетките.

— Успя ли да ни видиш хубавичко, изроде? Видя ли всичката кръв? — попита го тя. — Сега имам малко от кръвта на Бека в себе си. И от тази на Сера. И на Ава. И на Нийла. Усещам я как бушува в сърцето ми и ме прави по-силна. По-смела. Отивай. Извикай господаря си. Имаш много да му разказваш.

Абадон обаче не помръдна.

Бека застана до Линг. Изпя мощно заклинание пламък. Огънят лумна още по-силно и пламъците нахлуха през решетките на Карцерон. Абадон изрева. Размаха ръце срещу огъня, после избяга в дълбините на затвора. Те чуха как отслабва гласът му, докато накрая съвсем замлъкна.

— Свършихте ли? — поинтересува се Магдалена. — Защото наистина трябва да тръгвате. Времето ни изтича.

— Не могат. Тунелите са запечатани. Пещерите са празни. Всички избягаха, освен нас, които сме в тази стая.

Беше Вража. На гърба си носеше торба. Започна да пуска резетата по вратата на Инкантариума.

— В името на боговете, какво правите тук? Каза ви се да тръгвате.

— Дадохме кръвен обет. Пред Абадон. Заклехме се, че ще намерим талисманите, ще отключим Карцерон и ще го убием. Обетът може да бъде нарушен само от смъртта ни — каза Серафина.

— Която ще дойде много по-скоро, отколкото си мислите, ако не тръгнете веднага — каза Вража.

— Как? Нали току-що залости вратата! — отбеляза Бека.

Вража заплува към далечния край на стаята. Там на стената беше облегал предмет, обвит в черен плат. Серафина не го бе забелязвала досега. Вража смъкна плата. Откри се високо огледало.

— Направих барикада, мощно блокиращо заклинание. Ще ги задържи, докато избягате през огледалото.

Едва бе спряла да говори, когато отгоре се чу силен взрив. От вълните, причинени от труса, водата закипя.

— Тук са — съобщи Вража.

За пръв път Серафина видя страх в очите ѝ.

— Но нали само преди минути бяха в устието на Олта? — невярващо попита Бека и хвърли изплашен поглед към вратата. — Пещерите са на повече от няколко минути от там.

— Смея да предположа, че този Трахо знае как да прави велозаклинания. Повечето войници знаят как да ускорят придвижването на армиите си. Хайде, в огледалото. Бързо.

— Да влезем всички заедно — предложи Нийла. — Ще сме по-силни, ако сме заедно.

— Не, не бива да плувате заедно. Не бива да допуснем да хванат и петте — възрази Вража.

Сепна ги силно тропане. Трахо беше пред вратата.

Серафина знаеше, че тя е желязна и магията не може да проникне през нея. Той се опитваше да я разбие.

— Вземете — каза Вража и извади от торбата си пет шишенца с някаква течност. Раздаде им ги. — Това е Мойсеева отвара. Прави се от Мойсеев морски език от Червено море. Акулите я мразят. Може би и срещу ездачите на смъртта ще подейства. Ето ви и няколко омагьосани камъчета кварц. И малко мастилени бомби. Недодялани са, но действат. Спасявали са ме от толкова много опасни ситуации, че съм забравила половината.

Вража за пореден път бръкна в торбата и извади шепа мъртви бръмбари, които също раздаде на русалките.

— Надявах се, че ще имам време да ви науча на тънкостите при пътуването в огледала, но не успях. Веднага щом попаднете на сред среброто, разтърсете бръмбарите. В огледалото живеят среброриви — големи, бързи създания, за които те са любима храна. Щом чуе бръмбарите, някоя среброрива ще дойде при вас. Кажете ѝ къде искате да отидете и тя ще ви заведе. Да се надяваме, че ще напуснете царството на Оладелго, преди той да ви усети. Нийла, ти си първа.

— Но Бабо Вража, не съм готова! — каза тя, докато прибираше бръмбарите в джоба си.

Тропането се усили.

— Тръгвай, дете! — настоя Вража.

— Как ще се свържем помежду си? — попита Нийла.

— С конвока, с огледало, дори с пеликан, ако се налага.

Сера прегърна Нийла за сбогом.

— Не се плаши, Нийлс — каза тя. — Никой и нищо не е по-недостижим от теб.

След Нийла в огледалото влезе Бека, после Ава с Бебе, след това Линг. Сера имаше чувството, че всяка отнася късче от сърцето ѝ със себе си. Желязната врата застана под ударите на Траховите войници. Тя чуваше гласовете им от другата страна на вратата. Една от пантите се откъсна със стържещ писък на метал.

— Твой ред е, Сера. Тръгвай — каза Вража. Тя прегърна младата русалка и я целуна. — Може да не те видя отново. Не и в този живот.

— Не, Бабо Вража, не казвай това, моля те.

— Успех, детето ми. Ти си единствената надежда за всички подводни царства по света. Открийте талисманите. Убийте чудовището. Преди сънят да умре и кошмарът да оживее.

Още една панта се откъсна от вратата. Вратата се блъсна в стената.

— Тръгвай! — извика Вража.

Серафина се гмурна в огледалото. Течното сребро я обвини. Тя погледна назад с очи, пълни със сълзи, точно навреме, за да види как Инкантариумът се изпълва с ездаци на смъртта. Точно навреме, за да види как Трахо разкъсва кръга на инкантите.

Навреме, за да види как Вража вдига камък и разбива огледалото.

БЛАГОДАРНОСТИ

Сърдечни благодарности на Стефани Лури, Сузан Мърфи, Джийн Мошър и на всички в екипа на „Дисни“, които ме запознаха със Сера и приятелките ѝ. На Стийв Малк за това, че е най-чудесният агент, за когото би могъл да си мечтае един писател. И на майка ми Уилфрийд, съпруга ми Дъг и дъщеря ми Дейзи за любовта и подкрепата им.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.